

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

Curriculum Development of Master of Arts Degree in English
for Tourism and Hotel, Suan Dusit Rajabhat University

โดย

นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

พ.ศ. 2550

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศึกษาศาสตร์ดุสิตบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

ปริญา

หลักสูตรและการสอน

การศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
และโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

Curriculum Development of Master of Arts Degree in English for Tourism
and Hotel, Suan Dusit Rajabhat University

นามผู้วิจัย นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมถวิล ธนะไสภณ, Ed.D.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์มธุรส จงชัยกิจ, Doctorat de 3eme Cycle.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นัตยา ปิรันธนานนท์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์พรทิพย์ ไชยใส, ค.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อัจคงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 25 เดือน มกราคม พ.ศ. 2550

กิตติกรรมประกาศ

ความสำเร็จในขั้นนี้ ผู้วิจัยได้รับความเมตตาจาก “ครู” ผู้เป็นต้นแบบและเติมเต็มไปด้วยความรัก ความปรารถนาดีต่อศิษย์ ยากที่จะหาที่ใดเปรียบได้ ทั้งครูสมถวิล ณะโสภณ ครูนาตยา ปิณฑานนท์ ครูมธุรส จงชัยกิจ ครูอรพรรณ ต้นบรวงง ตลอดจนบรรดาครูทุก ๆ ท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้จากสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และครูวิกร ตันทวุฒไท

การย่างก้าวเข้าสู่การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยระลึกอยู่เสมอว่าได้รับทุนอุดหนุนจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต รศ.ดร.ศิริโรจน์ ผลพันธิน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผู้เปรียบเสมือน “ครู” คนแรกที่อบรมสั่งสอน ให้ข้อแนะนำแก่ผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มเข้ารับราชการ ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตแห่งนี้

รศ.ดร.ณัฐฐารมณ จุฑาภัทร รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ที่มีความเมตตาและให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลผู้วิจัยโดยไม่มีข้อจำกัดใด ๆ อีกทั้งให้ข้อมูล ข้อเสนอแนะ และคำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยขึ้นนี้ทำให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและรวดเร็ว อาจารย์เชิดฉิน สุกปลั่ง คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้ที่มีความปรารถนาดีต่อผู้วิจัยเสมอมาที่คอยช่วยเหลือทุก ๆ ด้าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไสว เรืองวิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฟื่องฟ้า บุญถนอม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฐิระ ประवालพฤษ และผู้ช่วยศาสตราจารย์รัฐ ชูสัตย์สกุล ที่คอยเป็นกำลังใจ ช่วยเหลือเกื้อกูลทุก ๆ ด้าน ตลอดจนบรรดาคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ร่วมช่วยพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้

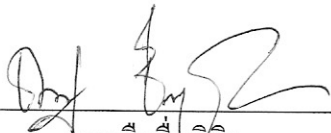
หนึ่งคุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้บรรดา “ครู” ทุกท่านที่เคยประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้บริหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกท่านที่คอยเอื้อเฟื้อ เกื้อกูล ผู้วิจัยเสมอมา ตลอดจนบุคคลที่มีความสำคัญแก่ผู้วิจัยมากที่สุดในชีวิตคือ “มารดา” ผู้เปรียบเสมือน “ครูถาวร” ของผู้วิจัย เป็นต้นแบบแห่งความมานะพยายามและความอดทน เป็นผู้ให้ด้วยใจบริสุทธิ์ พี่น้อง ครอบครัว พี่ปัว หรือพี่ประเทืองสุข ยังเสถียร พี่ปุก หนูนิด หนูหนึ่ง สุจิตตรา ฉายปัญญา ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

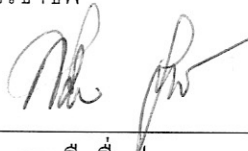
ธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์
มกราคม 2550

ธีรเดช ขึ้นประภานุสรณ์ 2550: การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) สาขาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาการศึกษา ประธานกรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์สมถวิล ธนะโสภณ, Ed.D. 276 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน คือ 1) การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งได้จากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 5 ท่าน คิษย์เก่า 106 คน สถานประกอบการทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม 46 คน ผู้สอน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสำรวจความคิดเห็นและแบบสัมภาษณ์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรม SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การประเมินหลักสูตร

ผลการวิจัยพบว่า 1) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะด้านที่เน้นในรายวิชาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศ ได้แก่ อุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยวและภาษาต่างประเทศ มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอน สำหรับด้านหลักสูตรนั้น ควรให้ผู้ศึกษาได้พัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น มีทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน มีทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างดี ในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการฝึกปฏิบัติจริงควบคู่ไปกับการเรียน ภาคทฤษฎีมีการเดินทางไปศึกษาดูงานทั้งในและต่างประเทศ 2) หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ทักษะทางคอมพิวเตอร์ ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีการเรียนรายวิชาต่างๆควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติ การศึกษาดูงาน โดยมีหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 41 หน่วยกิต แยกออกเป็น 2 แผนการศึกษา ได้แก่ แผน (ก) วิทยานิพนธ์ และแผน (ข) สารนิพนธ์ 3) การประเมินหลักสูตรใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน พบว่าหลักสูตรนี้มีจุดแข็งคือ เป็นหลักสูตรใหม่ที่ยังไม่เคยมีที่ใดเปิดมาก่อน ชื่อของหลักสูตรมีความเหมาะสมและบ่งบอกถึงสาขาวิชาที่พออย่างชัดเจน วัตถุประสงค์หลักสูตรทั้ง 4 ข้อตรงตามเกณฑ์มาตรฐานระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตร ความต้องการของสังคม เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์มีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพ

ลายมือชื่อผู้ผลิต

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

18 / 01 / 2550

Teeradet Chuenpraphanusorn 2007: Curriculum Development of Master of Arts Degree in English for Tourism and Hotel, Suan Dusit Rajabhat University. Doctor of Philosophy (Curriculum and Instruction), Major Field: Curriculum and Instruction, Department of Education. Thesis Advisor: Associate Professor Somtawil Dhanasobhon, Ed.D. 276 pages.

The purpose of this research were to develop the curriculum of master of arts degree in English for Tourism and Hotel,Suan Dusit Rajabhat University. The procedures consisted of three steps: 1) to survey the fundamental information needed for curriculum development ; the sampling was taken from 5 executives of Suan Dusit Rajabhat University , 106 alumni ,46 directors of tourism and hotel industry and 5 lecturers. The tool used for data collecting are questionnaires and interview forms; Mean (\bar{X}) and percentage (%) and SPSS were used for the analysis of data. 2) to develop the curriculum 3) evaluating the curriculum.

The findings were 1) Suan Dusit Rajabhat University is a special University with an expertise in tourism industry and foreign languages, and ICT for teaching and learning. For the curriculum, it should provide students the opportunities to develop skills in many areas such as using computer, problem solving, co-operative working, good attitude , good at English language skills; listening speaking reading and writing in tourism and hotel industry, emphasizing on practice along with theory, and academic traveling ,both in the country and abroad. 2) the main points of the new curriculum is to develop the English language skills ,computer skill , co – operative working emphasizes on practice along with theory, academic traveling. There are 41 credits; divided into 2 plans: plan A (thesis) and plan B (Independent studies). 3) the curriculum document was evaluated by 7 experts and revealed that ; the strong point was it was the new curriculum that no other university has opened ; the name of the curriculum was direct to the discipline ; the 4 objectives of the curriculum corresponded with the year 2006 standards of the higher education; the course description and the curriculum document corresponded with objectives, the needs of the society, emphasizing on practice and learning, modernization ,and appropriate for the career path.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

18 / 01 / 2007

สารบัญ

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
ทฤษฎีและหลักการพัฒนานวัตกรรม	6
คุณลักษณะของบุคลากรทางการท่องเที่ยวและโรงแรม	20
ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP)	28
การออกแบบโครงสร้างหลักสูตร	51
ขั้นตอนการพัฒนานวัตกรรมและเสนอขออนุมัติหลักสูตร	
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	55
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	60
กลุ่มตัวอย่าง	60
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	63
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	63
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	67
ผลการวิจัย	67
ข้อวิจารณ์	212

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	223
สรุปผลการวิจัย	223
ข้อเสนอแนะ	230
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	233
ภาคผนวก	239
ภาคผนวก ก เครื่องมือแบบสอบถามความคิดเห็นในการสำรวจข้อมูล พื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร	240
ภาคผนวก ข คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร	268
ภาคผนวก ค คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตร	272
ภาคผนวก ง รายนามผู้ให้ข้อมูล	274
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	276

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะ	76
2	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะ	76
3	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะ	77
4	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ	78
5	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการฟัง	78
6	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการฟัง	80
7	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการฟัง	81
8	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการฟัง	82
9	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพูด (เรื่องทั่วไป)	84
10	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด (เรื่องทั่วไป)	86

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (เรื่องทั่วไป)	88
12	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการพูด	90
13	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	92
14	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	94
15	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	96
16	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการพูด(ทางด้านการท่องเที่ยว)	98
17	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	100
18	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	101
19	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	103

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
20	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการพูด(ทางด้านการโรงแรม)	104
21	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการอ่าน	106
22	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการอ่าน	107
23	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการอ่าน	109
24	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการอ่าน	110
25	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการเขียน	112
26	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการเขียน	113
27	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการเขียน	114
28	แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการเขียน	115
29	ผลการสำรวจข้อมูลแจกแจงเป็นค่าร้อยละของตัวเลือกแต่ละข้อใน การศึกษาแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	117

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
30	ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม	132
31	ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าการที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	134
32	ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนการที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	135
33	ภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการที่ตอบสนองของความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการตามหลักสูตร	139
34	แสดงแหล่งที่มาของปรัชญา วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร และรายวิชาอื่นๆ	142
35	แสดงคำอธิบายรายวิชาซึ่งได้จากการสำรวจข้อมูลและเกณฑ์มาตรฐานต่างๆ	143
36	แสดงรายวิชาต่างๆที่ตอบสนองต่อปรัชญาวัตถุประสงค์หลักสูตร	156
37	แสดงการเปรียบเทียบความพร้อมของบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ตามเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนดไว้	189

สารบัญภาพ

ภาพที่

1	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor และ Alexander	9
2	แผนภูมิกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler	11
3	ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในทัศนะของ Stevens	33
4	ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามแนวคิดของ Ministry of Oversea Development	34
5	แผนภาพ The tree of ELT (English Language Teaching)	39
6	โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามแนวคิดของ Hutchinson และ Waters	43
7	แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	45
8	หลักสูตรแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	46
9	แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นทักษะเป็นศูนย์กลาง	46
10	แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นการเรียนรู้เป็นศูนย์กลาง	47

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

สืบเนื่องจากประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่องนโยบายในการส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรอุดมศึกษา พ.ศ. 2542 ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2542 ที่กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนได้กำหนดนโยบายการส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตรไว้ 5 ประการ คือ กำหนดให้การพัฒนาหลักสูตรให้มีมาตรฐานที่เป็นสากลตามความต้องการของประเทศ ด้วยการนำทรัพยากรและองค์ความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญจากฝ่ายต่าง ๆ ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน ทั้งสมาคมวิชาการและวิชาชีพ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศมาร่วมคิดและจัดทำหลักสูตรอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการกำหนดให้มีระบบติดตาม และประเมินผลหลักสูตรทุก 5 ปี นโยบายนี้ ได้กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการพัฒนาหลักสูตรได้โดยอิสระตามปรัชญาและจุดมุ่งหมายของแต่ละสถาบัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งมีภารกิจในการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถหลากหลายสาขาวิชา อาทิเช่น สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาวิชาศิลปศาสตร์ สาขาวิชาการจัดการและบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ ตลอดจนสาขาวิชาอื่น ๆ อีกมากมาย สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งสาขาวิชาที่มีผู้นิยมเข้าศึกษาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับปริญญาตรี มีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 1,200 คน (ภาคปกติ) และ 400 คน (ภาคสมทบ) มุ่งเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่ออันนั้นมาจากหลักสูตรรายวิชาในระดับปริญญาตรีนั้น มีความหลากหลายในเนื้อหาวิชาที่เรียน อาทิเช่น การแปลภาษาอังกฤษเพื่องานเลขานุการและสำนักงาน ตลอดจนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมซึ่งถือว่าเป็นรายวิชาที่ผู้ศึกษามีความต้องการศึกษาอย่างมาก เนื่องจากการเปิดเสรีทางการค้าสาขาบริการ

ประเทศไทยในฐานะสมาชิกขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) มีพันธะที่จะต้องปฏิบัติตามข้อผูกมัดเฉพาะของข้อตกลงทางการค้าสาขาบริการ (Specific Commitments of the General Agreement on Trade in Services)

เมื่อเดือนเมษายน 1994 ที่จะต้องเปิดประเทศ เพื่อให้มีการค้าเสรีใน 10 สาขา ภายใน 10 ปี ประกอบด้วยสาขาวิชาชีพต่าง ๆ การติดต่อสื่อสาร การก่อสร้างและวิศวกรรม การค้าส่งและค้าปลีก การศึกษา การจัดการสิ่งแวดล้อม การบริการธนาคารและการเงิน การท่องเที่ยว ธุรกิจบันเทิง และการคมนาคมขนส่ง

จากข้อมูลข้างต้น เห็นได้ว่าการท่องเที่ยว (Tourism) นั้นได้ถูกกำหนดในพันธะสัญญาการค้าโลก ด้วยเหตุดังกล่าว ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาชีพและภาษาต่างประเทศ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตข้างหน้า กอปรทั้งภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งภาษาที่คนไทยนิยมศึกษาเนื่องจากภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารทั่วโลก สำหรับประเทศไทยนั้น ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องด้วยความเจริญเติบโตทางการลงทุน การค้าขาย การท่องเที่ยว และการบริการ ฯลฯ ทำให้ประชาชนชาวไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้น

สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องทำหน้าที่พัฒนาคุณภาพบัณฑิตของตนให้มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

เพื่อตอบสนองต่อภารกิจดังกล่าว มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งมีหน้าที่ให้การศึกษาและผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะทางด้านทางการท่องเที่ยวโรงแรมและทางด้านภาษาอังกฤษควบคู่กันไปด้วย โดยมุ่งเน้นการผลิตบุคลากรในระดับบัณฑิตศึกษามากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. พัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. ประเมินหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การประเมินหลักสูตรในการวิจัยนี้ ประเมินจากเอกสารหลักสูตร โดยการวิพากษ์จากผู้เชี่ยวชาญเพื่อความพร้อมก่อนนำเสนอเข้าสู่สภามหาวิทยาลัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

งานวิจัยนี้เป็นการจัดทำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมขึ้นใหม่ โดยอาศัยวิธีการ 3 ขั้นตอน ในการพัฒนาหลักสูตร คือ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร และ 3) การประเมินหลักสูตร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. ได้รูปแบบกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่ถูกต้องตามหลักการ และทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตร เพื่อเป็นต้นแบบในการพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
3. ได้แนวทางการประเมินหลักสูตร

นิยามศัพท์

หลักสูตร หมายถึง เอกสารหลักสูตร ซึ่งประกอบไปด้วย ปรัชญา วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร จำนวนรายวิชา คำอธิบายรายวิชา แหล่งเรียนรู้ สื่อที่มี ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยอาศัยพื้นฐานความต้องการจากสังคม อันได้แก่ ความต้องการจากผู้บริหาร ผู้สอนมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ความต้องการจากสถานประกอบการ การท่องเที่ยวและโรงแรม และ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำเอกสารหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และคุณลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และแนวโน้มความต้องการด้านคุณลักษณะของบุคลากรทางการท่องเที่ยว

การประเมินหลักสูตร หมายถึง การประเมินเอกสารหลักสูตร อันได้แก่ ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร คุณลักษณะและความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ โครงสร้างหลักสูตร รายวิชาต่าง ๆ และคำอธิบายรายวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียน ซึ่งผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ

โครงสร้างหลักสูตร หมายถึง ส่วนประกอบหรือองค์ประกอบของหลักสูตรมี 2 หมวด คือ 1. หมวดวิชาเฉพาะด้าน ได้แก่ วิชาบังคับ วิชาสัมพันธ (วิชาเลือก) และ 2. หมวดนิพนธ์ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ และสารานิพนธ์

คำอธิบายรายวิชา หมายถึง ข้อความที่บ่งบอกถึงสาระการเรียนรู้ จุดมุ่งหมายหรือสิ่งที่ปรารถนาให้เกิดขึ้นในการเรียนรายวิชาใดวิชาหนึ่ง

ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งและสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน โดยการเรียนรู้ในช่วงของการประกอบวิชาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ผู้บริหารและผู้สอน หมายถึง ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ส่วนผู้สอน หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สถานประกอบการ หมายถึง สถานประกอบการทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

ศิษย์เก่า หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ในช่วงปี พ.ศ. 2543 – 2547

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความชำนาญและประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
และโรงแรม

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การตรวจสอบเอกสารสำหรับทำวิทยานิพนธ์เรื่องการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งศึกษาใน 6 ประเด็น คือ

1. ทฤษฎีและหลักการพัฒนาหลักสูตร
2. คุณลักษณะของบุคลากรทางการท่องเที่ยวและโรงแรม
3. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
4. การออกแบบโครงสร้างหลักสูตร
5. ขั้นตอนการพัฒนาและเสนอขออนุมัติหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีและหลักการพัฒนาหลักสูตร

ความหมายหลักสูตร

คำว่า “หลักสูตร” นั้น มีความหมายที่แตกต่างกันหลายความหมายตามบริบทที่ใช้ ซึ่ง Taba (1962: 10) กล่าวว่าหลักสูตรคือ แนวทางในการเตรียมเยาวชนให้มีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นสมาชิกที่สามารถสร้างผลผลิตให้แก่สังคมของตนเอง

ส่วน Beauchamp (1981) ได้จำแนกไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. หลักสูตร หมายถึง เอกสารที่จัดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางจัดการศึกษา ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผล

2. หลักสูตร หมายถึง ระบบการดำเนินงานที่เกี่ยวกับหลักสูตรประกอบด้วย การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาระดับสูง

3. หลักสูตร หมายถึง ศาสตร์สาขาหนึ่งทางการศึกษาเป็นความหมายที่ใช้ในสถาบัน การศึกษาระดับสูง

Olive (1988: 4) กล่าวว่า หลักสูตรคือ แบบหรือโปรแกรมของประสบการณ์ทั้งหมด ซึ่งผู้เรียนได้รับภายใต้การจัดการของโรงเรียน

จากคำนิยามข้างต้น พอสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง แผนที่ หรือเข็มทิศนำทางที่ ผู้สอนจะนำพาผู้เรียนไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

Saylor and Alexander (1974) ได้กล่าวถึงความหมายของ “การพัฒนาหลักสูตร” ว่าหมายถึง การจัดทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มี หลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานอยู่เลย การพัฒนาหลักสูตรจะรวมไปถึงการผลิตเอกสารต่าง ๆ สำหรับ ผู้เรียนด้วย

Olive (1988) กล่าวว่า “การพัฒนาหลักสูตร” (Curriculum Development) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงและการทำหลักสูตรให้ดีขึ้น เป็นคำที่มีความหมายตั้งแต่การวางแผนพัฒนา หลักสูตร (Planning) การใช้หลักสูตร (Implementation) และการประเมินหลักสูตร (Evaluation) บางครั้งจะใช้คำว่าปรับปรุงหลักสูตร (Curriculum Improvement) ในความหมายเดียวกับ คำว่า การพัฒนาหลักสูตร

จากความหมายของการพัฒนาหลักสูตร สรุปได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรนั้นประกอบด้วย การพัฒนา 2 ประการ คือ

1. การพัฒนาหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น
2. เป็นการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่

การพัฒนาหลักสูตร

แนวคิดทางด้านการพัฒนาหลักสูตรนั้น มีผู้เสนอทฤษฎีและหลักการพัฒนาหลักสูตรไว้มากมาย แต่มีรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่นิยมกล่าวขานถึง คือ รูปแบบตามแนวคิดของ Saylor and Alexander (1974) รูปแบบตามแนวคิดของ Tyler (1949) รูปแบบตามแนวคิดของ Taba (1962) รูปแบบตามแนวคิดของ Allan and Francis (2002)

จากการศึกษาเอกสารและรวบรวมแนวความคิดทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยนำรูปแบบตามแนวคิดของ Saylor และ Alexander, Tyler, Taba มาเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้ คือ

Saylor and Alexander (1974) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรนั้น สมควรกระทำการโดยเน้นกระบวนการวางแผนเพื่อก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้ คือ

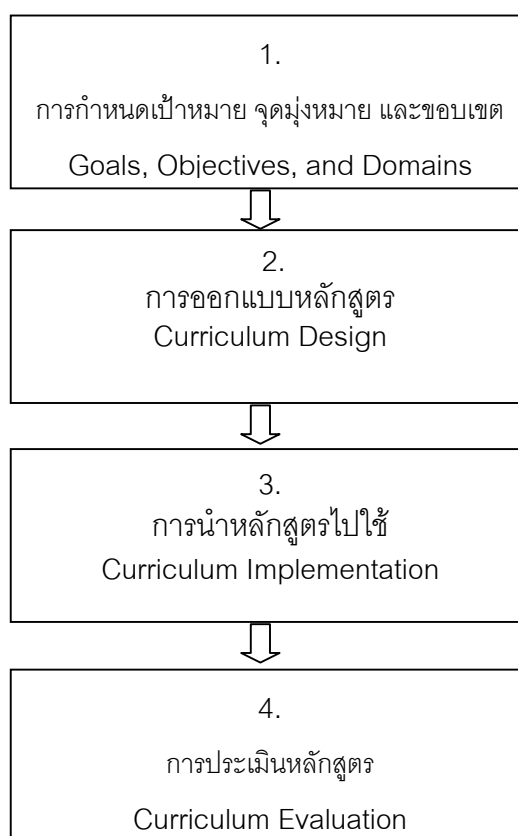
1. การกำหนดเป้าหมายจุดมุ่งหมาย และขอบเขตของการพัฒนาหลักสูตร (Goals, Objectives and Domains) คือ การกำหนดเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย และขอบเขตของการพัฒนาหลักสูตรโดยการพิจารณาถึงตัวแปรภายนอก ได้แก่ ความต้องการของสังคม ชุมชน ทักษะคติข้อคิดเห็น กฎข้อบังคับทางกฎหมาย การค้นพบทางด้านงานวิจัยต่าง ๆ อย่างรอบคอบ ตลอดจนการมุ่งไปสู่ขอบเขตที่สำคัญ ได้แก่ ก) การพัฒนาส่วนบุคคล ข) การสร้างมนุษยสัมพันธ์ ค) ทักษะการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง ง) ความชำนาญการเฉพาะสาขา

2. การออกแบบหลักสูตร (Curriculum Design) เป็นการวางแผนเพื่อการตัดสินใจ คัดสรร ตลอดจนการจัดเนื้อหาสาระของการออกแบบหลักสูตร ได้แก่ การคัดสรรประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ โดยต้องมีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (Goals) จุดมุ่งหมาย (Objectives) และขอบเขต (Domains) ของหลักสูตร ความต้องการของผู้ศึกษา (Needs) ข้อกำหนดทางสังคม และปรัชญาการศึกษา

3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) คือ ขั้นตอนของการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้โดยครูผู้สอน ซึ่งผู้สอนนั้นต้องมีการเตรียมการวางแผนการสอน จัดทำแผนการสอน เลือกรูปวิธีการสอน ตลอดจนสื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลต่อผู้ศึกษาตามที่ได้กำหนดไว้

4. การประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation) คือการตัดสินใจเลือกวิธีการ หรือแนวทางการประเมินผลที่สามารถตรวจสอบสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรได้ตามลำดับ คือ ก) การประเมินตัวหลักสูตร ข) การประเมินคุณภาพการจัดการเรียนการสอน ค) การประเมินพฤติกรรมของผู้ศึกษา แล้วนำผลที่ได้มาพิจารณาว่าสมควรจะใช้หลักสูตรต่อไปหรือไม่ หรือสมควรปรับปรุงให้เหมาะสม หรือการยกเลิกหลักสูตร ขั้นตอนการประเมินหลักสูตรจึงเปรียบเสมือนขั้นตอนของการตรวจสอบย้อนกลับไปสู่การกำหนดเป้าหมาย (Goals) การกำหนดจุดมุ่งหมาย (Objectives) และการกำหนดขอบเขต (Domain) อีกครั้งหนึ่ง

กล่าวสรุปได้ว่า Saylor และ Alexander ได้เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรในรูปแบบของกระบวนการวางแผนเป็น 4 ขั้นตอน คือ

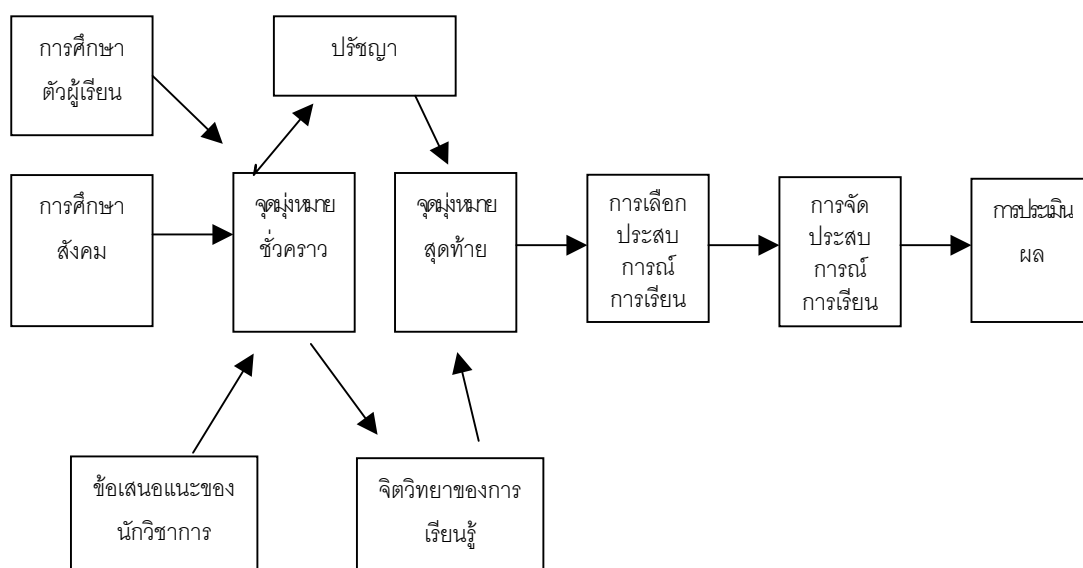
ภาพที่ 1 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor และ Alexander

นอกจากนี้แล้ว Tyler (1949) ได้เสนอแนวความคิดเชิงปฏิรูปแบบวัฏจักร (Revolutionary Idea) ในการวางแผนหลักสูตรที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวคิดพื้นฐาน ในการพัฒนาหลักสูตรและการสอนได้เสมอ โดย Tyler ได้ตั้งคำถามที่ควรตระหนักถึง ในการพัฒนาหลักสูตรและการสอนดังนี้ คือ

1. มีจุดมุ่งหมายอะไรบ้างที่โรงเรียนควรแสวงหา
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจัดขึ้น เพื่อช่วยให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนด
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ
4. จะชี้ชัดได้อย่างไรว่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้ได้บรรลุตามที่กำหนดไว้

สังเกตได้ว่า Tyler ได้เน้นการกำหนดจุดมุ่งหมาย เป็นลำดับแรกของข้อคำถาม และถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด ส่วนข้อ 2 - 4 นั้น ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ตั้งแต่แรก

การกำหนดจุดมุ่งหมายนั้น Tyler ได้เน้นว่าควรจะได้คัดสรรมาจากแหล่งข้อมูลที่จะเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจ 3 แหล่ง คือ ก) จากการศึกษาตัวผู้เรียน ข) จากการศึกษาสังคม ค) จากคำแนะนำของนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ และหลังจากนั้นแล้ว ควรนำจุดมุ่งหมายมาถ่วงน้ำหนักโดยใช้ปรัชญาและจิตวิทยาของการเรียนมาถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้จุดมุ่งหมายในขั้นสุดท้าย ซึ่งจะเป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และจุดมุ่งหมายที่ได้นี้จะเป็แนวทางในการเลือกประสบการณ์ทางการศึกษา และการประเมินผล ดังสรุปได้ตามแผนภูมิ

ภาพที่ 2 แผนภูมิกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler

สำหรับ Tabá (1962) ได้เสนอว่าการพัฒนาหลักสูตรที่ดีนั้น สมควรพัฒนาจากระดับพื้นฐาน หรือระดับล่างสู่บน (the Grass roots Approach) ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนต่าง ๆ โดยเรียงลำดับดังนี้ คือ

1. การวินิจฉัยความต้องการ (Diagnosis of Needs) เป็นการค้นหาหรือสำรวจสภาพปัญหา ความจำเป็น ความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ชุมชนและสังคม
2. การกำหนดจุดประสงค์ (Formulation of Objectives) คือการกำหนดจุดประสงค์ให้ตรงกับการวินิจฉัยความต้องการแล้ว
3. การคัดสรรเนื้อหาสาระ (Selection of Content) คือการคัดสรรเนื้อหาสาระที่เหมาะสมและมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้น ต้องคำนึงถึงผู้ศึกษาเป็นหลัก คือ ตัวความสามารถของผู้เรียน เชื้อถือได้ และผู้ศึกษามีความคิดว่าสำคัญสำหรับตนเอง

4. การจัดลำดับเนื้อหาสาระ (Organization of Content) คือการนำเนื้อหาสาระที่ได้คัดสรรไว้มาจัดลำดับความต่อเนื่อง ตลอดจนเรียงลำดับความยากง่าย ความสามารถ และความสนใจของผู้ศึกษา

5. การคัดสรรประสบการณ์เรียนรู้ (Selection of Learning Experiences) คือการคัดสรรประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ จุดประสงค์ของหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้

6. การจัดลำดับประสบการณ์เรียนรู้ (Organization of Learning Experiences) คือการจัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ โดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระ และความต่อเนื่องของการเรียนรู้

7. กำหนดสิ่งที่จะประเมิน และวิธีการประเมินผล (Determination of What to Evaluate and of the Ways and Means of it) คือ การตัดสินใจว่าจะประเมินสิ่งใดอะไร ใช้เครื่องมืออะไร มีวิธีการประเมินอย่างไร เพื่อตรวจสอบว่าบรรลุผลตามจุดประสงค์หรือไม่

เห็นได้ว่ารูปแบบแนวคิดที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นรูปแบบแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรที่คล้ายคลึงกัน และมีลักษณะที่สำคัญ เรียงตามลำดับคือ

1. การวินิจฉัยข้อมูลความต้องการเบื้องต้น (Diagnosis of needs) เกี่ยวกับผู้เรียน ผู้บริหาร ผู้สอน สถานประกอบการ ชุมชน สังคม และปรัชญาการศึกษา
2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Formulation of Objectives)
3. การกำหนดเนื้อหาสาระ และประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อการออกแบบหลักสูตร (Formulation of Content and Learning Experience for Curriculum Design)
4. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร

Tyler (1949) and Taba (1962) กล่าวว่าองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรมี 4 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมาย
2. เนื้อหา
3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้
4. การประเมินผล

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทั้ง 4 ประการ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. การกำหนดจุดมุ่งหมาย

การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีผู้กล่าวถึงพอสรุปได้ดังนี้

McNeil (1981) ได้แบ่งรูปแบบการกำหนดจุดมุ่งหมายออกเป็น 4 แบบ คือ

รูปแบบที่ 1 รูปแบบการวิเคราะห์ความต้องการที่จำเป็น (Needs Assessment Model) เป็นการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นทางการศึกษา คือสภาพซึ่งเป็นความแตกต่างระหว่างพฤติกรรม ทัศนคติที่ต้องการให้เกิดขึ้น และที่นักเรียนมีอยู่จริง เป็นรูปแบบที่นิยมมากในรูปแบบหนึ่งในการกำหนดเป้าหมายและจุดมุ่งหมายทางการศึกษา

รูปแบบที่ 2 รูปแบบของนักอนาคตนิยม (The Futurist Model) โดยมีพื้นฐานมาจากความตระหนักว่า โลกในอนาคตจะมีความแตกต่างจากปัจจุบันมาก และสังคมต้องการคนรุ่นใหม่ ดังนั้นการเตรียมคนเพื่อสังคมอนาคตนั้น จำเป็นต้องพัฒนาจุดมุ่งหมายปลายทางการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการจำเป็นในอนาคตและมีความเฉพาะเจาะจงสามารถนำไปใช้ได้

รูปแบบที่ 3 รูปแบบที่ใช้หลักเหตุผล (The Rational Model) เกิดขึ้นจากหลักเหตุผลของ Tyler (1949) ซึ่งได้ตั้งคำถามพื้นฐาน 4 ข้อ เกี่ยวกับการกำหนดจุดมุ่งหมาย การคัดเลือก การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ตลอดจนการประเมินว่าจุดมุ่งหมายใดบรรลุแล้วรูปแบบนี้บางที่เรียกว่ารูปแบบจุดหมายปลายทางและวิถีทาง (End-Means Approach) ตามรูปแบบนี้แหล่งข้อมูลที่สำคัญในการกำหนดจุดมุ่งหมายคือ ผู้เรียน สภาพสังคม ธรรมชาติของเนื้อหาสาระเมื่อได้จุดมุ่งหมายชั่วคราวแล้ว จึงผ่านการกลั่นกรองด้วยปรัชญาและจิตวิทยา เพื่อให้ได้จุดมุ่งหมายที่แท้จริง

รูปแบบที่ 4 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรอาชีพหรือการฝึกอบรม (The Vocational or Training Model) ใช้ในการกำหนดจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวข้องกับความต้องการทางด้านกำลังคนหรือการจ้างงานและในการกำหนดสมรรถภาพเฉพาะที่ต้องสอนเพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติงานในอาชีพนั้น ๆ ได้ การกำหนดจุดมุ่งหมายด้วยรูปแบบนี้มักใช้ในหลักสูตรวิชาชีพ หรือหลักสูตรสำหรับสถานศึกษาทางช่างเทคนิคต่าง ๆ

นอกจากนี้แล้ว Bloom (1972) ได้แบ่งจุดประสงค์การศึกษาออกเป็น 3 ประเภทคือ

1) พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ประกอบด้วยความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

2) จิตพิสัย (Affective Domain) ประกอบด้วยการรับรู้ การตอบสนอง การประเมินค่า การจัดระเบียบและลักษณะ โดยพิจารณาคุณค่า

3) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) ประกอบด้วยการเคลื่อนไหว ความสามารถรับรู้ ความสามารถทางกาย การเคลื่อนไหวอย่างมีทักษะ และการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง

2. การคัดเลือกและจัดเนื้อหา

Ornstein (1993) ได้กำหนดการคัดเลือกและจัดเนื้อหา ดังนี้

1) Scope หมายถึง ขอบข่ายเนื้อหาที่เรียนในแต่ละระดับชั้น โดยยึดหลักสำคัญ คือ ความกว้างและความลึกของเนื้อหา มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน มีความเชื่อถือได้ และน่าสนใจเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ได้และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

2) Integration หมายถึง การบูรณาการเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกันในแนวนอน คือ ในแต่ละระดับชั้นควรจัดสอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มากน้อยเพียงไร และแนวตั้ง คือ จะเรียนเรื่องอะไรก่อนหลังในแต่ละชั้นเรียน

3) Sequence หมายถึง การเรียงลำดับเนื้อหา ก่อน หลัง การจัดช่วงลำดับ ในแนวตั้งควรจัดจากง่ายสู่ยาก ไกลตัวสู่อันใกล้ตัว รูปธรรมสู่นามธรรมเรียงตามลำดับเหตุการณ์ และต้องพิจารณาในเรื่องเหล่านี้ คือ

3.1) วุฒิภาวะของผู้เรียน (The Maturity of the Learner)

3.2) ความสนใจของผู้เรียน (The interest of the Learner)

3.3) ความพร้อมของผู้เรียน (The Readiness of the Learner)

3.4) ความยากของบทเรียน (The Difficulty of the Learner)

3.5) ความสัมพันธ์ของเนื้อหา (The Relationship between Item)

3.6) ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็น (Prerequisite – Skills Needed in the Each Case)

4) Continuity หมายถึง การต่อเนื่องของเนื้อหาในแนวตั้งคือการสอนซ้ำ เรื่องเดียวกันแต่เนื้อหาจะเข้มข้นและสมบูรณ์ในแต่ละชั้น

5) Articulation and Balance หมายถึง ความต่อเนื่องระหว่างระดับ ระหว่างชั้น เนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับวิชาอื่น ผู้เรียนเรียนแล้วมีร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สอดคล้อง สมดุลกันคือ มีเพลงหรือกิจกรรมอื่น ๆ ประกอบ

นอกจากนี้แล้ว Tyler (1949) กล่าวถึงหลักเกณฑ์การจัดเนื้อหาวิชาที่มีลักษณะสอดคล้องกับ Ornstein ดังนี้

- 1) จัดลำดับจากง่ายไปหายาก หมายถึง เรียงลำดับเนื้อหาที่สลับซับซ้อนน้อยไปเนื้อหาที่สลับซับซ้อนมากหรือเรียงจากเนื้อหาที่เป็นที่เข้าใจง่ายไปสู่เนื้อหาที่เข้าใจยาก
- 2) จัดลำดับโดยยึดความจำเป็นที่ต้องเรียนก่อนหลัง โดยยึดหลักว่าเนื้อหาใดเป็นพื้นฐานในการเรียนก็ควรจัดไว้ก่อน เรียงตามลำดับความจำเป็น
- 3) จัดลำดับจากส่วนใหญ่หาส่วนย่อยหรือจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมหรือโครงสร้างของเรื่องที่จะเรียนทั้งหมดก่อนศึกษารายละเอียดในแต่ละด้าน
- 4) จัดลำดับโดยยึดกาลเวลาเป็นหลัก การจัดเนื้อหาแบบนี้มักคำนึงถึงเหตุการณ์ที่เกิดเป็นสำคัญ โดยเรื่องใดเกิดก่อนก็จะจัดให้เรียนก่อน เรื่องใดเกิดหลังก็จัดให้เรียนตามมา

กล่าวได้ว่าการจัดเนื้อหาสาระเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จะจัดในรูปแบบใดย่อมต้องให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายการศึกษา จุดเน้นของการจัดการศึกษา รูปแบบของหลักสูตรจะเป็นตัวกำหนดการนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินผลอีกด้วย อย่างไรก็ตามไม่มีรูปแบบการจัดหลักสูตรใดที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและสังคมได้ดีโดยตลอด การจัดหลักสูตรทั่ว ๆ ไป จึงมีการจัดเนื้อหาสาระหลาย ๆ รูปแบบผสมผสานกันให้เหมาะสมกับสภาพของเนื้อหาสาระหรือศาสตร์ในสาขาวิชาเหล่านั้น

3. การนำหลักสูตรไปใช้

Saylor and Galen (1981) กล่าวว่าหลักสูตรเมื่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องเกี่ยวข้องกับงานหลัก 3 ลักษณะ คือ

3.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร บุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่นักพัฒนาหลักสูตร หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สถานศึกษา ซึ่งทำหน้าที่ดำเนินการในด้านการบริหารและการให้บริการในการนำหลักสูตรไปใช้ โดยมีงานที่สำคัญ ได้แก่ ก) การวางแผนและส่งเสริมการใช้

หลักสูตร ข) การเตรียมบุคคลากร ค) การจัดครูเข้าสอน และการจัดตารางสอน ง) การจัดบริการวัสดุหลักสูตร จ) การบริหารหลักสูตรภายในสถานศึกษา ได้แก่ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการจัดสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ฉ) การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร

3.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ประกอบไปด้วย ก) การจัดทำแผนการสอน และ ข) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

3.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร ในระหว่างการนำหลักสูตรไปใช้นั้น อาจมีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ควรจัดให้มีศูนย์วิชาการ หรือแหล่งวิทยาการท้องถิ่น เพื่อช่วยเหลือกัน

4. การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรนั้น Saylor (1981) ได้เสนอแนะว่ามีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

4.1 ขอบเขตของการประเมิน ได้แก่

4.1.1 การประเมินเอกสารหลักสูตร เป็นการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมดีและถูกต้องกับหลักการพัฒนาหลักสูตรเพียงใด

4.1.2 การประเมินการใช้หลักสูตร เป็นการตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ดีเพียงใด มีส่วนไหนที่เป็นอุปสรรคหรือไม่

4.1.3 การประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร ซึ่งทำการประเมินจากผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนั้น ๆ

4.1.4 การประเมินระบบหลักสูตร เป็นการประเมินองค์ประกอบทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร เช่น ทรัพยากรที่ใช้ ความสัมพันธ์ของระบบหลักสูตรกับระบบบริหาร การศึกษา ระบบการจัดการเรียนการสอน ระบบการวัดและประเมินผลการเรียน

4.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการประเมินหลักสูตร มี 2 ระยะเวลา คือ ก) การประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ข) การประเมินหลักสูตรหลังจากนำหลักสูตรไปใช้แล้ว

4.3 รูปแบบการประเมินหลักสูตร Saylor and Alexander (1974) ได้จัดไว้ 5 กลุ่ม คือ

4.3.1 รูปแบบการประเมินเพื่อรับรองคุณภาพ (Accreditation Model) เป็นรูปแบบการประเมินที่เก่าแก่ที่สุดรูปแบบหนึ่งใช้เพื่อการประเมินเพื่อรับรองหรือยอมรับโครงการการศึกษาที่สถาบันจัดขึ้นหรือใช้ในการประเมินผลนักเรียนเพื่อรับเข้าศึกษาต่อในสถาบัน การประเมินในรูปแบบนี้ใช้ผู้ที่มีความชำนาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องที่ประเมินในรูปของคณะกรรมการ ประสิทธิภาพของการประเมินจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพมาตรฐานหรือเกณฑ์และความเที่ยงตรงในการพิจารณาของคณะกรรมการ

4.3.2 รูปแบบที่เน้นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objective Model) รูปแบบนี้เน้นการประเมินที่จุดมุ่งหมายตามทัศนะของ Tyler (1949) นั่น การศึกษาคือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นการประเมินจึงเป็นการประเมินว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกิดขึ้นหรือไม่ องค์ประกอบของการประเมินจึงประกอบไปด้วย การระบุจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ต้องการการจัดการเรียนการสอนและประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและการประเมินผลสัมฤทธิ์ เพื่อดูว่าผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้หรือไม่ รูปแบบการประเมินจึงเป็นการประเมินผลสรุป (Summative Evaluation) เพื่อให้ได้ผลการประเมินที่ชี้ชัด

4.3.3 รูปแบบที่เน้นการตัดสินใจ (Decision – Making Model) เป็นรูปแบบที่เน้นการประเมินเพื่อปรับปรุง (Formative Evaluation) ได้แก่ รูปแบบของ Stufflebeam (1977) และรูปแบบที่เสนอโดยคณะกรรมการการประเมินผลการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (The Phi Delta Kappa National Study Committee on Evaluation) หรือเรียกย่อว่า CIPP MODEL โดยมีมุ่งประเมินสถานการณ์ต่าง ๆ ของหลักสูตร 4 ส่วนด้วยกัน คือ

1) การประเมินบริบท (Context) ได้แก่ สภาพแวดล้อม ความต้องการของคนในสังคม แนวคิด ปรัชญาในการจัดการศึกษา ซึ่งบริบทเหล่านี้จะนำไปสู่ การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2) การประเมินปัจจัยตัวป้อน (Input) ได้แก่ ปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการนำหลักสูตรไปใช้ เช่น ความพร้อมของครู ผู้บริหาร งบประมาณ เป็นต้น

3) การประเมินกระบวนการ (Process) หมายถึง การนำหลักสูตร ไปใช้ซึ่งจะครอบคลุมกระบวนการบริหารหลักสูตร กระบวนการการสอนของครู กระบวนการ การเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นต้น

4) การประเมินผลผลิต (Product) หมายถึง ผลที่เกิดจากการนำ หลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนซึ่งเกิดขึ้นกับผู้เรียนและการปฏิบัติงานในสถานศึกษา ทั้งนี้โดย นำไปเปรียบเทียบกับเป้าหมายของหลักสูตรหรือความคาดหวังของสังคม ซึ่งจะทำให้ทราบว่า หลักสูตรบรรลุผลตามหลักการและจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด

4.3.4 รูปแบบที่เน้นการตอบสนอง (Responsive Model) Stake (1967)

กล่าวถึงลักษณะของรูปแบบการประเมินว่า มีลักษณะที่เน้นกระบวนการมากกว่าจุดมุ่งหมาย ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และพิจารณาความแตกต่างของสภาพก่อนและหลัง การดำเนินงาน โดยเน้นการรวบรวมข้อมูลจาก ก) สิ่งที่มาก่อน ข) กระบวนการในการสอน ค) ผลที่เกิดขึ้น เพื่อใช้ในการอธิบายหรือตัดสินใจ ข้อมูลที่ใช้จำแนกแยกออกเป็น 2 ชนิด คือ ข้อมูลเชิงบรรยาย (Descriptive) ได้แก่ ข้อมูลที่อธิบายลักษณะความมุ่งหวังของโครงการ และสิ่งที่สังเกตได้จากการปฏิบัติตามโครงการและข้อมูลเชิงตัดสินใจ (Judgemental) ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับการพิจารณาคุณค่าของโครงการซึ่งใช้เกณฑ์ในการพิจารณา การประเมิน ในรูปแบบนี้ คือการเปรียบเทียบผลที่คาดหวังและผลที่เกิดขึ้นจริงว่ามีความสอดคล้องกัน เพียงใด ใช้เกณฑ์อะไรในการตัดสินใจ

4.3.5 รูปแบบที่ไม่ประเมินเป้าหมาย (Goal – Free Evaluation Model)

เป็นรูปแบบการประเมินที่ตัดสินสิ่งที่ประเมิน โดยไม่นำไปเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่วางไว้ เพราะเชื่อว่านักประเมินผลมักจะมีแนวโน้มเอียงไปสู่เป้าหมายที่นักพัฒนาหลักสูตรได้วางไว้ ทำให้การประเมินไม่เที่ยงตรง จึงไม่สมควรสนใจเป้าหมายทางการศึกษาที่นักพัฒนาหลักสูตรได้กำหนดขึ้น แต่ควรสนใจผลกระทบจากโครงการนั้นว่าเป็นความต้องการที่แท้จริงหรือไม่ ฉะนั้นการประเมินจึงใช้

วิธีการสังเกตผลที่เกิดขึ้นรอบด้านข้อมูลที่ใช้จึงเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกตที่ปราศจากอคติเพื่อตัดสินโครงการ

คุณลักษณะของบุคลากรทางการท่องเที่ยวและโรงแรม

สำหรับประเทศไทยนั้นการท่องเที่ยวได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา ได้ถูกประกาศให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย ทั้งภาครัฐและเอกชน ได้ช่วยกันส่งเสริมและระดมกำลังเข้าพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อรองรับการท่องเที่ยว การพัฒนาและปรับปรุงนั้นได้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้งโบราณสถาน โบราณวัตถุ และสถานที่ทางธรรมชาติ และ 2. การพัฒนาธุรกิจบริการ อันได้แก่ สถานที่พัก สถานที่จำหน่ายสินค้า สถานที่บริการต่าง ๆ ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพทัดเทียมมาตรฐานสากล ด้วยเหตุดังกล่าวจึงเกิดมีสมาคมธุรกิจ การท่องเที่ยวไทยขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ให้เฟื่องฟูและได้กำหนดและวางกฎเกณฑ์เพื่อใช้เป็นแบบแผนต่อมาพร้อมกันนี้ได้กำหนด คุณลักษณะของบุคลากรดังนี้ คือ

1. เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกเข้ากับคนอื่นได้ง่ายและทุกชนชั้น สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้พบเห็นและมีความสามารถในการผูกมิตรกับผู้อื่น คือ 1.1 การมองโลกในแง่ดี มีความจริงใจ 1.2 สดชื่นร่าเริงและอัธยาศัยดี 1.3 มีน้ำใจในการบริการและช่วยเหลือ 1.4 มีความเอื้อเฟื้อและห่วงใยผู้อื่น

2. เป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพที่ดี คือ 2.1 มีร่างกายและพละนาามัยที่สมบูรณ์
2.2 มีความคล่องแคล่วว่องไวและกระฉับกระเฉง 2.3 มีอารมณ์เยือกเย็นสุขุม มั่นคง
2.4 แต่งกายให้เหมาะกับกาลเทศะ 2.5 มีกิริยามารยาทอ่อนโยน 2.6 พูดจาไพเราะอ่อนหวาน

3. เป็นบุคคลที่มีความรู้ดี คือ 3.1 สนใจความเคลื่อนไหวรอบตัว 3.2 เป็นคนช่างสังเกต
3.3 เป็นคนช่างค้นคว้า 3.4 มีความจำดี 3.5 รู้จักวิเคราะห์แยกแยะเหตุผลข้อเท็จจริง

4. เป็นบุคคลที่มีวาทศิลป์หรือวิธีการพูดที่ดี คือ 4.1 น้ำเสียงชัดเจน แจ่มใส
ชัดถ้อยชัดคำ 4.2 มีลำดับการพูดที่ดีเข้าใจง่าย 4.3 ใช้ระดับของภาษาให้เหมาะสมกับผู้ฟัง
4.4 มีจังหวะลีลาการพูดที่เหมาะสมและเข้าใจไม่น่าเบื่อหน่าย 4.5 ใช้ภาษาที่ถูกต้องตาม
ไวยากรณ์และสื่อได้ความหมายชัดเจน

5. เป็นบุคคลที่มีความรักงาน คือ 5.1 มีความกระตือรือร้น ขวนขวาย 5.2 มีความสุข
ในการปฏิบัติงาน

ความสามารถของมัคคุเทศก์

นอกเหนือจากการมีคุณสมบัติที่ดีต่าง ๆ แล้ว บุคลากรทางด้านการท่องเที่ยว จำเป็น
อย่างยิ่งที่จะต้องขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมความสามารถเหล่านี้เพื่อที่จะทำหน้าที่ได้สมบูรณ์
แบบยิ่งขึ้น คือ

1. ความสามารถด้านภาษา มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการสื่อสารระหว่าง
เจ้าหน้าที่และนักท่องเที่ยวได้ เช่น คนขับรถ พนักงานโรงแรม ร้านอาหาร เป็นต้น

2. ความสามารถทางด้านวิชาการ ต้องตื่นตัวและหมั่นหาความรู้เพิ่มเติมโดยเฉพาะ
เรื่องข้อมูลข่าวสารที่มักจะเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

3. ความสามารถในการนำเที่ยว สามารถควบคุมการเดินทางให้เป็นไปตามรายการ
ตามกำหนดการและขั้นตอน

4. ความสามารถในการแก้ปัญหา สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยมีได้คาคหมาย เช่น เครื่องบินล่าช้า การเกิดอุทกภัย เป็นต้น มัคคุเทศก์จึงจำเป็นที่จะต้องมีการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาโดยยึดหลักผลประโยชน์ของนักท่องเที่ยวและบริษัทเป็นพื้นฐาน

นอกเหนือจากคุณลักษณะและความสามารถของมัคคุเทศก์แล้ว จรรยาบรรณที่ดีของบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยว ดูเหมือนเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าคุณลักษณะด้านอื่น ๆ อันได้แก่

1. ความตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบ
2. ความซื่อสัตย์สุจริต
3. ความเมตตา กรุณา และยินดีในการบริการรับใช้ให้ผู้อื่นได้มีความสุข
4. การรู้จักประมาณตน
5. ความเข้าใจในมนุษยชาติ

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว ความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศนั้น คือ ปัจจัยสำคัญหรือเปรียบเสมือนหัวใจของบุคลากรที่ทำงานทางด้านนี้ การดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและโรงแรมทุก ๆ กิจกรรม ล้วนแล้วแต่ต้องใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารและการสร้างความเข้าใจด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งการเจรจาต่อรองซื้อเชิญตลอดจนการให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว เพราะฉะนั้นความสามารถทางภาษาต่างประเทศจึงเปรียบเสมือนประตูด่านแรกของผู้ที่จะเข้าไปทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งมีสามารถขาดได้เลย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงได้จัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์เป็นอันดับแรก และได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานภาษาประเทศสำหรับมัคคุเทศก์ไว้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการคัดสรรมัคคุเทศก์ที่มีความสามารถเข้าสู่สายงานนี้

เกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์ขึ้น โดยผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์ทุกคนต้องสอบผ่านมาตรฐานความรู้ที่กำหนดไว้โดยมีวัตถุประสงค์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. วัตถุประสงค์ของการสอบมาตรฐานภาษาต่างประเทศ

มัคคุเทศก์เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นผู้ที่จะต้องทำงานใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยว ต้องให้การต้อนรับและความรู้เกี่ยวกับสถานที่ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตของคนไทยและอำนวยความสะดวกดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวตลอดเวลาที่พำนักอยู่ในประเทศไทย การที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวได้ผลดี สามารถทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจและมีทัศนคติที่ดีต่อประเทศไทยนั้น มัคคุเทศก์จะต้องมีความรู้และมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยม เพราะภาษาเป็นสื่อในการนำเสนอเรื่องราว หรือแม้แต่การนำเสนอส่งบริการต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) จึงจัดทำมาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์ขึ้นเพื่อ

1.1 ใช้เป็นเครื่องมือในการคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถเข้าสู่วิชาชีพมัคคุเทศก์

1.2 ยกย่องคุณภาพและมาตรฐานความสามารถของมัคคุเทศก์

1.3 เตรียมความพร้อมของมัคคุเทศก์ให้สามารถเผชิญกับการเปิดเสรีด้านการค้าและบริการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

2. ทักษะภาษาต่างประเทศของมัคคุเทศก์

แบบทดสอบมาตรฐานภาษาต่างประเทศของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) นี้ได้จัดทำขึ้น ให้สอดคล้องกับสถานการณ์การสื่อสารต่าง ๆ ให้การปฏิบัติงานของมัคคุเทศก์เริ่มตั้งแต่การต้อนรับนักท่องเที่ยว การนำชมสถานที่ต่าง ๆ การให้คำอธิบายตอบข้อซักถามการให้บริการความช่วยเหลือ และความสะดวกสบายต่าง ๆ ตลอดจนถึงการร่ำลา และการให้บริการในการเดินทางออกจากประเทศไทย

เกณฑ์มาตรฐานสำหรับข้อทดสอบภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์ มีการแยกทักษะต่าง ๆ ออกจากกันโดยกำหนดสัดส่วนของแต่ละทักษะให้สอดคล้องกับลักษณะการใช้ภาษาต่างประเทศในงานมัคคุเทศก์ ดังต่อไปนี้ คือ

ทักษะการพูดและการฟัง	ร้อยละ	70
ทักษะการอ่าน	ร้อยละ	20
ทักษะการเขียน	ร้อยละ	10

เห็นได้ว่าทักษะที่สำคัญที่สุดคือ ทักษะการพูดซึ่งจะมีการฟังแทรกอยู่ ส่วนทักษะการเขียนนั้น มีบทบาทค่อนข้างน้อย เนื่องจากมัคคุเทศก์จะติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวด้วยการพูดเป็นหลัก ทักษะการอ่านมีสัดส่วนมากกว่าทักษะการเขียน เพราะมัคคุเทศก์จำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา

ระบบและเกณฑ์การให้คะแนนเป็นการวัดความสามารถและประสิทธิภาพในการสื่อสาร (Communicative ability and effectiveness) ด้วยภาษาต่างประเทศนั้น ซึ่งหมายความว่ามัคคุเทศก์ที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมาตรฐานนั้น ต้องมีความสามารถเลือกใช้รูปแบบภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ บุคคล วัตถุประสงค์ และธรรมเนียมนิยมกับต้องแสดงความสุภาพ ความเป็นมิตร และความมีน้ำใจกับนักท่องเที่ยวด้วย

3. เกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 70

3.1 สามารถให้ข้อมูล คำแนะนำ ตักเตือน ฯลฯ นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามวัตถุประสงค์เป็นส่วนใหญ่

3.2 สามารถอธิบายแหล่งท่องเที่ยว วัฒนธรรมชีวิตความเป็นอยู่ (ตามที่ปรากฏในหลักสูตรมัคคุเทศก์) ได้อย่างคล่องแคล่ว เนื้อหาถูกต้อง

- 3.3 สามารถตอบข้อซักถามได้
- 3.4 สามารถใช้รูปแบบภาษา ศัพท์ และออกเสียงได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมดี
- 3.5 สามารถอ่านข้อมูลข่าวสาร ด้านการท่องเที่ยวได้
- 3.6 สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ เพื่อการสื่อสารในงานมัคคุเทศก์ได้
- 3.7 สื่อสารเป็นที่เข้าใจดี

นอกจากนี้แล้วการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้กำหนดหลักสูตรมัคคุเทศก์ขึ้น เพื่อใช้เป็นหลักสูตรมาตรฐานในการอบรมมัคคุเทศก์ โดยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการนำเสนอข้อมูล เรื่องราวต่าง ๆ ที่ถูกต้องและเหมาะสมให้กับนักท่องเที่ยว

4. หลักสูตรมัคคุเทศก์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้กำหนดหลักสูตรมาตรฐานดังนี้ คือ

4.1 ภาคความรู้ความสามารถทั่วไป

4.1.1 วิชาความรู้พื้นฐาน ได้แก่

- 1) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐ
- 2) บทบาทหน้าที่ มารยาท และจรรยาบรรณของมัคคุเทศก์
- 3) วิธีปฏิบัติงานมัคคุเทศก์
- 4) พฤติกรรมนักท่องเที่ยว
- 5) มนุษยสัมพันธ์
- 6) จิตวิทยาการบริการ
- 7) การให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- 8) ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไปและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ

มัคคุเทศก์

- 9) ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย
- 10) หลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

- 11) สิ่งแวดล้อมลุ่มระบบนิเวศทางธรรมชาติ
- 12) การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว
- 13) หลักการบริการและจัดการธุรกิจท่องเที่ยวทั่วไป

4.1.2 วิชาความรู้เฉพาะสาขา

- 1) ประวัติศาสตร์ไทย
- 2) สังคมไทย
- 3) ทักษะศิลป์
- 4) วรรณคดี
- 5) นาฏศิลป์และดนตรีไทย
- 6) เทศกาลและงานประเพณีไทย
- 7) อาหารไทย
- 8) หัตถกรรมไทย
- 9) มรดกทางภูมิปัญญาไทย
- 10) แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม
- 11) พระบรมมหาราชวังและวัดสำคัญในกรุงเทพฯ
- 12) สมุดลหรรษาชาติ
- 13) หลักการและการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- 14) การสื่อความหมายธรรมชาติ
- 15) สถานการณ์เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองในปัจจุบัน
- 16) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงแรม
- 17) ความรู้เกี่ยวกับงานบริการของสายการบิน
- 18) พิธีการเข้า – ออกราชอาณาจักร
- 19) ประวัติศาสตร์ศิลปะในประเทศไทย
- 20) สถาบันพระมหากษัตริย์ไทย
- 21) ก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย

4.2 ภาคความรู้ภาษาต่างประเทศ

ได้แก่ ภาษาต่าง ๆ คือ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี ญี่ปุ่น จีน ฯลฯ

4.3 ภาคปฏิบัตินำชมสถานที่

4.3.1 วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และพระบรมมหาราชวัง

4.3.2 วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม วัดอรุณราชวราราม วัดเบญจมบพิตร
วัดไตรมิตรวิทยาราม วัดพระราชนำดดาราม วัดสุทัศน์เทพวราราม วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม

4.3.3 พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระนคร

4.3.4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยาและลพบุรี

4.3.5 จังหวัดนครราชสีมา และบุรีรัมย์

4.3.6 จังหวัดสุโขทัย พิษณุโลก

4.3.7 จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง

4.3.8 จังหวัดนครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี เพชรบุรี

4.3.9 พระที่นั่งวิมานเมฆ – พระที่นั่งอภิเศกดุสิต

ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP)

ความหมายและความสำคัญของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ในปัจจุบันนี้ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose: ESP) ได้รับความสนใจจากผู้เรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากเป็นภาษาที่สอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นในการใช้งานของผู้ศึกษา ผู้ศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นสื่อกลางในวิชาชีพของตนเองเพื่อการติดต่อสื่อสาร ตลอดจนการประกอบธุรกิจด้านต่าง ๆ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นครอบคลุมถึงการศึกษ การฝึกอบรม และการฝึกปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย ความรู้ทางด้านภาษา ความรู้ทางด้านวิธีการสอนและความสนใจของผู้เรียนที่มีความชำนาญเฉพาะสาขา โดยมีผู้ให้ความหมายและคำจำกัดความของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ดังนี้

Mackay and Maunford (1978: 2) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เป็นการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นวัตถุประสงค์ ในการนำไปใช้เป็นสำคัญ โดยเฉพาะงานด้านวิชาชีพ การสอนจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายที่จะใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง (Utilitarian Purpose)

นอกจากนั้นแล้ว Robinson (1980: 13) ได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) นั้นเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีวัตถุประสงค์ชัดเจน โดยมุ่งความสำเร็จในการแสดงออกถึงบทบาทต่าง ๆ ที่จำเป็นในการศึกษาหรือทางอาชีพ และขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น ESP แต่ละหลักสูตรจึงอาจแตกต่างกันในเรื่องของทักษะ หัวเรื่อง สถานการณ์ หน้าที่ทางภาษาและตัวภาษาที่ใช้การเรียน ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมีทั้งก่อนเข้าสู่บทบาททางอาชีพหรือการศึกษาสาขานั้น ๆ หรือเป็นการเรียนควบคู่ไปพร้อมกับการเรียนวิชาชีพหรือวิชาการแขนงนั้น หรือเป็นการเรียนสำหรับผู้ที่มีความรู้ความสามารถในงานอาชีพ หรือในทางวิชาการแขนงนั้น ๆ เป็นอย่างดีแล้วในภาษาแม่ แต่จำเป็นที่จะต้องแสดงบทบาททางอาชีพหรือทางวิชาการเหล่านั้นด้วยภาษาอังกฤษ

ซึ่ง Robinson (1991: 2 – 4) ได้กำหนดกฎเกณฑ์ของ ESP ว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่แน่นอน เรียนเพื่อนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการศึกษาหรืองานอาชีพที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะ
2. การกำหนดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ กำหนดจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) เพื่อชี้ชัดว่าผู้เรียนมีความต้องการและใช้ภาษาอังกฤษในด้านใดบ้าง
3. หลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ กำหนดขึ้นสำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษทั่วไปมาบ้างแล้ว ไม่ใช่หลักสูตรสำหรับผู้เริ่มเรียน
4. การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจสำหรับชั้นเรียนหนึ่ง ๆ ผู้เรียนควรมีความต้องการในการเรียนในทางเดียวกัน หรือสาขาวิชาเดียวกัน เช่น สาขาวิศวกรรมศาสตร์

ส่วน Strevens (1978a.) ได้เห็นว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เป็นการสอนการใช้ภาษา (Use) เพื่อใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเห็นว่าตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ความต้องการเหล่านี้ อาจเป็นความต้องการที่เกี่ยวข้องกับงานเฉพาะอย่าง (Specific Job) หรือเฉพาะสาขา (Specific Subject) หรือเฉพาะจุดมุ่งหมาย (Specific Purpose) อย่างไม่อย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปคือ

1. เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. เป็นภาษาที่เลือกหัวข้อ (Topic) ในการสอนตรงกับวิชาชีพของผู้เรียน
3. เป็นภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะที่จำเป็นต่อผู้เรียนในการนำไปใช้กับสาขาวิชาชีพของตนต่อไป
4. เป็นภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเฉพาะสำหรับผู้เรียน (Specific Language Content)

จากแนวความคิดข้างต้น เห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น คือการสอนเนื้อหาวิชาที่มุ่งเน้นวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้เฉพาะงาน เนื้อหาที่ศึกษาจึงกลายมาเป็นแนวความคิดหลักของการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ให้ตรงกับความต้องการของผู้ศึกษามากที่สุด ดังคำกล่าวของ สมถวิล (2528: 87 – 88) ความว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นหลักสูตรซึ่งประกอบด้วยหลายองค์ประกอบและองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญคือ เนื้อหา โดยผู้ออกแบบหลักสูตรได้รวบรวมหัวข้อเฉพาะด้าน ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เทคนิคหรืองานอาชีพ เข้าไว้ด้วยกัน หรือเป็นทักษะทางภาษาที่เฉพาะเจาะจง อาจเป็นทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล จุดมุ่งหมายที่เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนี้ เรียนเพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้เรียนในการที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษา อาชีพ เนื้อหาที่เรียนจะเหมาะสมกับจุดหมายของผู้เรียน เนื้อหาภาษาจะไม่เป็นทางเดียวกัน เนื่องจากจุดประสงค์ของผู้เรียนจะแตกต่างกันไป

ส่วนในด้านของเนื้อหาของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น Strevens (1980) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เนื้อหาที่เป็นแกนสำคัญของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ก็คือ “Technical Terms” ในแต่ละสาขาวิชาชีพ การสอน Technical Terms เป็นการสอนที่ผสมผสานทางด้านศัพท์ เสียง สัญลักษณ์ สื่อภาษา ตลอดจนไวยากรณ์เข้าด้วยกัน การผสมผสานก่อให้เกิดทำเนียบภาษา (Register) ขึ้นด้วย ดังนั้นเนื้อหาของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจคือ “Technical Terms” กับ “ทำเนียบภาษา”

ในปัจจุบันนี้เห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจได้มีบทบาทมากขึ้น ตามที่ England (1995: 12) กล่าวว่าในปัจจุบันได้มีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ในโครงการการศึกษา

และการฝึกอบรมครูของ TESOL เนื่องจากครูที่เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่ ไม่มีความถนัดและความชำนาญทางด้านวิทยาศาสตร์และธุรกิจเลย ซึ่ง Robinson (1981) ได้เคยนำเสนอแนวคิดไว้ว่าการที่ผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีความถนัดและความชำนาญเฉพาะด้าน อาจเป็นปัญหากับครูได้และจะกลายเป็นสิ่งที่ทำลายความเชื่อมั่นของครูไปในที่สุด ด้วยเหตุดังกล่าวจึงมีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ในโครงการของ TESOL ไว้ด้วย เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับครูที่จะทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจทุก ๆ ด้าน

สำหรับการเตรียมความพร้อมของครู หรือบุคลากรที่ทำการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) นั้น ไม่อาจจะเลยการให้ความรู้และความเข้าใจอันถ่องแท้แก่กลุ่มบุคคลดังกล่าว เพราะถ้าครูหรือบุคลากรที่ทำการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เข้าใจอย่างดีเยี่ยมแล้วก็จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนเกิดวิวัฒนาการใหม่ๆ ทางภาษาอังกฤษเฉพาะกิจขึ้นได้มากมาย แต่ทั้งนี้ครูหรือบุคลากรที่ทำการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจต้องเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นเพียงผู้รับ (Passive) คือ ทำหน้าที่สอนอย่างเดียว ตามตำราที่ให้มากลับกลายมาเป็นผู้กระทำ (Active) คือ ผู้สร้างหลักสูตรเองบ้าง ด้วยเหตุนี้ ผู้สร้างหลักสูตรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้และเข้าใจในหลักการต่างๆ ของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) เสียก่อน จึงจะก่อให้เกิดพัฒนาการขึ้นต่อไปได้ ซึ่งมีรายละเอียดที่ช่วยอธิบายความเข้าใจได้ดังนี้คือ

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

Mackay and Mountford (1978: 2) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อสนองความต้องการด้านวิชาชีพนั้น ๆ (Occupational Requirements) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานรับโทรศัพท์ที่ติดต่อระหว่างประเทศ นักบินนานาชาติ เป็นต้น
2. เพื่อการฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Programs) เช่น บุคลากรของ โรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ เป็นต้น
3. เพื่อการศึกษาทางด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง (Academic or Professional Study) เช่น นักกฎหมาย แพทย์ ทัศนศึกษา วิศวกร เป็นต้น

ประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอทัศนะและแบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้หลายประเภท พอสรุปได้ดังนี้

Boys (1979) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นประเภทต่าง ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology – EST) เพื่อสนองความต้องการของผู้ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ตลอดจนบุคลากรทั่วไปที่อยู่ในสาขาวิชาชีพชั้นสูงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (English for Vocational Purpose – EVP) เพื่อสนองความต้องการของบุคลากรทั่วไป อันได้แก่

2.1 ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Commercial English) คือ ภาษาอังกฤษทางการเลขานุการ บัญชี ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

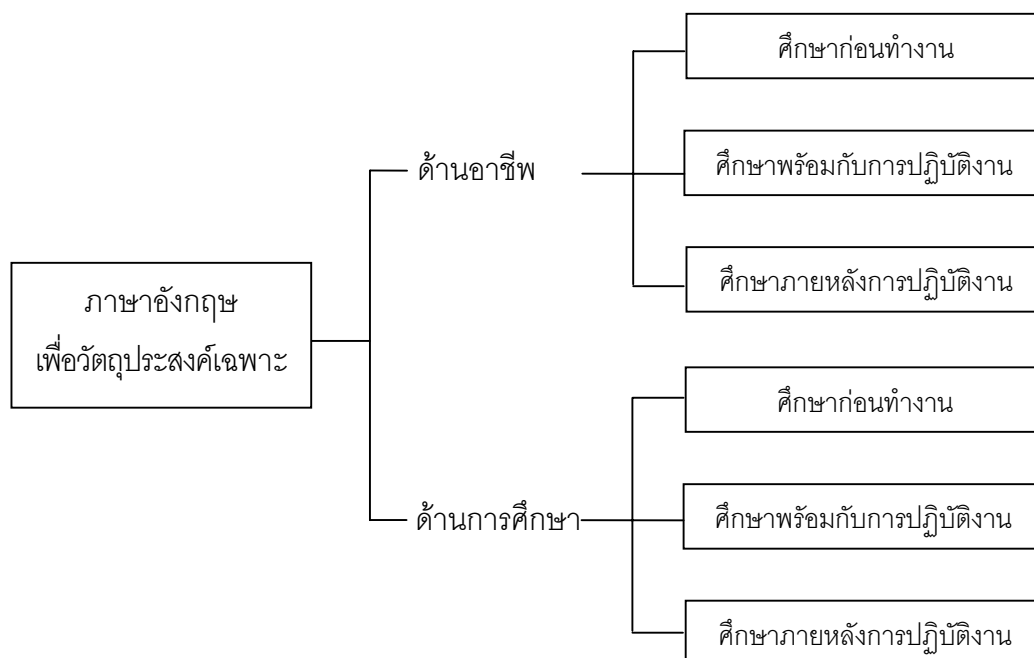
2.2 ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) คือ ภาษาอังกฤษสำหรับช่างโลหะ ช่างเครื่อง ช่างเทคนิค เป็นต้น

2.3 อื่น ๆ (Others) ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานโรงแรม เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานศิลปกรรม (English for Art) ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย (English for Law)

ในทัศนะของ Boys นั้น Boys ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง EST และ EVP อยู่ตรงที่ EST นั้น ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในวิชาชีพสาขาวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาสังคมศาสตร์ ที่ต้องศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา ส่วน EVP มุ่งเฉพาะภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทำงานประเภทที่ไม่ต้องผ่านการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ทัศนะของ Stevens (อ้างอิงใน Robinson, 1980: 7) ได้ให้ทัศนะตามแผนภาพที่ 4

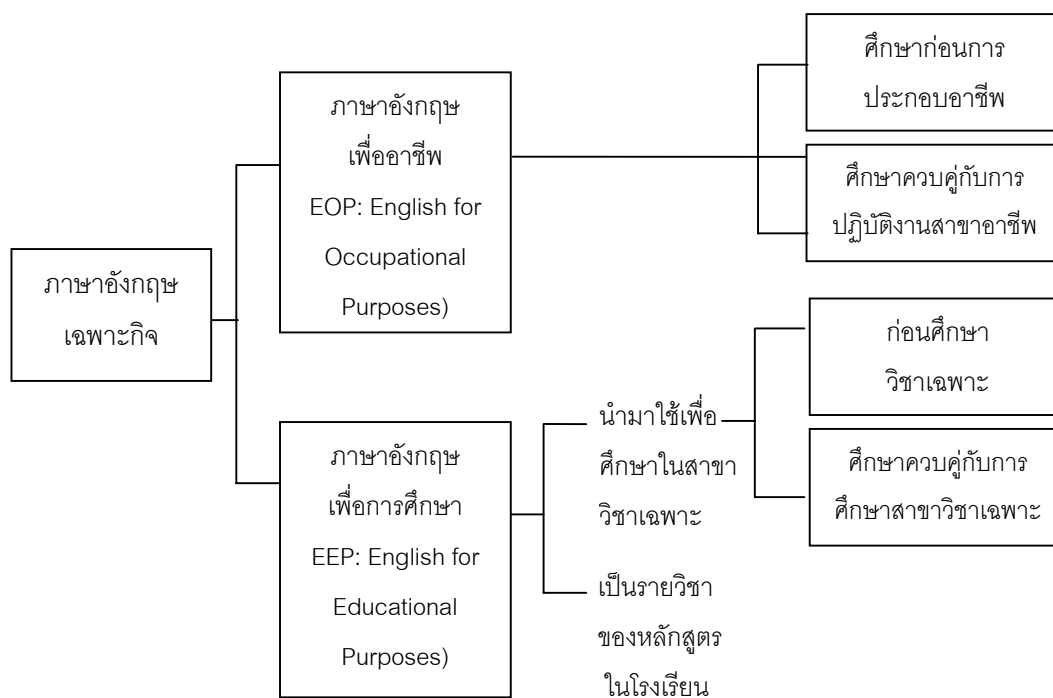
ภาพที่ 3 ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในทัศนะของ Stevens

ที่มา: Stevens (อ้างอิงใน Robinson, 1980: 7)

จากแผนภาพดังกล่าว เห็นได้ว่า Stevens ได้จำแนกภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ออกเป็น 2 สาขา คือ

1. ด้านอาชีพ (Occupational) เน้นการนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพต่าง ๆ ผู้เรียนอาจศึกษาทั้งก่อน ขณะทำงาน หรือหลังปฏิบัติงานก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ศึกษาเป็นผู้เลือกเอง
2. ด้านการศึกษา (Educational) เน้นการนำไปใช้ในการประกอบการศึกษา ซึ่งผู้เรียนอาจเรียนได้ทั้งก่อน ขณะศึกษาหรือหลังการเรียนสาขาวิชาก็ได้

นอกจากนี้แล้ว Ministry of Overseas Development แห่งประเทศอังกฤษ (Robinson 1980: 7) ได้แบ่งประเภทภาษาอังกฤษเฉพาะกิจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ซึ่งคล้ายกับการแบ่งของ Stevens คือ

ภาพที่ 4 ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามแนวคิดของ Ministry of Overseas Development ที่มา: Ministry of Overseas Development (อ้างถึงใน Robinson, 1980)

จากแผนภาพที่ 5 เห็นได้ว่า Ministry of Overseas Development ได้จำแนก ESP ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. EOP (English for Occupational Purpose) เน้นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยแบ่งออกเป็น 2 วิธีการ คือ

1.1 ศึกษาก่อนการประกอบอาชีพ

1.2 ศึกษาควบคู่ไปกับการปฏิบัติงานสาขาวิชาชีพที่ตนเองทำงานอยู่ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความสามารถและทักษะต่าง ๆ

2. EEP (English for Educational Purposes) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาโดยแบ่งเป็น 2 วิธี

2.1 การศึกษาในสาขาที่ศึกษาอยู่ โดยอาจเรียนก่อนที่จะเริ่มศึกษาหรือเรียนควบคู่กันไปในขณะที่ศึกษาสาขานั้น ๆ ก็ได้

2.2 การจัดให้เป็นรายวิชาหนึ่งในหลักสูตรของสถานศึกษา

จากวิธีการศึกษาของ Ministry of Overseas Development ได้สอดคล้องกับแนวความคิดของ Kennedy and Bolitho (1984: 3 – 5) ซึ่งได้ศึกษาและสรุปไว้คล้ายคลึงกันคือ

1. ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพ (EOP: English for Occupational Purpose)

2. ภาษาอังกฤษเฉพาะวิชาการ (EEP: English for Educational Purpose) เน้นการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา และได้แบ่งออกเป็นประเภทย่อย ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

2.1 Discipline – Based ESP เป็นการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา คือ

2.1.1 Pre – Study ESP เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยผู้เรียนได้เรียนวิชาการมาแล้ว

2.1.2 In - Study ESP เป็นการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาที่ผู้ศึกษากำลังศึกษาอยู่ขณะนั้น

2.2 School – Subject ESP เป็นการจัดการเรียนการสอนในระดับโรงเรียน คือ

2.2.1 Independent ESP คือการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ

2.2.2 Integrated ESP คือการเรียนวิชาอื่น ๆ หลายวิชารวมกันโดยการใช้ภาษาอังกฤษ

จากแนวความคิดและทัศนะของนักวิชาการต่าง ๆ ที่นำเสนอมาข้างต้นนั้น พอสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การศึกษาเพื่ออาชีพและการศึกษาเพื่อการศึกษา แต่ทั้งนี้ทั้ง 2 ประเภท มีลักษณะบางประการที่ตรงกัน หรือร่วมกันอยู่ ดัง Robinson (1980: 13) ได้กล่าวว่า มี

1. การเน้นทักษะและงานเดียวกัน (Special skill or task)
2. การมีเนื้อหาวิชาที่ตรงกัน (Subject matter themes topics/notions concepts)
3. การมีความต้องการในการสื่อสารที่ต้องอาศัยหน้าที่ทางภาษา (Function)
4. การมีการใช้ภาษาในสถานการณ์เดียวกัน (Setting)

จนในช่วงปี ค.ศ. 1989 Hutchinson และ Waters ได้เสนอประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในแบบแผนภูมิต้นไม่ขึ้นมาใหม่ โดยมีรากฐานเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อันแตกต่างเป็นการสอนภาษาอังกฤษในฐานะต่าง ๆ คือ

1. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะเจ้าของภาษา (English as a Mother Tongue: EMT)
2. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language: EFL) ซึ่งแบ่งออกได้มากมาย
3. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (English as a Second Language: ESL) ซึ่งสามารถแยกประเภทได้เช่นเดียวกับ EFL

สำหรับในงานวิจัยชิ้นนี้ ขอกล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกจัดให้อยู่ในฐานะภาษาต่างประเทศที่คนไทยสามารถเลือกเรียนรู้โดยเสรี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษทั่วไป (General English: GE) ซึ่งมีระดับตั้งแต่พื้นฐานมัธยมจนถึงระดับอุดมศึกษา หรือผู้ใหญ่

2. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose: ESP) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 สาขาย่อย คือ

2.1 ภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology: EST) โดยแบ่งออกเป็นอีก 2 สาขาย่อย คือ

2.1.1 ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose: EAP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาแพทย์ เป็นต้น

2.1.2 ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพ (English for Occupational Purpose: EOP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับช่างเทคนิค

2.2 ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจและเศรษฐกิจ (English for Business and Economics: EBE) แบ่งได้เป็น 2 สาขาย่อย คือ

2.2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose: EAP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับเศรษฐศาสตร์ ภาษาอังกฤษสำหรับบริหารธุรกิจและการจัดการ เป็นต้น

2.2.2 ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Occupational Purpose: EOP)

ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับงานเลขานุการ ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานโรงแรม เป็นต้น

2.3 ภาษาอังกฤษทางด้านสังคมศาสตร์ (English for Social Sciences: ESS)

แบ่งได้เป็น 2 สาขาย่อย คือ

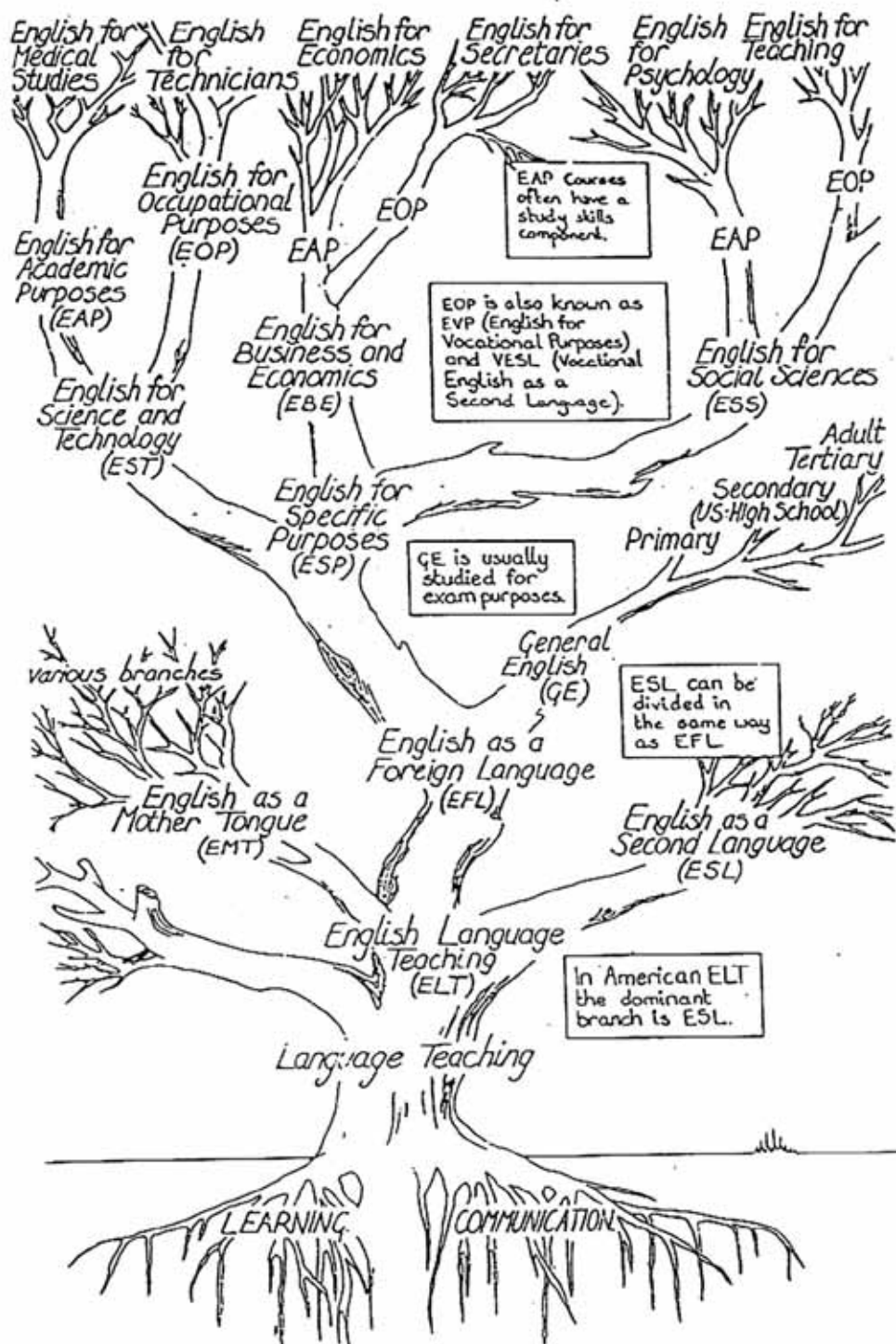
2.3.1 ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose: EAP)

ได้แก่ ภาษาอังกฤษสาขาจิตวิทยา ภาษาอังกฤษสาขาโบราณคดี ประวัติศาสตร์ หรือศิลปกรรม

2.3.2 ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Occupational Purpose: EOP)

ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับครู ภาษาอังกฤษสำหรับนักโบราณคดี ภาษาอังกฤษสำหรับนักมานุษยวิทยา เป็นต้น

จากภาษาอังกฤษเฉพาะกิจดังกล่าวข้างต้น สามารถแสดงประเภทสาขาได้ตามแผนภาพที่ 6 คือ

ภาพที่ 5 The tree of ELT (English Language Teaching)

ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

จากแนวคิดของนักการศึกษาต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนั้น เห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ มีลักษณะที่สำคัญร่วมกันอยู่ 3 ประการ ดังข้อสรุปของ Hutchinson และ Waters (1987: 18) ที่ได้นำเสนอเพิ่มเติมว่า

ลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมีลักษณะสำคัญ ดังนี้คือ

1. เป็นการสอนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม แต่รูปแบบภาษานั้นใช้เหมือนกับการสอนภาษาทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สมถวิล (2528: 87 – 88) คือ เนื้อหาที่เรียนจะเหมาะสมกับจุดหมายของผู้เรียน เนื้อหาทาง ภาษาไม่เป็นทางเดียวกัน เนื่องจากจุดประสงค์ของผู้เรียนแตกต่างกันไป

2. การใช้คำศัพท์และระเบียบวิธีทางการภาษามีความซับซ้อน แต่ไม่แตกต่างไปจาก ภาษาอังกฤษทั่วไป

3. ใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนเช่นเดียวกับการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

นอกจากนี้แล้ว Stevens (อ้างใน สมถวิล, 2528: 159) ได้กล่าวถึงข้อดีของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ดังนี้คือ

1. เวลาและความพยายามถูกใช้ไปในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ
2. ไม่เสียเวลาและความพยายามถึงสิ่งที่ไม่เหมาะสม
3. การเรียนเนื้อหาที่ต้องการจะเรียนได้รวดเร็วกว่า
4. มีแรงจูงใจและความเต็มใจที่จะเรียนมากกว่า General English
5. อัตราความสำเร็จจะสูงขึ้นด้วย
6. ความพึงพอใจของผู้เรียนมีมากกว่าความพึงพอใจของครู ซึ่งสำคัญน้อยกว่า
7. คุ่มค่าเงินที่ลงทุนในการสอนมากกว่า

แต่การที่จะได้มาซึ่งข้อดีทั้ง 7 ประการนั้น จำเป็นต้องมีข้อแม้เพื่อความสำเร็จดังนี้

1. ESP ต้องมีครูวิเศษ ครูที่สอนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไปอาจไม่ใช่ครู ESP ที่ดีพลังของ ESP อยู่ที่ครูมีบทบาททั้งการสร้างหลักสูตร ผลิตวัสดุการสอน การสอนร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชานั้น ๆ และมีนวัตกรรมในการสอน ซึ่งครูต้องมีประสบการณ์มานาน มีคุณภาพสูง
2. ครู ESP ราคาแพงกว่า เพราะว่าแก่กว่าคุณภาพดีกว่า และมีอยู่น้อย
3. ครู ESP ต้องใช้เวลาการเตรียมมาก เนื่องจากต้องมีการสำรวจความต้องการ การปรับปรุงหลักสูตร สร้างแบบทดสอบที่เหมาะสม
4. ค่าใช้จ่ายต่อหัวของผู้เรียน ESP สูงกว่าเพราะครุราคาแพงกว่าและใช้เวลาในการเตรียมมาก

ทั้งนี้ลักษณะเฉพาะที่สำคัญดังกล่าวข้างต้นของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ได้ช่วยให้เห็นภาพรวมของการจัดทำรูปแบบการเรียนการสอน ตลอดจนเป็นแนวทางหรือกรอบในการจัดสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมได้ดังนี้

การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ในการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น ควรมีการออกแบบให้เหมาะสมดังที่ Munby (อ้างถึงใน Robinson, 1980: 31) ได้เสนอแนะว่า ควรคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักควรมีการเลือกทักษะ หน้าที่ทางภาษา และรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน แล้วจึงออกแบบหลักสูตร เลือกวิธีการสอน (Methodology)

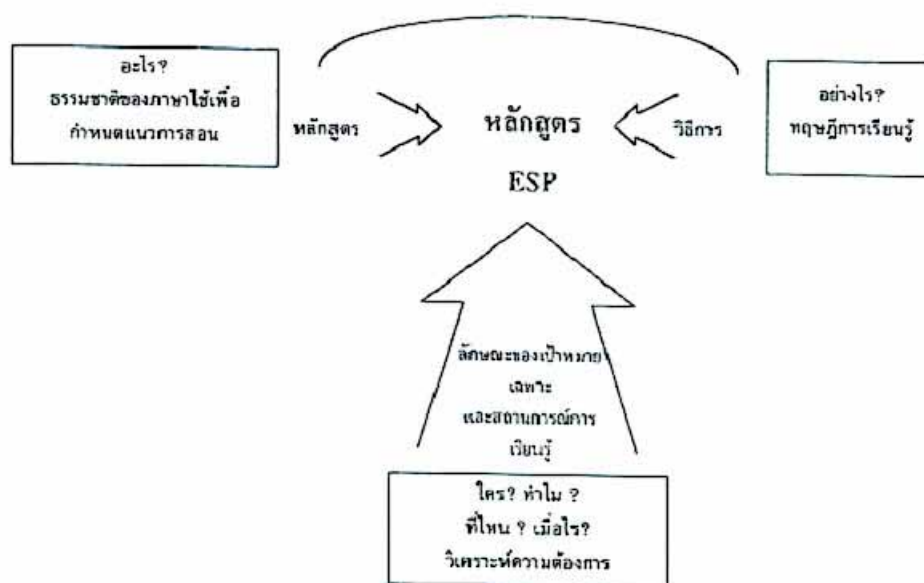
1. การวิเคราะห์ทำเนียบภาษา (Register analysis)
2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Analysis)
3. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis)

การวิเคราะห์ทำเนียบภาษานั้นจะต้องวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นใคร ทั้งนี้ก็เพื่อความเข้าใจในการใช้ภาษาของผู้เรียนในสังคมนั้น ๆ รวมทั้งเนื้อหาในแต่ละสาขาวิชาชีพ ซึ่งมีความสัมพันธ์แตกต่างกันทางด้านไวยากรณ์ ศัพท์ เสียง สัทภาษาที่ใช้ นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของข้อความหรือเนื้อหา โดยวิเคราะห์ว่าทำอย่างไรให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงโครงสร้างและความหมายของประโยคอย่างสัมพันธ์กัน ส่วนแรงจูงใจของผู้เรียนนั้นโดยมากผู้เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมักเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว และยังรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาของตนเป็นอย่างดี ดังนั้นหลักสูตรจึงต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนและเป็นพื้นฐานการจัดขั้นตอนการสร้างหลักสูตรต่อไป

สำหรับขั้นตอนต่าง ๆ ในการสร้างและออกแบบโปรแกรมทางภาษา ซึ่งผู้สร้างหลักสูตรควรดำเนินการอย่างรอบคอบนั้นมีขั้นตอนอันเป็นปัจจัยสำคัญที่ควรนำมาพิจารณา ดังที่ Hutchinson and Waters (1987: 22) ได้เสนอแนวคิด 3 ประการ ดังนี้

1. ธรรมชาติของภาษา (Language Descriptions)
2. ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories)
3. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs analysis)

ปัจจัย 3 ประการนี้สามารถแสดงเป็นภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 6 โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามแนวคิดของ Hutchinson และ Waters ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

1. ธรรมชาติของภาษา (Language Descriptions) เป็นการอธิบายลักษณะของภาษา โดยนักภาษาศาสตร์กลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ไวยากรณ์แบบดั้งเดิม (Classical or Traditional Grammar)

1.2 ภาษาศาสตร์โครงสร้างนิยม (Structural Linguistics)

1.3 ไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Generative Grammar)

1.4 ตัวแปรทางภาษาและการวิเคราะห์ทำเนียบภาษา (Language Variation and Register analysis)

1.5 ไวยากรณ์เน้นหน้าที่ทางภาษาและการสื่อความหมาย (Functional / Notional Grammar)

1.6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse or Rhetorical Analysis)

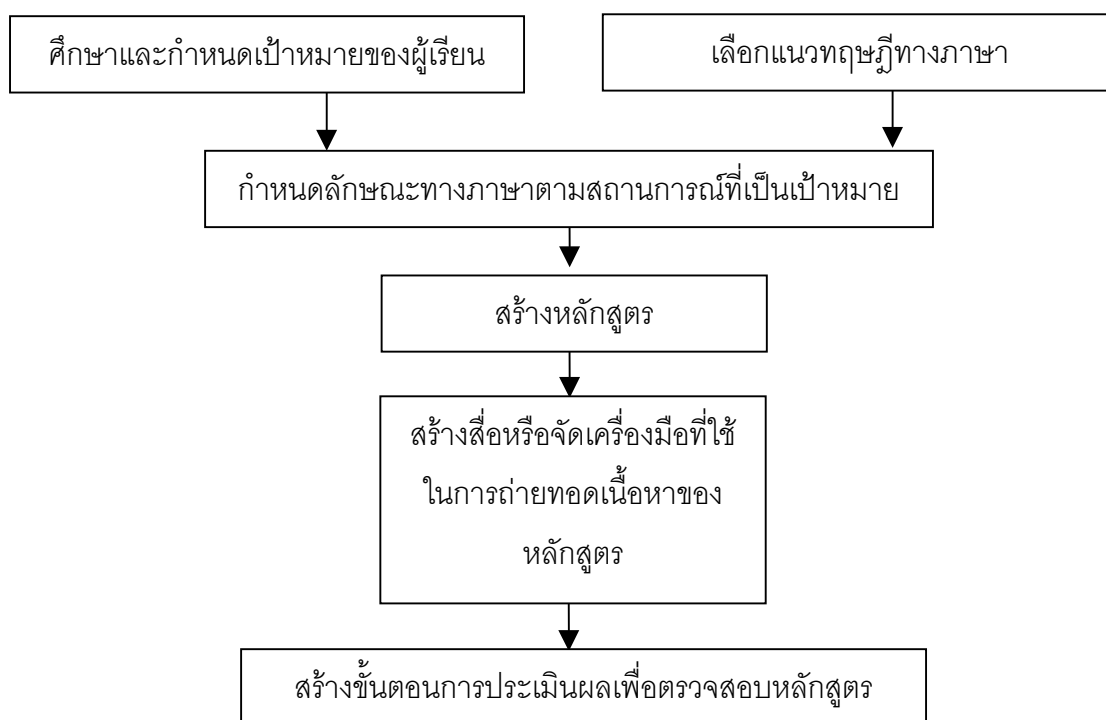
2. ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories) เป็นปัจจัยพื้นฐานของการสร้างหลักสูตร คือ
 - 2.1 กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism: Learning as habit formation)
 - 2.2 กลุ่มจิตนิยม (Mentalism: Thinking as Rule – Governed Activity)
 - 2.3 กลุ่มพุทธินิยม (Cognitive code: Learners as Thinking beings)
 - 2.4 ปัจจัยทางด้านจิตพิสัยของผู้เรียน (The Affective Lector: Learners as Emotional being)
 - 2.5 การเรียนรู้และการรับรู้ภาษา (Learning and Acquisition)
 - 2.6 รูปแบบในการเรียนรู้ (A Model for Learning)
3. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) ซึ่งต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 3.1 ความต้องการที่เป็นเป้าหมาย (Target Needs) อันได้แก่ ความจำเป็น (Necessities) ความบกพร่อง (Lacks) และความต้องการ (Wants)
 - 3.2 การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการอันเป็นเป้าหมาย (Gathering Information about Target Needs) อันได้แก่ การใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และการสังเกต
 - 3.3 ความต้องการเรียนรู้เพื่อสนองความต้องการที่เป็นเป้าหมาย (Learning Needs) อันได้แก่ เนื้อหา ทักษะ วิธีการเรียนของแต่ละวิชา

3.4 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ (Analyzing Learning Needs)

อันได้แก่ สถานภาพการเงิน ความสนใจ อายุ เพศ สัญชาติของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน เวลาของการเรียน ฯลฯ

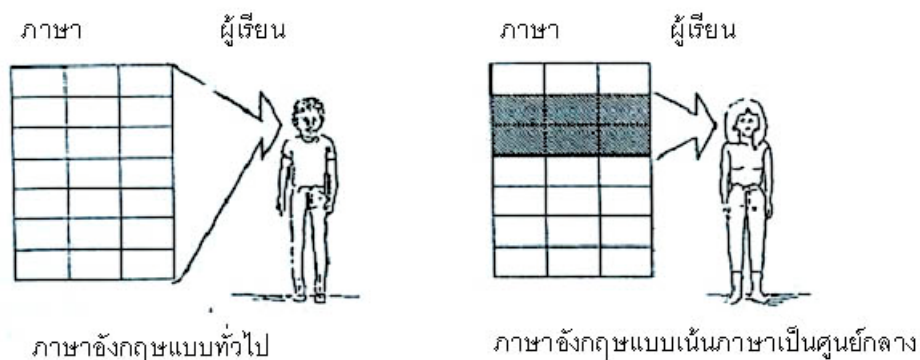
จากปัจจัยทั้ง 3 ประการดังกล่าวนี้ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการจัดหลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เน้นภาษาเป็นศูนย์กลาง (Language – Centred Course Design) คือ การศึกษาและกำหนดเป้าหมายของผู้เรียนและเลือกสรรแนวทฤษฎีทางภาษา จนสามารถกำหนดลักษณะทางภาษาตามสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมายเพื่อใช้ในการสร้างหลักสูตร หลังจากสร้างหลักสูตรแล้ว จะต้องสร้างสื่อหรือเครื่องมือที่ใช้ในการถ่ายทอดเนื้อหาของหลักสูตรและขั้นตอนสุดท้ายก็คือ การประเมินผล ซึ่งแสดงขั้นตอนตามภาพที่ 8 - 9 ดังนี้

ภาพที่ 7 แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นภาษาเป็นศูนย์กลาง

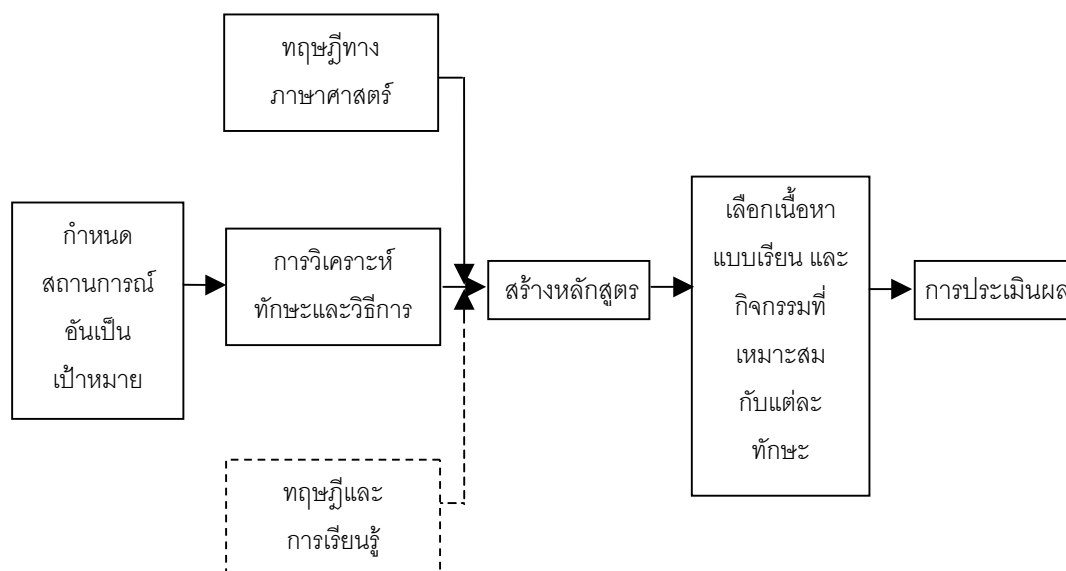
ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

ภาพที่ 8 หลักสูตรแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (The Learner – Restricted Syllabus)

ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

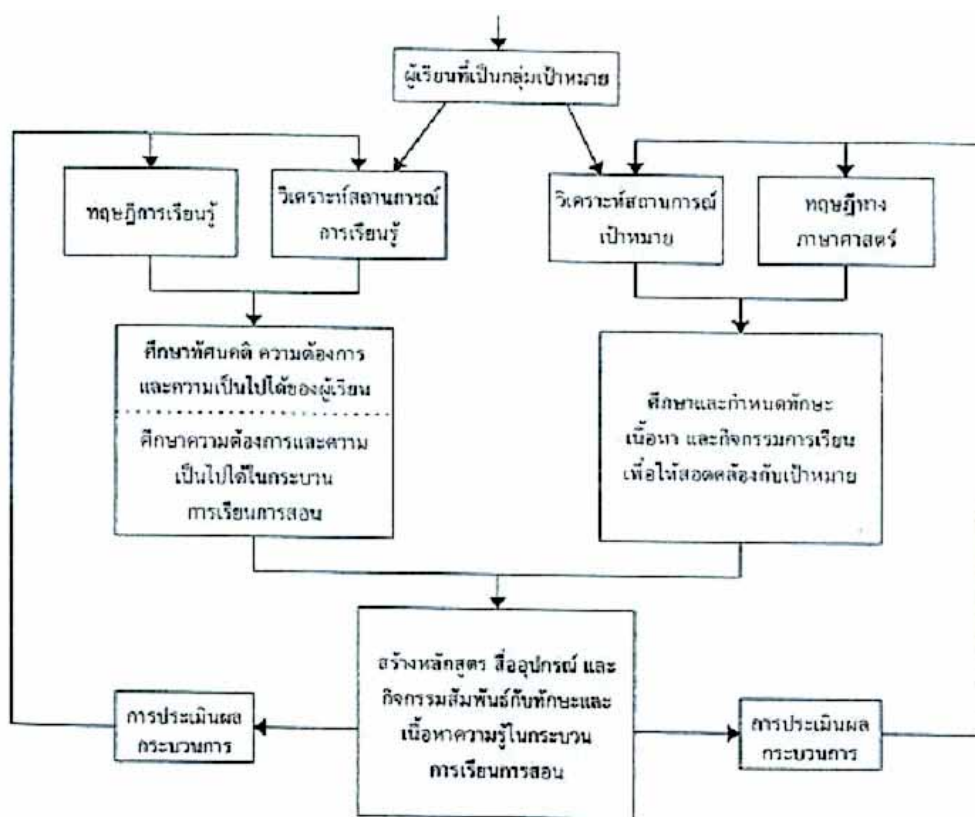
2. เน้นทักษะเป็นศูนย์กลาง (Skills – Centered Course Design) ขั้นแรกต้องระบุสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมายก่อนการวิเคราะห์ทักษะและวิธีการ ซึ่งต้องสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมายด้วย หลังจากนั้นต้องใช้แนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีการเรียนรู้มาประกอบการพิจารณาเขียนหลักสูตรและเลือกเนื้อหา แบบเรียน แบบฝึกหัดของแต่ละทักษะ และวิธีการสอนพร้อมทั้งการประเมินผลต่อไปตามภาพที่ 10

ภาพที่ 9 แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นทักษะเป็นศูนย์กลาง

ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

3. เน้นการเรียนรู้เป็นศูนย์กลาง (A Learning – Centered Approach) ขั้นแรกต้องระบุผู้เรียนเพื่อให้สามารถวิเคราะห์สถานการณ์การเรียนรู้และสถานการณ์เป้าหมายได้อย่างถูกต้องหลักจากนั้นใช้แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาประกอบการพิจารณาโดยนำมาระบุแยกเป็นทัศนคติ ความต้องการและความเป็นไปได้ของผู้เรียนและการเรียนรู้ รวมทั้งการสอนตามสถานการณ์และการระบุทักษะความรู้ตามหน้าที่ของภาษาในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมาย ต่อมาจึงลงมือเขียนหลักสูตรและจัดสื่อการเรียนรู้เพื่อตอบสนองจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ขั้นตอนสุดท้าย อันได้แก่ การประเมินผลซึ่งจะทำให้ทราบข้อบกพร่องและข้อดี เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงขั้นตอนต่าง ๆ ขึ้นต้นต่อไปตามแผนภาพ

ภาพที่ 10 แนวทางการจัดหลักสูตรโดยเน้นการเรียนรู้เป็นศูนย์กลาง
ที่มา: Hutchinson and Waters (1987)

นอกจากนั้น Robinson ยังเสนอแนวทางในการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจว่า อาจจะมีต้นแบบในการใช้หลักสูตรต่อไปนี้

1. Content – based Syllabuses ประกอบด้วย เนื้อหาทางภาษา หัวข้อและสถานการณ์ (Situation / Topic) พบมากในภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ภาษาอังกฤษเพื่อเทคโนโลยี ซึ่งหลักสูตรนี้มีความสำคัญมากสำหรับ ESP

2. Skill – based Syllabuses เป็นการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน นำมาใช้ในการเขียนจดหมายธุรกิจ การพูดสำหรับติดต่อทางธุรกิจหรือการอ่านงานทางวิชาการ อาจเน้นเรื่องรูปแบบของภาษา (Form) และหน้าที่ของภาษา (Function)

3. Method – based Syllabuses เน้นในเรื่องกระบวนการในการเรียนที่เกิดขึ้นในห้องเรียนระหว่างครูและนักเรียน ประกอบด้วยงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ (Tasks)

การที่จะตัดสินใจว่าจะเลือกหลักสูตรใดนั้น ขึ้นอยู่กับการนำหลักสูตรมาใช้ในการสอนได้เหมาะสมเพียงใด โดยดูจากความต้องการของผู้เรียน จุดประสงค์ของหลักสูตร รวมทั้งแนวโน้มของสถาบันที่สร้างหลักสูตรนั้น

สำหรับการสร้างบทเรียนทางภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงมี 5 ขั้นตอนตามลำดับต่อไปนี้ (Bachman and Strick, 1981: 46)

1. วิเคราะห์ความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน เพื่อนำไปกำหนดจุดมุ่งหมายของผู้เรียน
2. เลือกโปรแกรมและแหล่งข้อมูลที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
3. กำหนดรายละเอียดของเนื้อหาในบทเรียนตามจุดมุ่งหมายของโปรแกรม

4. กำหนดวิธีสอนเนื้อหาต่าง ๆ โดยละเอียด

5. ประเมินผลโปรแกรม

ในส่วนของการกำหนดเนื้อหาในโปรแกรมภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น Strevens (1978a: 190) กล่าวว่า ควรพิจารณาจาก

1. ความจำกัด (Restriction) ผู้สอนควรเน้นสอนเฉพาะทักษะเบื้องต้น (การฟัง พูด อ่าน เขียน) ที่จำเป็นตามความต้องการของผู้เรียนเท่านั้น

2. การเลือก (Selection) ควรเลือกเฉพาะคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์และ วัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาที่ผู้เรียนต้องการ

3. หมวดเรื่องและหัวข้อเรื่อง (Themes and Topics) ควรเลือกเฉพาะหมวดเรื่อง หัวข้อเรื่อง สถานการณ์ และข้อความทั่วไปที่ผู้เรียนต้องการและจำเป็นต้องใช้ในงานหน้าที่

4. ความต้องการสื่อความหมาย (Communicative Needs) ได้แก่ วิธีการติดต่อกับผู้อื่น อาจเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม

ในด้านวิธีการสอนนั้นอาจใช้วิธีใดก็ได้ที่เหมาะสมกับสถานการณ์การจัดการเรียนการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะใช้วิธีการใด ซึ่งสมถวิล (2528: 154) ได้เสนอแนวคิดว่าควรพิจารณา สภาพสำคัญของลักษณะงานในการพิจารณาข้อกำหนดของ ESP เพื่อการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 มีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนโดยละเอียด เริ่มจากจุดที่ว่าสิ่งที่ต้องการไม่ใช่ General English และผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลได้เกี่ยวกับเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย ความต้องการ บทบาท งานที่จะทำ ซึ่งต้องการภาษาอังกฤษในสิ่งแวดล้อมของผู้เรียน

ระดับที่ 2 พิจารณาขอบข่ายของเนื้อหาทางวิทยาศาสตร์และเทคนิค ข้อกำหนดของ ESP บางชนิดใช้ภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ทำให้มีหน่วยที่ต้องเรียนเพิ่มขึ้นมาก

ระดับที่ 3 พิจารณาว่าความต้องการนั้นเพื่อการศึกษาหรืออาชีพ ESP มักมีจุดประสงค์เพื่อการศึกษาหรือเพื่อทำงาน

ระดับที่ 4 พิจารณาว่าการสอนภาษาอังกฤษนั้นมาก่อนการฝึกทางการศึกษาหรืออาชีพหรือไม่หรือมาพร้อม ๆ กัน ความสำคัญของคำถามอยู่ที่ผลที่มีต่อ

1. แรงจูงใจและความเต็มใจในการเรียน
2. เจตคติของผู้เรียนต่อครู
3. ช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน

ระดับที่ 5 เตรียมหลักสูตรและเนื้อหาที่เหมาะสม โดยหลักการผู้เรียน ESP มีเอกลักษณ์ในความต้องการและเป้าหมายของตนเอง จึงต้องมีหลักสูตรต่าง ๆ หนีไปในทางปฏิบัติมีการซ้ำซ้อนและคล้ายคลึงกันพอสมควร หากการจัดหลักสูตรได้รับผลสำเร็จก็จะมีผลขยายวงใช้ไปเรื่อย ๆ เช่น ESP สำหรับเภสัชกรที่ซาอุดีอาระเบีย อาจเป็นที่สนใจของประเทศสหรัฐอเมริกาสำหรับอิมมิเกรตภาษาอังกฤษสำหรับการเดินเรือสำหรับคนญี่ปุ่น อาจมีลักษณะคล้ายคลึงกับของฝรั่งเศส

การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในต่างประเทศ

การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในต่างประเทศนั้นมีมานานแล้ว เนื่องจากหลักสูตรดังกล่าวเป็นหลักสูตรที่ตรงตามความต้องการของผู้เรียน สถาบันการศึกษาในต่างประเทศจึงได้จัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจขึ้น ดังนี้คือ

1. มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย (Columbia University) ประเทศสหรัฐอเมริกาได้จัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ 3 หลักสูตรคือ 1) ภาษาอังกฤษธุรกิจ (English for Professional Purposes: Business) โดยมุ่งเน้นทางด้านธุรกิจเป็นหลัก 2) ภาษาอังกฤษกฎหมาย (English for Professional Purposes: Law) และ 3) ภาษาอังกฤษระหว่างประเทศหรือวิเทศสัมพันธ์ (English for Professional Purposes: International and Public Affairs)

2. มหาวิทยาลัยซาน โจเซต (San Jose State University) ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English Program) เพื่อรองรับผู้สนใจศึกษาทางด้านนี้
3. มหาวิทยาลัย จอร์จ ทาว (George Town University) ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดหลักสูตรแบบเข้ม (Intensive English for Specific Purposes) ทางด้านธุรกิจและวัฒนธรรม
4. มหาวิทยาลัยโซกา (Soka University of America) ได้เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาโททางการสอนภาษาต่างประเทศหรือ Teaching English to Speakers of Other Languages (TESOL) และการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ทางด้านธุรกิจ
5. มหาวิทยาลัยเดอแฮม (University of Durham) แห่งประเทศอังกฤษ ได้เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (M.A in Applied Linguistics with Reference To English For Specific Purpose: ESP)
6. มหาวิทยาลัย เคอร์ติ (Curtin University of Technology) แห่งประเทศออสเตรเลีย เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นทางด้านเทคโนโลยี จึงมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) หลายสาขาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งในระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีวิชาเฉพาะด้านคือ Language Analysis and Language Learning ให้นักศึกษาได้

การออกแบบโครงสร้างหลักสูตร

การออกแบบโครงสร้างหลักสูตรระดับบัณฑิตตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของ สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ตุลาคม 2548 นั้น มีลักษณะดังนี้ คือ

ระดับปริญญาโท

เป็นการศึกษาที่เน้นการผลิตนักวิชาการ และนักวิชาชีพเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ทั้งนี้ โดยมีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต โดยแบ่งเป็น 2 แผน คือ

แผน ก. เป็นแผนการศึกษาเน้นการวิจัยโดยมีการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีการศึกษา 2 แบบ คือ

แผน ก (1) ทำเฉพาะวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีค่าเทียบเท่าได้ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต โดยมหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้เรียนรายวิชาเพิ่มเติม หรือทำกิจกรรมทางวิชาการอื่นเพิ่มขึ้นก็ได้ โดยไม่นับหน่วยกิตแต่จะต้องมีผลสัมฤทธิ์ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

แผน ก (2) ทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีค่าเทียบเท่าได้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต และต้องศึกษารายวิชาสัมพัทธ์และรายวิชาเฉพาะด้านอีกไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต

แผน ข. เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการศึกษางานรายวิชา โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องทำภาคินิพนธ์หรือการศึกษาอิสระไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต และไม่เกิน 6 หน่วยกิต

ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร / ขออนุมัติหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

แนวปฏิบัติในการพัฒนาหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำโครงการพัฒนาหลักสูตร

หน่วยงาน / โปรแกรมวิชา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่จะพัฒนาหลักสูตร จัดทำโครงการเสนอหลักการเหตุผล และความจำเป็นในการที่จะพัฒนาหลักสูตร โอกาสที่จะมีงานทำหรือความต้องการกำลังคนในโปรแกรมนั้น

ขั้นตอนที่ 2 การเสนอโครงการพัฒนาหลักสูตร

หน่วยงาน / โพรแกรมนวิชา ที่จะพัฒนาหลักสูตรเสนอโครงการผ่านคณะกรรมการประจำคณะหรือผู้คณะกรรมการมอบหมาย เพื่อให้เห็นชอบนำเสนอต่อมหาวิทยาลัย อนุมัติให้ดำเนินการต่อไปตามกระบวนการ ขั้นตอน และระยะเวลาตามโครงการที่เสนอ พร้อมนำเสนอรองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา พิจารณารวบรวมอยู่ในแผนงบประมาณประจำปี

ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนาหลักสูตร

1. เมื่อโครงการพัฒนาหลักสูตรได้รับการอนุมัติจากมหาวิทยาลัยราชภัฏแล้ว ให้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร แนวทาง และวิธีการ

พิจารณาหลักสูตรในการพัฒนาหลักสูตรต้องกำหนดระยะเวลาในการดำเนินงานตามขั้นตอนของโครงการ และรายงานให้คณะที่สังกัด

2. คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ควรประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่จะพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ที่มีทักษะและประสบการณ์ในการสอน นักพัฒนาหลักสูตร นักวิชาการ และประเมินผล ผู้มีความรู้ด้านการจัดการ รวมทั้งบุคลากรในท้องถิ่น

3. ในการพัฒนาหลักสูตร ต้องศึกษาข้อมูลจากผู้ผลิตและผู้ใช้ ตลอดจนควรเชิญผู้ทรงวุฒิให้ข้อคิดเห็นและร่วมพัฒนาหลักสูตร

4. คณะกรรมการที่รับผิดชอบพัฒนาหลักสูตร ส่งเอกสารร่างหลักสูตรที่ถูกต้อง สมบูรณ์ตามแบบฟอร์มที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเสนอตามขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 4 การเสนอหลักสูตร

1. การอนุมัติหลักสูตร

1.1 คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร โดยภาควิชา/โปรแกรมวิชา นำร่างหลักสูตรเสนอคณะกรรมการประจำคณะ

1.2 คณะกรรมการวิชาการประจำคณะ พิจารณาให้ความเห็นชอบ หลักสูตรที่คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรของโปรแกรมวิชา / คณะเสนอ ซึ่งหากคณะกรรมการประจำคณะให้ความเห็นชอบ ก็นำเสนอสภาวิชาการ

1.3 สภาวิชาการพิจารณาให้ความเห็นชอบ เพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัย

1.4 สภามหาวิทยาลัยพิจารณาหลักสูตรที่ผ่านความเห็นชอบของสภาวิชาการของมหาวิทยาลัยแล้ว เพื่ออนุมัติหลักสูตรและให้มหาวิทยาลัยดำเนินการขอความเห็นชอบ สกอ. และ ก.พ.

2. การให้ความเห็นชอบหลักสูตร

2.1 มหาวิทยาลัยราชภัฏจัดทำหลักสูตรฉบับสมบูรณ์ตามที่สภามหาวิทยาลัยอนุมัติ เพื่อนำเสนอ สกอ. และ ก.พ. เพื่อให้ความเห็นชอบและรับรองคุณวุฒิ

2.2 มหาวิทยาลัยดำเนินการเปิดสอนเมื่อหลักสูตรได้รับความเห็นชอบและรับรองคุณวุฒิจาก ก.พ. เรียบร้อยแล้ว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการตรวจสอบงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ตรวจสอบงานวิจัยทางด้านการพัฒนาหลักสูตรทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งพอจะช่วยให้เห็นแนวทางและกรอบแนวคิดของงานวิจัยชิ้นนี้ โดยมีผู้วิจัยไว้หลายท่าน คือ

พูนสุข และ คณะ (2546: 1 – 8) ได้ศึกษาและพัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตแบบพหุวิทยาการร่วมกับวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัยตรัง โดยเน้นการสร้างหลักสูตรแบบบูรณาการ หรือ Integrated Curriculum ตามแนวทางการพัฒนาของไพกาโรตี (1991: 14) ไว้ 10 รูปแบบ ซึ่งสามารถจัดได้ 3 กลุ่ม ดังนี้ คือ

กลุ่มที่หนึ่ง คือ การบูรณาการในสาขาวิชาเดียวกัน (Within Single Disciplines) มี 3 รูปแบบ คือ รูปแบบที่แยกออกจากกันเป็นส่วน (Fragmented Model) รูปแบบเชื่อมโยง (Connected Model) และรูปแบบที่ซ้อนกัน (Nested Model)

กลุ่มที่สอง คือ การบูรณาการต่างสาขาวิชา (Across Several Disciplines) ประกอบด้วย 5 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียงลำดับ (Sequenced Model) รูปแบบการมีส่วนร่วม (Shared Model) รูปแบบการโยงใย (Webbed Model) รูปแบบร้อยด้าย (Threaded Model) และรูปแบบการบูรณาการ (Integrated Model)

กลุ่มที่สาม คือ การบูรณาการภายในตัวผู้เรียน และการประสานกันระหว่างผู้เรียน (Within and Across Learners) ประกอบด้วย 2 รูปแบบ คือ รูปแบบที่ขยายให้ใหญ่ขึ้น (Immersed Model) และรูปแบบเครือข่าย (Networked Model)

วิธีการพัฒนาหลักสูตรนั้นได้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ ข้อมูลจากครูผู้สอน ผู้เกี่ยวข้องและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรและการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

กิ่งฟ้า และ คณะ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สำหรับบริบทของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยคณะผู้วิจัยมีความมุ่งหวังที่จะได้ รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่สามารถนำไปใช้สำหรับพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้ สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนผู้เรียน และความพร้อมของสถานศึกษา โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อความรู้จากการวิจัยเพื่อนำเสนอรูปแบบการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษา สำหรับบริบทของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กระบวนการวิจัย เน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก Key Informants 3 กลุ่ม คือ ผู้บริหาร ครูผู้สร้างหลักสูตร และครูผู้ใช้หลักสูตร โดยการสัมภาษณ์ สทนากลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนให้ได้ข้อวิพากษ์ (Critical Analysis) ที่นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร โดยมีการนำเสนอข้อแลกเปลี่ยน แต่ละกลุ่มสรุปเป็นข้อตกลง และข้อเสนอแนะซึ่งคณะผู้วิจัยได้รวบรวมวิเคราะห์ สังเคราะห์ แล้วนำเสนอเป็นรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตร โดยทำตามขั้นตอนดังนี้

1. การเริ่มต้นนำเสนอข้อมูลวิจัยในระยะแรก
2. การใช้ข้อคำถามจากแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่ม และ อภิปรายแลกเปลี่ยนโดยในกลุ่มผู้บริหาร ครูผู้สร้างหลักสูตร ครูผู้ใช้หลักสูตร นักวิจัย และ ผู้ช่วยนักวิจัยของโครงการอภิปรายตามประเด็นของข้อคำถามและแลกเปลี่ยนตกลงเป็นข้อสรุป ของกลุ่ม
3. การนำเสนอผลการประชุมข้อวิพากษ์ของกลุ่ม
4. การอภิปรายทั่วไปและแลกเปลี่ยน แล้วนำไปสร้างองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการศึกษา งานการพัฒนาหลักสูตรในภาคปฏิบัติ

5. การยืนยันความเชื่อถือของข้อมูล โดยส่งกลับไปให้ทางกลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นและแก้ไข

6. การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อความรู้ที่ได้จากข้างต้นและประมวลผล

7. การพัฒนาและนำเสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

สุนีย์ และ คณะ (2546: 20) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนรวมชั้น (การปฏิรูปโรงเรียนและกระบวนการเรียนรู้) โดยยึดแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน และการจัดห้องเรียนและการจัดการเรียนการสอนแบบรวมชั้น โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนรวมชั้น 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนรวมชั้น 3) เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนและครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบรวมชั้น 4) เพื่อศึกษาพัฒนาการของนักเรียนในทัศนะของครู และความสามารถทางภาษาและคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ของโรงเรียนรวมชั้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร 11 คน ครู 66 คน นักเรียน 1,109 คน ในปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนรวมชั้น 11 แห่ง ที่สังกัดกรุงเทพมหานคร การวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสาระสำคัญของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมให้แก่ครูและผู้บริหารในการออกแบบกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และให้มีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ระยะที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนรวมชั้น และระยะที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยสรุปว่า 1) มีการพัฒนาหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้รายวิชาและหน่วยการเรียนรู้เรื่องจัดทำแผนการสอนและกำหนดรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลายสำหรับโรงเรียนรวมชั้น โดยครูและผู้บริหารได้ร่วมกัน พัฒนาซึ่งได้รับการปรึกษาจากคณะผู้วิจัย และท่านที่ปรึกษาโครงการวิจัย 2) ครูและผู้บริหารเห็นว่าหลักสูตรรูปแบบการเรียนการสอนและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอนและการเรียนรู้ 3) นักเรียนรวมชั้นมีความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน่าพอใจ ส่วนความสามารถทางภาษาไทยด้านการเขียนเรื่อง ยังมีอยู่หลายโรงเรียนที่ต้องเร่งปรับปรุง

แก้ไข 4) ครูแสดงความคิดเห็นว่าโรงเรียนรวมชั้นได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ นักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนรวมชั้น เพราะมีความสุขและสนุกกับการเรียน

Luka (2004) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ สำหรับนักศึกษาวิชาเอกการท่องเที่ยวแห่งมหาวิทยาลัยลัทเวีย ประเทศสาธารณรัฐลัทเวีย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงบทบาทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจที่กำลังมีบทบาทและทวีความเข้มข้นขึ้นในโลกแห่งธุรกิจเนื่องด้วยประเทศลัทเวียเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในทวีปยุโรป และเดิมเคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของสหภาพโซเวียตรัสเซีย ซึ่งภาษาที่ใช้คือภาษารัสเซีย ส่วนภาษาอังกฤษนั้นอยู่ในฐานะภาษาต่างประเทศด้วยความเจริญดังกล่าว ประชาชนชาวลัทเวีย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารทางการค้า ตลอดจนทางด้านการท่องเที่ยว การผลิตบุคลากรที่จะให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของประเทศจึงถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณา แต่ด้วยความต้องการเร่งด่วนที่จะผลิตบุคลากรที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับติดต่อสื่อสารได้ ซึ่งอาจต้องใช้ระยะเวลายาวนานเกินไป จึงก่อให้เกิดแนวความคิดของการสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) เข้ามาใช้ในการพัฒนาบุคลากรทาง การท่องเที่ยวของประเทศ และได้ทำการวิจัยเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างหลักสูตร ESP ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาทางการท่องเที่ยวจำเป็นต้องเป็นหลักสูตรเฉพาะด้าน คือ หลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) ซึ่ง ได้แก่ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
2. หลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) นั้น ควรมีรูปแบบที่เป็น Project work และ Problem Solving Tasks เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง
3. หลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) นั้น ควรเป็นการศึกษาแบบ Task- Based เนื่องจากต้องใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ จริง

นอกจากนี้แล้ว ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มาเป็นส่วนประกอบในการสร้างกรอบแนวความคิดของการพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ธีรเดช (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องคุณลักษณะของบัณฑิตโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ตามความต้องการของตลาดแรงงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงคุณลักษณะของบัณฑิตโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ตามความต้องการของตลาดแรงงาน 2 ด้าน คือ 1) ด้านบุคลิกภาพ 2) ด้านความสามารถทางวิชาชีพจาก สถานประกอบ ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 240 คน อยู่ในระดับตำแหน่งผู้บริหาร จำนวน 60 คน ผู้ประกอบการระดับหัวหน้างาน 180 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านบุคลิกภาพ 1.1 ด้านทักษะความถนัดและสติปัญญา ได้แก่ การยอมรับผิดพลาดของตนเองและปรับปรุงแก้ไขรู้จักปรับตัวให้เข้าสิ่งแวดล้อม และยอมรับความเปลี่ยนแปลงมีความสามารถตัดสินใจได้ดี เชื่อมั่นในตนเอง 1.2 ด้านอารมณ์และอุปนิสัย ได้แก่ ซื่อสัตย์ สุจริต จริงใจ สุภาพอ่อนโยน มีวินัยตรงต่อเวลา 2) ด้านวิชาชีพ ได้แก่ มีความสามารถด้านการสื่อความหมายได้ดี ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน มีความสามารถในการประยุกต์ภาษาอังกฤษหรือความรู้เพื่อใช้ในการทำงาน มีความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และสถานที่ที่น่าสนใจในท้องถิ่น ควรผ่านการฝึกฝนอบรม หรือดูงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม

เห็นได้จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่น่าเสนอมานั้น สามารถสร้างข้อสรุปและตีกรอบแนวความคิดของการพัฒนาหลักสูตรได้ดังนี้คือ การพัฒนาหลักสูตรต้องมีขั้นตอนของการศึกษา สํารวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อประกอบการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนการพัฒนาโครงร่างหลักสูตรและขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของโครงร่างหลักสูตร ส่วนวิธีการได้มาซึ่งข้อมูลนั้น ได้มาจากกลุ่มบุคคล กลุ่มต่าง ๆ คือ กลุ่มผู้บริหารและผู้สอน กลุ่มผู้เรียนหรือนักเรียน ฯลฯ ส่วนรูปแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น ควรเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน (ESP) เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ฯลฯ และควรมีรูปแบบที่เป็น Project Work และ Problem-solving Task เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติโครงการงานและการแก้ปัญหาจริง เนื่องจากการทำงานด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นมักจะมีปัญหาต่าง ๆ ขึ้นอยู่เสมอ ผู้ศึกษาจึงสมควรฝึกทักษะการแก้ปัญหาไว้ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ นอกจากนี้แล้วหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) ควรเป็นรูปแบบ Task-based เพื่อให้ผู้ศึกษาได้รู้จักการฝึกฝนตนเอง ทั้งทางด้านข้อมูลความรู้และภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายหรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำพร้อมกันนี้ ควรผ่านการฝึกฝนอบรมดูงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรมด้วย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 162 คน ผู้วิจัยใช้วิธี purposive sampling จากจำนวนประชากรทั้งหมด แบ่งเป็น

1. ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ
2. บุคลากรจากสถานประกอบการทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมจำนวน 46 คน ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว 23 คน (เลือกจากบริษัทท่องเที่ยวที่ทำทางด้าน In bound Tour) ด้านการโรงแรม 23 คน (เลือกจากโรงแรมระดับ 4 ดาวขึ้นไปและแขกผู้มาพักใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร)
3. ศิษย์เก่าตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545-2547 ที่จบการศึกษาไปแล้วและสามารถติดต่อได้ จำนวน 106 คน หรือ 20 % จากจำนวนศิษย์เก่าทั้งหมด
4. ผู้สอนจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษที่รับผิดชอบในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย

1. แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร
2. แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย
3. เอกสารหลักสูตร

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

มีวิธีการดังนี้

แบบสำรวจความคิดเห็น

1. สร้างแบบสำรวจความคิดเห็น ตามประเด็นต่าง ๆ 4 ประเด็น ได้แก่
 - 1.1. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้
 - 1.2. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
 - 1.3. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
 - 1.4. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

สำหรับข้อคำถามมี 2 ส่วน คือ

ก) ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) โดยกำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข) ข้อคำถามแบบปลายเปิด

2. นำแบบสำรวจความคิดเห็นให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร

มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นและสร้างแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับ

1.1 นโยบาย แนวโน้ม ทิศทาง การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

1.2 แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

1.3 ความพร้อมของมหาวิทยาลัยในการบริหารหลักสูตร

2. นำแบบสัมภาษณ์ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จากแบบสำรวจความคิดเห็น
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารทั้ง 5 ท่าน และการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ

ขั้นตอนของการดำเนินงานวิจัย

มี 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินคุณภาพหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสำรวจความคิดเห็น จากศิษย์เก่า 106 คน ผู้ประกอบการ 46 คน และผู้สอน 5 คน ใน 4 ประเด็น และการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 5 ท่าน ใน 3 ประเด็น (ปรากฏอยู่ในการสร้างเครื่องมือการวิจัย)

2. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสารอ้างอิงต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วยแหล่งข้อมูลดังนี้คือ

2.1 เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 และแนวทางการบริหาร
เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 ของสำนักมาตรฐานและประเมินผล
อุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตุลาคม 2548

2.2 เอกสาร นโยบาย ปรัชญา วิสัยทัศน์ และแนวทางการบริหารราชการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 -2551

2.3 หลักสูตรการอบรมมัคคุเทศก์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร ประกอบกับเกณฑ์
มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปรัชญา
แนวโน้มทิศทางของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อสรุปเป็นประเด็นความต้องการ
ในการพัฒนาหลักสูตร

2. หลังจากจัดทำเป็นเอกสารหลักสูตรแล้ว ได้นำมาให้คณะกรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ เสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขข้อความให้สมบูรณ์ ครบคลุมเนื้อหา
ที่ต้องการ

สำหรับเอกสารหลักสูตรประกอบไปด้วย

1. ชื่อหลักสูตร
2. ชื่อปริญญา
3. หน่วยงานที่รับผิดชอบ

4. ปรัชญาและ/หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
5. กำหนดการเปิดสอน
6. คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา
7. การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา
8. ระบบการศึกษา
9. ระยะเวลาการศึกษา
10. การลงทะเบียนเรียน
11. การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา
12. อาจารย์ผู้สอน
13. จำนวนนักศึกษา
14. สถานที่และอุปกรณ์การสอน
15. ห้องสมุด
16. งบประมาณ
17. หลักสูตร ประกอบด้วย
 - 17.1 จำนวนหน่วยกิต
 - 17.2 โครงสร้างหลักสูตร
 - ก) หมวดวิชาบังคับ
 - ข) หมวดวิชาสัมพันธ์ (วิชาเลือก)
 - ค) หมวดวิทยานิพนธ์
 - 17.3 รายวิชาต่าง ๆ
 - 17.4 แผนการศึกษา
 - 17.5 คำอธิบายรายวิชา
18. การประกันคุณภาพหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลักสูตร

ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน ได้แก่

1. นักพัฒนาหลักสูตร 1 ท่าน

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 1 ท่าน
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1 ท่าน
4. มัคคุเทศก์อาชีพ 1 ท่าน
5. ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 3 ท่าน ได้แก่ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ที่ปรึกษาฝ่ายพัฒนาหลักสูตรโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ หัวหน้าโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ

โดยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้ คือ

1. นำเอกสารหลักสูตรที่ปรับปรุงจนสมบูรณ์แล้ว ในขั้นตอนที่ 2 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 7 ท่านทำการวิพากษ์หลักสูตร โดยการแสดงความคิดเห็นอภิปรายถึงจุดเด่น และจุดด้อย หรือข้อจำกัดของหลักสูตร ในแง่มุมต่าง ๆ ตามหัวข้อในเอกสารหลักสูตร 19 หัวข้อ
2. นำผลที่ได้จากการวิพากษ์หลักสูตรมาปรับปรุงเอกสารหลักสูตร จนได้เอกสารหลักสูตรที่สมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้แบ่งขั้นตอนของการดำเนินงาน ออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลักสูตร

ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับขั้นตอนต่างๆ ดังนี้คือ

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 5 ประเด็น ดังนี้

1. นโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทางทางการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่ 1. จากเอกสารวิจัยทัศนและ แนวทางการบริหารราชการของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 -2551 และ 2. ผลการ สัมภาษณ์ผู้บริหารของมหาวิทยาลัย

2. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจาก โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งวิเคราะห์ด้วยวิธีการนำข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็น ของผู้สอน 5 คน ศิษย์เก่า 106 คน มาหาค่าของคำตอบรวมกับผลการวิจัยของมหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนดุสิต

3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ ทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งวิเคราะห์ด้วยวิธีการนำข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน มาแจกแจงความถี่ กำหนดน้ำหนัก และหาค่าเฉลี่ยในแต่ละข้อมาเรียงลำดับความสำคัญตามกลุ่ม

4. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งวิเคราะห์ด้วยวิธีการนำข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้สอน 5 คน ศิษย์เก่า 106 คน มาหาค่าความถี่ของคำตอบ และผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย

5. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมใน สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งวิเคราะห์ด้วยวิธีการนำข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน มาหาค่าความถี่ของคำตอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้ง 5 ด้านข้างต้น ทำให้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์นโยบาย, ปรัชญา, แนวโน้ม, ทิศทางการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ผลการวิจัยด้านนี้ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน คือ 1. จากเอกสารวิจัยทัศน์และแนวทางการบริหารราชการ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 – 2551 และ 2. ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารของมหาวิทยาลัย ซึ่งแยกได้ดังนี้คือ

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร

ปรัชญา

“เป็นมหาวิทยาลัยที่ตระหนักถึงความอยู่รอดขององค์กร (Survival)”

วิสัยทัศน์

- 1) เป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง ที่เน้นในรายวิชาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศ สามารถสร้างองค์ความรู้ และนวัตกรรมให้เป็นที่ยอมรับได้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
- 2) เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการจัดการเรียน การสอนและบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
- 3) เป็นมหาวิทยาลัยที่มุ่งพัฒนาและสร้างสรรค์บุคลากรให้เป็นบุคลากรที่มีความรู้ (Knowledge Workers) เพื่อเป็นทุนมนุษย์ (Human Capital) ในการสร้างความมั่งคั่งทางปัญญา (Intellectual Wealth) ขององค์กร

พันธกิจ

จะเน้นอะไร	—————>	เป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง
จะทำอะไร	—————>	ทำในสิ่งที่เราเก่ง
ทำได้อย่างไร	—————>	ใช้ ICT สนับสนุน
เพื่ออะไร	—————>	ความมั่งคั่งทางปัญญาขององค์กร

1) การเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เน้นในสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศการเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางมีรากฐานความคิดที่ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จะต้องแตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นด้วยการนำความเชี่ยวชาญที่สั่งสมมาจากอดีตและเป็นจุดเด่นในปัจจุบันมาพัฒนาเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้มากยิ่งขึ้นในอนาคต

โดยวิสัยทัศน์ข้อนี้นี้มหาวิทยาลัยจะมุ่งเน้นในการสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ จากฐานทางวิชาการที่ตีความถนัดและเชี่ยวชาญ หรือเป็น “ความเก่ง” ของมหาวิทยาลัยที่มีอยู่ และมุ่งมั่นในการนำนวัตกรรมไปปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอน การฝึกอบรม การวิจัย การพัฒนาชุมชนหรือการดำเนินงานธุรกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งผ่านองค์ความรู้ในลักษณะที่ทำจริง ได้เห็นของจริงจนเกิด “ความรู้จริง” ที่ผู้สำเร็จการศึกษานำไปประกอบวิชาชีพได้ มหาวิทยาลัยมีต้นทุนเดิมจากการพอกพูนประสบการณ์จนได้รับการยอมรับในด้าน

การอาหาร เนื่องจากมีรากฐานมาจากการเป็นโรงเรียนการเรือนมาก่อน มีความเชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมบริการในสาขาท่องเที่ยวการโรงแรม มีความถนัดด้านการศึกษาปฐมวัย อันเกิดจากการเป็นต้นแบบโรงเรียนสาธิตอนุบาลของรัฐแห่งแรกในประเทศไทย

2) มหาวิทยาลัยจะดำเนินการส่งเสริม พัฒนาสาขาวิชาที่มีความแข็งแกร่งดั้งเดิม ในขณะเดียวกัน จะดำเนินการพัฒนาบางสาขาวิชาที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ดังนี้

2.1) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จะเน้นพัฒนาความแข็งแกร่งของ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ

2.2) คณะวิทยาการจัดการ จะเน้นสาขาวิชาที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ มหาวิทยาลัยมีศักยภาพพร้อม ได้แก่ สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจการบิน

2.3) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะเน้นการพัฒนาสาขาวิชาอุตสาหกรรม อาหารและบริการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

2.4) คณะครุศาสตร์ เน้นการพัฒนาสาขาวิชาที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่น ได้แก่ การศึกษาปฐมวัย และการศึกษาพิเศษ และภารกิจในการพัฒนาครู

มหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ได้แก่ เป็นคนเก่ง คนดีและมีความสุข มีความรู้และทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและการพัฒนา สังคม มีทักษะการเรียนรู้และการปรับตัว ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะเน้นคุณค่าเพิ่มในคุณลักษณะ บัณฑิต 3 ด้าน คือ

- (1) ด้านความสามารถทางเทคโนโลยีสารสนเทศ
- (2) ด้านภาษาต่างประเทศ
- (3) ด้านความเป็นมืออาชีพ

3) การเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ มหาวิทยาลัยได้จัดวางระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่อำนวยความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูลผ่านระบบคอมพิวเตอร์และเครือข่ายสารสนเทศ เช่น ห้องสมุดเสมือน สำหรับจัดเก็บฐานข้อมูลความรู้ และเป็นแหล่งบริการองค์ความรู้ ห้องเรียนและห้องประชุมทางไกลที่สอนที่เดียว แต่เรียนรู้ได้จากหลายที่ด้วย การเชื่อมโยงแบบ 2 ทาง ที่นักศึกษาและอาจารย์สามารถอภิปรายซักถาม ได้ตอบกันได้

4) การพัฒนาและสร้างสรรคบุคคลากรให้เป็นบุคลากรที่มีความรู้ ซึ่งประกอบด้วย

4.1) รู้ เข้าใจ ใช้เทคโนโลยี สารสนเทศในระดับที่แสวงหาความรู้ได้

4.2) เป็นผู้ใฝ่รู้ ปรับตนได้ ในสังคมแห่งการเรียนรู้

4.3) สามารถจัดการความรู้ของตนเองได้ คือ หาเป็น แบ่งปัน วิเคราะห์ ประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม และพัฒนาต่อยอดความรู้ได้

4.4) มีบุคลิกภาพดี ประสานสัมพันธ์ที่ดีกับผู้รับบริการ

ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย

นอกจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร วิสัยทัศน์และแนวทางการบริหารราชการของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 – 2551 แล้วผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัย 5 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อมองเห็นภาพรวมในอนาคตของการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของทางมหาวิทยาลัยซึ่งได้ข้อสรุปดังนี้คือ

สำหรับการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พยายามเลือกจัดในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงานและสวนดุสิตมีความพร้อม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจะต้องแตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาศึกษาอื่น ด้วยการนำ ความเชี่ยวชาญที่สั่งสมมาจากอดีตและเป็นจุดเด่นในปัจจุบันมาพัฒนาเพื่อสร้างความแข็งแกร่ง ให้มากยิ่งขึ้นในอนาคต ถ้าพูดถึงการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างเดียวนั้นแล้ว มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พยายามเลือกจัดในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน และเป็นส่วนที่เรามีความพร้อมมากที่สุด ต้องเตรียมความพร้อมก่อนแล้วคิดว่าตลาดแรงงาน ต้องการอะไร ทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับตรงนั้น เป็นหลักสูตรใหม่ๆ ขึ้นมา ให้แตกต่างไปจาก หลักสูตรเดิม ๆ เพราะฉะนั้นโครงสร้างของบัณฑิตวิทยาลัยจะเป็นโครงสร้างการพัฒนาหลักสูตร ที่เราเก่งตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน (สัมภาษณ์อธิการบดี, 10 ต.ค. 48) อย่างเช่น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรมของสวนดุสิตมีชื่อเสียง ภาษาอังกฤษของคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์นั้นมีชื่อเสียงสามารถที่จะเปิดได้ ซึ่งตามแผนการพัฒนาหลักสูตรนั้น ทั้ง 2 สาขานี้ก็อยู่ในแผนการพัฒนาของสวนดุสิตอยู่แล้ว (สัมภาษณ์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 48)

สรุปผลจากงานเอกสารที่นำมาวิเคราะห์ร่วมกับผลการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สามารถสรุปเป็นผลการวิจัยด้านนโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทางการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยได้ดังนี้คือ

1. เป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เน้นในรายวิชาที่มีความเชี่ยวชาญ และเป็นเลิศ สามารถสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมให้เป็นที่ยอมรับได้ทั้งในและต่างประเทศ
2. เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการจัดการเรียน การสอนและการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
3. มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีบุคลิกภาพตรงตามสาขาวิชา มีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ
4. เป็นมหาวิทยาลัยที่มุ่งพัฒนาและสร้างสรรค์บุคลากรให้เป็นบุคลากรที่มีความรู้ เพื่อเป็นทุนมนุษย์ในการสร้างความมั่งคั่งทางปัญญาขององค์กร

2. ด้านคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ผลการวิจัยได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็น และรายงานการวิจัยเรื่องการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา จากสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ปีการศึกษา 2545 – 2546 โดยวิเคราะห์ผลด้วยวิธีการจัดกลุ่มข้อมูลที่มีความหมายหรือแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกัน คล้ายคลึงกัน สัมพันธ์กัน ให้มาอยู่ในกลุ่มเดียวกันผนวกกับรายงานการวิจัย ผลที่ได้ปรากฏดังนี้ คือ

2.1 ด้านรู้ความสามารถส่วนบุคคลซึ่งแยกออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

2.1.1 ด้านความรู้ความสามารถทั่วไป ได้แก่ คอมพิวเตอร์ ทักษะการแก้ปัญหา ในภาพรวมจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี โดยเฉพาะทางด้านคอมพิวเตอร์ เพราะผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในการทำงานของตนเองได้ (จากการสำรวจความคิดเห็นหมายเลข 62, 102) ส่วนทักษะการแก้ปัญหานั้นทำได้ดีขึ้น ทำให้มีความคิดที่เป็นระบบขึ้นกว่าเดิม (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 56, 58, 62 และ 79) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (2546: บทคัดย่อ) พบว่าผู้ประกอบการ / หัวหน้างานให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความรู้ความสามารถทั่วไปที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัย ควรเพิ่มเติมให้มากที่สุดคือ การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร รองลงมาคือความรู้ความสามารถทางคอมพิวเตอร์และทักษะการแก้ปัญหา นอกจากนี้แล้วมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พบว่าบัณฑิตส่วนใหญ่ นำความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ไปใช้ในการปฏิบัติงาน (2538 – 2545 : บทคัดย่อ) และพบว่าบัณฑิตปีการศึกษา 2538 – 2539, 2540 – 2541 และ 2541 - 2542 ส่วนใหญ่ นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการปฏิบัติงานมากที่สุดคือ ด้านคอมพิวเตอร์ และคาดว่าจะทวีความต้องการมากขึ้น

2.1.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา พบว่า ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปนั้นไปประกอบวิชาชีพได้จริงในการทำงาน ทางด้านการท่องเที่ยว, โรงแรม (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 83, 102) โดยทักษะที่ใช้มากที่สุดคือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 79) เพราะตอนเรียนได้ฝึกฝนในชั้นเรียน และการออกทำทัวร์ควบคู่ไปกับการฝึกงาน (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 62, 77

และ 86) นอกจากนั้นแล้วเมื่อมีความรู้ในภาษาอังกฤษก็จะทำให้ขยายโลกทัศน์มากขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร ได้รู้ทั้งวัฒนธรรม ธรรมเนียมต่าง ๆ (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 103)

นอกจากนี้แล้วสอดคล้องกับรายงานการวิจัยเรื่อง การติดตามผลบัณฑิต มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (2546: บทคัดย่อ) พบว่าผู้ประกอบการ / หัวหน้างานให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความรู้ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัยควรเพิ่มเติม คือ เน้นการปฏิบัติจริงในแต่ละสาขาวิชา เพื่อให้เกิดทักษะและสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้กับงานที่ทำ

2.2 ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น พบว่า สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ไม่มีปัญหาใด ๆ (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 16, 62, 69, 77, 79, 83, 86 และ 103) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (2546: 80) ว่าผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่ามีคุณลักษณะต่าง ๆ 5 อันดับแรกคือ มีความซื่อสัตย์, มีมนุษยสัมพันธ์ และมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น, มีความรับผิดชอบ, มีความขยัน อดทนไม่ย่อท้อ และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเห็นได้ว่าคุณลักษณะดังกล่าวเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดสำคัญในการพัฒนาบัณฑิต คือ หลักไตรสิกขา ที่ประกอบด้วย ศีล สมาธิ และปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2546: 1)

2.3 ด้านเจตคติต่อการทำงาน พบว่า บางส่วนยังขาดความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างจริงจัง อยากเปลี่ยนงาน (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 48) อย่างไรก็ตามในภาพรวมของผู้ให้ข้อมูลส่วนมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำงานของตนเอง ชอบงานที่ทำ เพราะได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนมา และคิดว่าจะทำงานทางด้านนี้ตลอดไป เพราะได้ใช้ภาษา และฝึกแก้ปัญหาทุก ๆ วัน ต้องกระตือรือร้นอยู่เสมอ (จากการสำรวจความคิดเห็น หมายเลข 9, 58, 65, 77, 79, 83, 86 และ 102) นอกจากนี้แล้วรายงานการวิจัย เรื่องคุณลักษณะของบัณฑิต โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ตามความต้องการของตลาดแรงงาน (2546 : 16) พบว่า บัณฑิตมีความรักและพอใจในวิชาชีพ, มีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติงาน ในหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เสียสละ อุทิศเวลา ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ และรักษามูลประโยชน์ของหน่วยงาน ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นของบัณฑิตจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ

กล่าวสรุปได้ว่าคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ ด้านผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็นส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าตนเองไม่มีปัญหาใด ๆ ในการทำงาน ทั้งด้านความรู้ความสามารถส่วนบุคคล ความรอบรู้ในสาขาวิชา การทำงานร่วมกับผู้อื่นและเจตคติต่อการทำงาน แต่ทั้งนี้งานวิจัยเรื่องการติดตามผลบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏ 6 แห่ง ของสำนักงานสถาบันราชภัฏ (2544: บทคัดย่อ) พบว่า บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏ จำนวน 6 แห่ง ได้แก่ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, สถาบันราชภัฏยะลา, สถาบันราชภัฏธนบุรี, สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี, สถาบันราชภัฏสกลนคร ได้ประเมินคุณลักษณะของตนเองว่ามีคุณลักษณะอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจทุกด้าน โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ ความรักในเพื่อนมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ความรับผิดชอบ ความขยันสู้งาน ยกเว้นความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ และการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร

3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

ผลการวิจัยได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม 3 กลุ่ม ได้แก่ ศิษย์เก่า 106 คน ผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน รวมทั้งสิ้น 157 คน โดยวิเคราะห์ผลด้วยการนำผลลัพธ์ ในแต่ละข้อมาแจกแจงความถี่ กำหนดน้ำหนัก และหาค่าเฉลี่ย โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้ คือ

เกณฑ์ (\bar{X})	ระดับความคิดเห็น
4.00 – 5.00	มากที่สุด
3.00 – 3.99	มาก
2.00 – 2.99	ปานกลาง
1.00 – 1.99	น้อย
0.00 - 0.99	น้อยที่สุด

ตารางที่ 1 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะทางภาษา
ทั้ง 4 ทักษะ

ทักษะทางภาษา	สถานประกอบการ n =46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
ทักษะการฟัง	4.76
ทักษะการพูด	4.82
ทักษะการอ่าน	4.28
ทักษะการเขียน	4.23

จากตารางที่ 1 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการนั้น พบว่าสถานประกอบการมีความคิดเห็นว่ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะข้างต้นนั้นมีความสำคัญมากถึงมากที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่ทักษะการพูดนั้นมีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.82$ ส่วนทักษะที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ ทักษะการฟังค่า $\bar{X} = 4.76$ ทักษะการอ่าน ค่า $\bar{X} = 4.28$ และทักษะที่มีความสำคัญน้อยที่สุดในความคิดเห็นของสถานประกอบการ ได้แก่ ทักษะการเขียน ค่า $\bar{X} = 4.23$

ตารางที่ 2 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ

ทักษะทางภาษา	ศิษย์เก่า n =106
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
ทักษะการฟัง	4.37
ทักษะการพูด	4.51
ทักษะการอ่าน	4.20
ทักษะการเขียน	3.96

จากตารางที่ 2 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะทางภาษานั้น พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะข้างต้นนั้นมีความสำคัญมาก ถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าทักษะการพูดนั้นมีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.51$ ส่วนทักษะที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ ทักษะการฟัง ค่า $\bar{X} = 4.37$ ทักษะการอ่านค่า $\bar{X} = 4.20$ ส่วนทักษะที่มีความสำคัญน้อยที่สุดในความคิดเห็นของศิษย์เก่าคือ ทักษะการเขียน ค่า $\bar{X} = 3.96$

ตารางที่ 3 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ

ทักษะทางภาษา	ผู้สอน n = 5 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
ทักษะการฟัง	4.40
ทักษะการพูด	4.80
ทักษะการอ่าน	4.20
ทักษะการเขียน	3.80

จากตารางที่ 3 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนนั้น พบว่า ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะข้างต้นนั้นมีความสำคัญมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าทักษะการพูดนั้นมีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.80$ ส่วนทักษะที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ ทักษะการฟังค่า $\bar{X} = 4.40$ ทักษะการอ่านค่า $\bar{X} = 4.20$ และทักษะที่มีความสำคัญน้อยที่สุดในความคิดเห็นของผู้สอนได้แก่ ทักษะการเขียน ค่า $\bar{X} = 3.80$

ตารางที่ 4 แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะทางภาษา

ทักษะทางภาษา	กลุ่มตัวอย่าง			ผลเฉลี่ย (\bar{X})
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n=106	ผู้สอน n=5	
ทักษะการฟัง	4.76	4.37	4.40	4.51
ทักษะการพูด	4.82	4.51	4.80	4.71
ทักษะการอ่าน	4.28	4.30	4.20	4.26
ทักษะการเขียน	4.23	3.96	3.80	4.00

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับความสำคัญได้ดังนี้คือ

1. ทักษะการพูด ค่า $\bar{X} = 4.71$
2. ทักษะการฟัง ค่า $\bar{X} = 4.51$
3. ทักษะการอ่านค่า $\bar{X} = 4.26$ และ
4. ทักษะทักษะการเขียน ค่า $\bar{X} = 4.00$

ตารางที่ 5 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	สถานประกอบการ n=46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถ บันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้าหรือ นักท่องเที่ยวยี่ห้ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น	4.65

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	สถานประกอบการ n=46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้	4.58
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้	4.65
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.19
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้ว สามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนามแต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาดเป็นต้น	4.47

จากตารางที่ 5 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการฟัง ของสถานประกอบการนั้นพบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นวาทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 5 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวซื้ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น (ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุดเท่ากับการฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตามการร้องขอได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.65$ รองลงมาได้แก่ การฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.58$ การฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาดเป็นต้น (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.47$ ส่วนทักษะการฟังที่สถานประกอบการมีความคิดเห็นวาทักษะการฟังที่น้อยที่สุดได้แก่ การฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.19$

ตารางที่ 6 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	ศิษย์เก่า n=106
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถ บันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้าหรือ นักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น	4.68
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือ นักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้	4.59
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือ นักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความ ช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้	4.65
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้ว ตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.55
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้ว สามารถ ให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่นนักท่องเที่ยว อยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอน นี้มีโรคไข้หวัดนกระบาด เป็นต้น	4.46

จากตารางที่ 6 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการฟังของศิษย์เก่านั้น พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นที่ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 5 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.68$ มีความสำคัญมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตามการร้องขอได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.65$

การฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.59$ การฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.55$ ส่วนทักษะการฟังที่ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นว่ามีค่าสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้ว สามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาด เป็นต้น (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.46$

ตารางที่ 7 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	ผู้สอน n= 5 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น	4.80
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้	4.80
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้	4.80
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.60
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่นนักท่องเที่ยวยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนามแต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาด เป็นต้น	4.46

จากตารางที่ 7 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการฟังของกลุ่มผู้สอนนั้น พบว่าผู้สอนมีความคิดเห็นว่าการฟัง (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 5 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้านักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น (ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุด มีค่าเท่ากับการฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้า หรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ (ข้อ 2) มีค่าเท่ากับการฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตามการร้องขอได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.80$ รองลงมาได้แก่ การฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.60$ ส่วนทักษะการฟังที่ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าคุณน้อยที่สุดได้แก่ การฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาด เป็นต้น (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.46$

ตารางที่ 8 แสดงผลรวมของคำตอบ หรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่นลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น	4.65	4.68	4.80	4.71
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้	4.58	4.59	4.80	4.65

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	กลุ่มตัวอย่าง			ผลเฉลี่ย (\bar{X})
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้	4.65	4.65	4.80	4.70
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.19	4.55	4.60	4.44
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาด เป็นต้น	4.47	4.46	4.46	4.46

จากตารางที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มมีต่อทักษะการฟังทั้ง 5 ข้อ นั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. การฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้า หรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.71$

2. การฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตามการร้องขอได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.70$

3. การฟังการร้องเรียน จากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้
(ข้อ 2) ค่า $\bar{X}=4.65$

4. การฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้เช่น นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนามแต่ตอนนี้โรคไข้หวัดนกระบาด เป็นต้น (ข้อ 5) $\bar{X}=4.46$

5. การฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราวให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X}=4.44$

ตารางที่ 9 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพูด
(เรื่องทั่วไป)

ทักษะการพูด (เรื่องทั่วไป)	สถานประกอบการ n = 46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าว คำอำลา	4.73
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง	4.60
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา	4.43
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ	4.52
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ	4.23
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจและไม่สนใจ	4.28
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ	4.47
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต	4.41
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ	4.52
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ	4.63
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)	4.52
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ	4.22

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ทักษะการพูด (เรื่องต่างๆไป)	สถานประกอบการ n = 46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่างๆ	4.43
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า	4.50
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ	4.60
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	4.73
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ	4.47
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ	4.08
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี	4.45
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้	4.08

จากตารางที่ 9 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ของกลุ่มสถานประกอบการนั้น พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่าการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ทั้ง 20 ข้อข้างต้น มีความสำคัญในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าวคำอำลา มีความสำคัญในระดับมากที่สุด (ข้อ 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับการพูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย (ข้อ 16) ค่า $\bar{X} = 4.73$ รองลงมาได้แก่ การกล่าวขอโทษหรือกล่าวตอบคำขอโทษ (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.63$ การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง (ข้อ 2) มีค่าเท่ากับการพูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.60$ การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ (ข้อ 4) มีค่าเท่ากับการกล่าวขอขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ (ข้อ 9) และการพูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help) (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.52$ การตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.50$ การถามตอบสิ่งที่ต้องการ (ข้อ 7) มีค่าเท่ากับการพูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ (ข้อ 17) ค่า $\bar{X} = 4.47$ การพูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี (ข้อ 19) ค่า $\bar{X} = 4.45$ การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา (ข้อ 3) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.43$ การกล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.41$ การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ (ข้อ 6) มีค่าเท่ากับการตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้ (ข้อ 20) ค่า $\bar{X} = 4.28$ การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ

ประทับใจหรือไม่ประทับใจ (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.23$ ส่วนทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ที่สถานประกอบการเห็นว่ามีค่าน้อยที่สุดคือ การพูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ (ข้อ 18) ค่า $\bar{X} = 4.08$

ตารางที่ 10 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด(เรื่องทั่ว ๆ ไป)

ทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป)	ศิษย์เก่า n = 106
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าว คำอำลา	4.73
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทาง การเดินทาง	4.45
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา	4.38
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ	4.49
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ	4.90
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ	4.09
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ	4.50
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต	4.43
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ	4.50
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ	4.66
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)	4.50
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ	3.65
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ	4.35
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า	4.40
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ	4.44
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	4.16
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ	4.42
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ	3.87
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี	4.32
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้	4.17

จากตารางที่ 10 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ของศิษย์เก่านั้น พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นวาทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ทั้ง 20 ข้อ ข้างต้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ (ข้อ 5) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.90$ รองลงมาได้แก่ การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าวคำอำลา (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.73$ การกล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.66$ การถามตอบสิ่งที่ต้องการ (ข้อ 7) มีค่าเท่ากับการกล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ (ข้อ 9) และการพูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help) (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.50$ การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.49$ การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเส้นทางการเดินทาง (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.45$ การพูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.44$ การกล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.43$ การพูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ (ข้อ 17) ค่า $\bar{X} = 4.42$ การตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.40$ การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.38$ การพูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.35$ การพูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี (ข้อ 19) ค่า $\bar{X} = 4.32$ การตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้ (ข้อ 20) ค่า $\bar{X} = 4.17$ การพูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย (ข้อ 16) ค่า $\bar{X} = 4.16$ การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.09$ การพูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ (ข้อ 18) ค่า $\bar{X} = 3.87$ ส่วนทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ที่ศิษย์เก่าเห็นว่ามีค่าสำคัญน้อยที่สุดคือ การพูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 3.65$

ตารางที่ 11 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป)

ทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป)	ผู้สอน n = 5
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าว คำอำลา	4.68
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทาง การเดินทาง	4.47
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา	4.47
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ	4.60
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ	4.30
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ	4.39
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ	4.45
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต	4.41
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ	4.54
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ	4.63
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)	4.54
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ	4.05
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ	4.39
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้ำ	4.50
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ	4.61
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	4.36
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ	4.56
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ	4.05
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี	4.25
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้	4.28

จากตารางที่ 11 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ของผู้สอนนั้น พบว่า ผู้สอนมีความคิดเห็นวาททักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ทั้ง 20 ข้อข้างต้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าว คำอำลา (ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.68$ รองลงมา ได้แก่ การกล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.63$ การพูดชักจูงหรือ โน้มน้าวใจ (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.61$ การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.60$ การพูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ (ข้อ 17) ค่า $\bar{X} = 4.56$ การกล่าว ขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ (ข้อ 9) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help) (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.54$ การตอบรับ / ปฏิเสธลูกค้า (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.50$ การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเส้นทางหรือเส้นทางการเดินทาง (ข้อ 2) มีค่าเท่ากับการถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.47$ การถามตอบสิ่งที่ต้องการ (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.45$ การกล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.41$ การถามตอบเกี่ยวกับ เรื่องที่สนใจและไม่สนใจ (ข้อ 6) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.39$ การพูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย (ข้อ 16) ค่า $\bar{X} = 4.36$ การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบประทับใจหรือไม่ประทับใจ (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.30$ การตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้ (ข้อ 20) ค่า $\bar{X} = 4.28$ การพูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี (ข้อ 19) ค่า $\bar{X} = 4.25$ ส่วนทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป) ที่ผู้สอนเห็นว่ามีค่าน้อยที่สุด คือ การพูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ (ข้อ 12) มีค่าเท่ากับการพูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ (ข้อ 18) ค่า $\bar{X} = 4.05$

ตารางที่ 12 แสดงผลรวมของคำตอบหรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ที่มีต่อทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป)

ทักษะการพูด (เรื่องทั่ว ๆ ไป)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n = 46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้าการกล่าว คำอำลา	4.73	4.73	4.60	4.68
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทาง การเดินทาง	4.60	4.45	4.37	4.47
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา	4.43	4.38	4.60	4.47
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ สถานที่ต่าง ๆ	4.52	4.49	4.80	4.60
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ	4.23	4.90	4.60	4.30
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ	4.28	4.09	4.80	4.39
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ	4.47	4.50	4.40	4.45
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต	4.41	4.43	4.40	4.41
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ	4.52	4.50	4.60	4.54
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ	4.63	4.66	4.60	4.63
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)	4.52	4.50	4.60	4.54
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ	4.22	3.65	4.20	4.05
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ	4.43	4.35	4.40	4.39
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า	4.50	4.40	4.60	4.50
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ	4.60	4.44	4.80	4.61
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	4.73	4.16	4.20	4.36
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ	4.47	4.42	4.80	4.56
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ	4.08	3.87	4.20	4.05
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี	4.45	4.32	4.80	4.25
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้	4.28	4.17	4.40	4.28

จากตารางที่ 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อ ทักษะการพูดทั้ง 20 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. การทักทายการกล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าวคำอำลา (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.68$
2. กล่าวขอโทษหรือกล่าวตอบคำขอโทษ (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.63$
3. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.61$
4. การถามตอบ อธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.60$
5. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ เสียใจ (ข้อ 17) ค่า $\bar{X} = 4.56$
6. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ (ข้อ 9) ค่า $\bar{X} = 4.54$
7. การตอบรับ / ปฏิเสธ ลูกค้า (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.50$
8. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง (ข้อ 2) และการถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.47$
9. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.45$
10. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.41$
11. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจ (ข้อ 6) และ พูดเพื่อขออนุญาต ในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.39$
12. พูดเสนอความคิดเห็นว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย (ข้อ 16) ค่า $\bar{X} = 4.36$

13. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ (ข้อ 5)
ค่า $\bar{X} = 4.30$

14. การตั้งคำถามทั่ว ๆ ไป (ข้อ 20) ค่า $\bar{X} = 4.28$

15. พุดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี (ข้อ 19) ค่า $\bar{X} = 4.25$

16. พุดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ (ข้อ 12) และ พุดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ (ข้อ 18)
ค่า $\bar{X} = 4.05$

ตารางที่ 13 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพุด
(ทางด้านการท่องเที่ยว)

ทักษะการพุด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	สถานประกอบการ n = 46 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว	
21.1 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย	4.46
21.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย	4.69
21.3 สถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน	4.17
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)	4.84
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย	4.58
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป	4.67
21.7 สถาปัตยกรรมไทย	4.69
21.8 อาหารไทย	4.80
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ)	4.52
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย	4.60
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย	4.30
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม	4.08

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	สถานประกอบการ n = 46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย(สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ)	4.52
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย	4.17
21.15 ข้อแนะนำ คำเตือน หรือข้อควรระวัง ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)	4.58

จากตารางที่ 13 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) ของสถานประกอบการนั้น พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่าการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) ทั้ง 15 ข้อข้างต้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการพูดเพื่ออธิบายวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ) (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.84$ มีความสำคัญมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การพูดเพื่ออธิบายอาหารไทย (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.80$ อธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.46$ การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย (ข้อ 2) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายสถาปัตยกรรมไทย (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.69$ การพูดอธิบาย พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.67$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพความเป็นอยู่ของไทย (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.60$ การพูดเพื่ออธิบายนาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย (ข้อ 5) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบาย ข้อแนะนำ คำเตือนหรือข้อควรระวังในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ) (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.58$ การพูดเพื่ออธิบายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ) (ข้อ 9) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายโอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ) (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.52$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพภูมิอากาศของไทย (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.30$ การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน (ข้อ 3) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.17$ ส่วนทักษะ

การพูดทางด้านการท่องเที่ยวที่สถานประกอบการคิดเห็นว่ามีค่าสำคัญในระดับน้อยที่สุดคือ การพูดเพื่ออธิบายสภาพเศรษฐกิจโดยรวม (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 4.08$

ตารางที่ 14 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้าน การท่องเที่ยว)

ทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	ศิษย์เก่า n = 106
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว	
21.1 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย	4.72
21.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย	4.65
21.3 สถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน	3.87
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)	4.81
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย	4.59
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป	4.54
21.7 สถาปัตยกรรมไทย	4.43
21.8 อาหารไทย	4.50
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ)	4.49
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย	4.38
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย	4.16
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม	3.90
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย(สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ)	4.49
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดใน การเดินทางไปในประเทศไทย	4.04
21.15 ข้อแนะนำ คำเตือน หรือข้อควรระวัง ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)	4.59

จากตารางที่ 14 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) ของศิษย์เก่า นั้น พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นว่ทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) ทั้ง 15 ข้อข้างต้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการพูดเพื่ออธิบายวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ) (ข้อ 4) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.81$ รองลงมาได้แก่การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.72$ การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.65$ การพูดเพื่ออธิบายนาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย (ข้อ 5) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบาย ข้อแนะนำ คำเตือน หรือข้อควรระวังในขณะที่พักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ) (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.59$ การพูดเพื่ออธิบายพระพุทธศาสนา พระพุทธรูป (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.54$ การพูดเพื่ออธิบายอาหารไทย (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.50$ การพูดเพื่ออธิบายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ) (ข้อ 9) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายโอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ) (ข้อ 13) ค่า $\bar{X} = 4.49$ การพูดเพื่ออธิบายสถาปัตยกรรมไทย (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.43$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพความเป็นอยู่ของไทย (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.38$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพภูมิอากาศของไทย (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.16$ การพูดเพื่ออธิบายปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.04$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพเศรษฐกิจโดยรวม (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 3.90$ ส่วนทักษะการพูดทางด้านการท่องเที่ยวที่ศิษย์เก่าคิดว่มีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวมกกลางคืน (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 3.87$

ตารางที่ 15 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)

ทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว)	ผู้สอน n = 5 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว	
21.1 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย	4.80
21.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย	4.80
21.3 สถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน	3.00
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)	4.80
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย	4.60
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป	4.80
21.7 สถาปัตยกรรมไทย	4.80
21.8 อาหารไทย	4.80
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ)	4.60
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย	4.80
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย	4.20
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม	4.20
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ)	4.80
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดใน การเดินทางไปในประเทศไทย	4.00
21.15 ข้อเสนอ คำเตือน หรือข้อควรระวัง ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)	4.80

จากตารางที่ 15 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) ของผู้สอนนั้น พบว่า ผู้สอนมีความคิดเห็นวาทักษะการพูด (ทางด้านการท่องเที่ยว) 14 ข้อ ในจำนวนทั้งหมด 15 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป ยกเว้นข้อ 3 ที่มีค่า $\bar{X} = 3.00$ โดยมีความคิดเห็นว่าการพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย (ข้อ 1) การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย (ข้อ 2) การพูดเพื่ออธิบายวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ) (ข้อ 3) การพูดเพื่ออธิบายพระพุทธศาสนา พระพุทธรูป (ข้อ 6) การพูดเพื่ออธิบายสถาปัตยกรรมไทย (ข้อ 7) การพูดเพื่ออธิบายอาหารไทย (ข้อ 8) การพูดเพื่ออธิบายสภาพความเป็นอยู่ของไทย (ข้อ 10) การพูดเพื่ออธิบายโอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ) และการพูดเพื่ออธิบายข้อแนะนำ ค่าเตือน หรือข้อควรระวัง ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ) (ข้อ 15) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.80$ รองลงมาได้แก่ การพูดเพื่ออธิบาย นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย (ข้อ 5) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ) (ข้อ 9) ค่า $\bar{X} = 4.60$ การพูดเพื่ออธิบายสภาพภูมิอากาศของไทย (ข้อ 11) มีค่าเท่ากับการพูดเพื่ออธิบายสภาพเศรษฐกิจโดยรวม (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 4.20$ การพูดเพื่ออธิบายปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.00$ ส่วนทักษะการพูดทางด้านการท่องเที่ยวที่ผู้สอนคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การพูดเพื่ออธิบายสถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 3.00$

ตารางที่ 16 แสดงผลรวมของคำตอบ หรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านกรท่งเที่ยว)

ทักษะการพูด (ทางด้านกรท่งเที่ยว)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n=106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ				
ทางด้านกรท่งเที่ยว				
21.1 สถานที่ท่งเที่ยวทางประวัติศาสตร์				
ในประเทศไทย	4.76	4.72	4.80	4.76
21.2 สถานที่ท่งเที่ยวทางธรรมชาติ				
ในประเทศไทย	4.69	4.65	4.80	4.71
21.3 สถานที่ท่งเที่ยวยามกลางคืน	4.17	3.87	3.00	3.68
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี				
ไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)	4.84	4.81	4.80	4.81
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพ	4.58	4.59	4.60	4.59
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป	4.67	4.54	4.80	4.67
21.7 สถาปัตยกรรมไทย	4.69	4.43	4.80	4.64
21.8 อาหารไทย	4.80	4.50	4.80	4.70
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, ฯลฯ)	4.52	4.49	4.60	4.53
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย	4.60	4.38	4.80	4.58
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย	4.30	4.16	4.20	4.22
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม	4.08	3.90	4.20	4.06
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์)	4.52	4.49	4.80	4.60
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดใน				
การเดินทางไปในประเทศไทย	4.17	4.04	4.00	4.07
21.15 ข้อเสนอ คำเตือน หรือข้อควรระวัง				
ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย				
(กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)	4.58	4.59	4.80	4.65

จากตารางที่ 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อ ทักษะการพูดทั้ง 20 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. การอธิบายวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ ฯ) (ข้อ 4)
ค่า $\bar{X} = 4.81$
2. การอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย (ข้อ 1) ค่า
 $\bar{X} = 4.76$
3. การอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.71$
4. การอธิบายอาหารไทย (ข้อ 8) ค่า $\bar{X} = 4.70$
5. การอธิบายพระพุทธศาสนา พระพุทธรูป (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.67$
6. ข้อแนะนำคำเตือน หรือข้อควรระวังในขณะที่พักอยู่ในประเทศไทย
(กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ) (ข้อ 15) ค่า $\bar{X} = 4.65$
7. การอธิบายสถาปัตยกรรมไทย (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.64$
8. การอธิบายเกี่ยวกับโอกาส หรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ฯ) (ข้อ 13)
ค่า $\bar{X} = 4.60$
9. การอธิบายนาฏศิลป์ ดนตรี การแสดงมหรสพไทย (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.59$
10. การอธิบายสภาพความเป็นอยู่ของไทย (ข้อ 10) ค่า $\bar{X} = 4.58$
11. การอธิบายผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน (ผ้าไหม เครื่องลายคราม) (ข้อ 9) ค่า $\bar{X} = 4.53$

12. การอธิบายเกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศไทย (ข้อ 11) ค่า $\bar{X} = 4.22$
13. การอธิบายเกี่ยวกับปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางในประเทศไทย (ข้อ 14) ค่า $\bar{X} = 4.07$
14. การอธิบายสภาพเศรษฐกิจโดยรวม (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 4.06$
15. การอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืน (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 3.68$

ตารางที่ 17 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)

ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	สถานประกอบการ n = 46 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ	
ทางด้านโรงแรมดังต่อไปนี้	
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้	4.17
22.2 พูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์)	4.69
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหาร เสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น	4.67
22.4 พูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)	4.58
22.5 พูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องทำความสะอาดห้อง (House Keeping)	4.43
22.6 พูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ	4.54
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยว เมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ	4.58

จากตารางที่ 17 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม) ของสถานประกอบการนั้น พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นที่ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม) ทั้ง 7 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากที่สุดคือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการพูดเพื่อโต้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์) (ข้อ 2) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.69$ รองลงมาได้แก่ การพูดเพื่ออธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านเสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.67$ การพูดโต้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage) (ข้อ 4) มีค่าเท่ากับการพูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.58$ การพูดโต้ตอบและแสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่างๆ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.54$ การพูดโต้ตอบเรื่องการจัดห้องทำความสะอาดห้อง (House Keeping) (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.43$ ส่วนทักษะการพูดทางด้านการโรงแรมที่สถานประกอบการคิดว่า มีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้ (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.17$

ตารางที่ 18 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้าน การโรงแรม)

ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	ศิษย์เก่า n = 106 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ	
ทางด้านโรงแรมดังต่อไปนี้	
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้	4.48
22.2 พูดโต้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์)	4.66
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านเสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น	4.49
22.4 พูดโต้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)	4.47

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ทักษะการพูด (ทางด้านบริการโรงแรม)	ศิษย์เก่า n = 106
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
22.5 พูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องการทำงานสะอาดห้อง (House Keeping)	4.44
22.6 พูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ	4.70
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยว เมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ	4.56

จากตารางที่ 18 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านบริการโรงแรม) ของศิษย์เก่านั้น พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นวาทักษะการพูด (ทางด้านบริการโรงแรม) ทั้ง 7 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุดคือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการพูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 6) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.70$ รองลงมาได้แก่ การพูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์) (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.66$ การพูดประสานงานให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยว เมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.56$ การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหาร สระว่ายน้ำ ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.49$ การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้ (ข้อ 12) ค่า $\bar{X} = 4.48$ พูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage) (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.47$ ส่วนทักษะการพูดทางด้านบริการโรงแรมที่ศิษย์เก่าคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การพูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องการทำงานสะอาดห้อง (House Keeping) (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.44$

ตารางที่ 19 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)

ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	ผู้สอน n = 5 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ	
ทางด้านโรงแรมดังต่อไปนี้	
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้	4.80
22.2 พูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์)	4.80
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหาร เสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น	4.80
22.4 พูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)	4.80
22.5 พูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องทำความสะอาดห้อง (House Keeping)	4.60
22.6 พูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ	4.40
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยว เมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ	4.80

จากตารางที่ 19 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม) ของผู้สอนนั้น พบว่า ผู้สอนมีความคิดเห็นที่ทักษะการพูด(ทางด้านการโรงแรม) ทั้ง 7 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุดคือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการอธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้ (ข้อ 1) การพูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์) (ข้อ2) การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหาร เสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น (ข้อ 3) การพูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage) (ข้อ 4) และ การพูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ

(ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.80$ รองลงมาได้แก่ การพูดโต้ตอบเรื่องการจัดห้อง การทำความสะอาดห้อง (House Keeping) (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.60$ ส่วนทักษะการพูดทางด้านการโรงแรมที่ผู้สอนมีความคิดเห็นว่ามีค่าสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การพูดโต้ตอบและ แสดงความช่วยเหลือ เมื่อแขกร้องเรียน (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.40$

ตารางที่ 20 แสดงผลรวมของคำตอบ หรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ที่มีต่อทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)

ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้าน โรงแรมดังต่อไปนี้				
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับ โรงแรมและสถานที่พักได้	4.17	4.48	4.80	4.48
22.2 พูดโต้ตอบหรือการจองหรือสำรอง ห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทาง โทรศัพท์)	4.69	4.66	4.80	4.71
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับ สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้าน เสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น	4.67	4.49	4.80	4.65
22.4 พูดโต้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)	4.58	4.47	4.80	4.61
22.5 พูดโต้ตอบเรื่องการจัดห้องการทำ ความสะอาดห้อง (House Keeping)	4.43	4.44	4.60	4.49

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ทักษะการพูด (ทางด้านการโรงแรม)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ	ศิษย์เก่า	ผู้สอน	ผลเฉลี่ย
	n=46	n = 106	n = 5	(\bar{X})
22.6 พูดโต้ตอบและแสดงความช่วยเหลือเมื่อแขกร้องเรียก (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ	4.52	4.70	4.40	4.54
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ	4.58	4.56	4.80	4.65

จากตารางที่ 20 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มที่มีต่อทักษะการพูดทางด้านการโรงแรมทั้ง 7 ข้อ นั้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. การพูดโต้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้า และทางโทรศัพท์)
(ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.71$
2. การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ (ข้อ 3) มีค่าเท่ากับการพูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพักต้องการให้ช่วยเหลือ (ข้อ 7) ค่า $\bar{X} = 4.65$
3. การพูดโต้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.61$
4. การพูดโต้ตอบและแสดงความช่วยเหลือเมื่อแขกร้องเรียนในเรื่องต่าง ๆ ได้ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.54$

5. การพูดโต้ตอบเรื่องการจัดการห้อง การทำความสะอาดห้อง (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.49$

6. การอธิบายให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและที่พักได้ (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.48$

ตารางที่ 21 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	สถานประกอบการ n = 46 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับ เรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้	4.43
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถดึง ประเด็นที่ต้องการได้	4.52
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำ สรุปย่อได้	4.54
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยว และโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้	4.52
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็น เรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่อง เฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และ สามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ	4.60
6. อ่านข้อมูลจากเว็บไซต์, อีเมลล์ของ บริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้ว สามารถตอบโต้ได้	4.43

จากตารางที่ 21 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการอ่าน ของสถานประกอบการนั้น พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่าการอ่าน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากที่สุดคือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการอ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ (ข้อ 5) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.60$ รองลงมาได้แก่ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตั้งประเด็นที่ต้องการได้ (ข้อ 2) มีค่า $\bar{X} = 4.52$ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว และโรงแรมแล้วสามารถตั้งประเด็นที่ต้องการได้ (ข้อ 2) มีค่าเท่ากับ การอ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.52$ ส่วนทักษะการอ่านที่สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีค่าน้อยที่สุดได้แก่ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้ (ข้อ 1) และการอ่านข้อมูลจากเว็บไซต์, อีเมลล์ ของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้ (ข้อ 6) มีค่าเท่ากับ ค่า $\bar{X} = 4.43$

ตารางที่ 22 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	ศิษย์เก่า n = 106 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้	4.42
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตั้งประเด็นที่ต้องการได้	4.45
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้	4.29
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้	4.52

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	ศิษย์เก่า n = 106 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ	4.61
6. อ่านข้อมูลจาก เว็บไซต์, อีเมล ของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้	4.49

จากตารางที่ 22 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการอ่านของศิษย์เก่านั้น พบว่าศิษย์เก่ามีความคิดเห็นที่ทักษะการอ่าน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุดคือ ค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการอ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ (ข้อ 5) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.61$ รองลงมาได้แก่ อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.52$ การอ่านข้อมูลจากเว็บไซต์, อีเมลของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.49$ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถดึงประเด็นที่ต้องการได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.45$ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้ (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.42$ ส่วนทักษะการอ่านที่ศิษย์เก่าเห็นว่ามีค่าน้อยที่สุดได้แก่ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.29$

ตารางที่ 23 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน(ภาษาอังกฤษ)	ผู้สอน n = 5 ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้	4.40
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตีประเด็นที่ต้องการได้	4.20
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้	4.20
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้	4.20
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ	4.80
6. อ่านข้อมูลจาก เว็บไซต์, อีเมล ของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้	4.80

จากตารางที่ 23 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการอ่าน ของผู้สอนนั้น พบว่าผู้สอนมีความคิดเห็นว่ทักษะการอ่าน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่าการอ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ (ข้อ 5) และการอ่านข้อมูลจากเว็บไซต์, อีเมล ของบริษัท

หรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้ (ข้อ 6) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.80$ รองลงมาได้แก่ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้ (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.40$ ส่วนทักษะการอ่านที่ผู้สอนคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตีประเด็นที่ต้องการได้ (ข้อ 2) การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้ (ข้อ 3) และการอ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้ (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.20$

ตารางที่ 24 แสดงผลรวมของคำตอบ หรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ที่มีต่อทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้	4.43	4.42	4.40	4.41
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตีประเด็นที่ต้องการได้	4.52	4.45	4.20	4.39
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้	4.54	4.29	4.20	4.34
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้	4.52	4.52	4.20	4.41

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	กลุ่มตัวอย่าง			
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n = 5	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ	4.60	4.61	4.80	4.67
6. อ่านข้อมูลจาก จาก เว็บไซต์, อีเมลล์ ของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้	4.43	4.49	4.80	4.57

จากตารางที่ 24 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่มมีต่อทักษะการอ่านทั้ง 6 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. การอ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจได้ (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.67$

2. การอ่านข้อมูลจากเว็บไซต์, อีเมลล์ ของบริษัททัวร์ หรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.57$

3. การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้ (ข้อ 1) และการอ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้ (ข้อ 4) มีค่าเท่ากัน คือ ค่า $\bar{X} = 4.41$

4. การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม แล้วสามารถดึงประเด็นที่ต้องการได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.39$

5. การอ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม แล้วสามารถทำสรุปย่อได้ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.34$

ตารางที่ 25 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน(ภาษาอังกฤษ)	สถานประกอบการ n = 46
	ผลเฉลี่ย (\bar{X})
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.60
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้	4.58
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ	4.54
4. เขียนได้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น	4.52
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ	4.54
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ	4.45

จากตารางที่ 25 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการเขียนของสถานประกอบการนั้น พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่ทักษะการเขียน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่ความสามารถในการกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{X} = 4.60$ รองลงมาได้แก่ การเขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.58$ เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ (ข้อ 3) มีค่าเท่ากับการเขียน

จดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (ข้อ 5) ค่า $\bar{x} = 4.54$ การเขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น (ข้อ 4) ค่า $\bar{x} = 4.52$ ส่วนทักษะการเขียน ที่สถานประกอบการคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด คือ สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยว หรือผู้พักในโรงแรมทราบ (ข้อ 6) ค่า $\bar{x} = 4.45$

ตารางที่ 26 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน(ภาษาอังกฤษ)	ศิษย์เก่า n = 106
	ผลเฉลี่ย (\bar{x})
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.59
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้	4.50
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ	4.27
4. เขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น	4.51
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ	4.50
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ	4.42

จากตารางที่ 26 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการเขียนของศิษย์เก่านั้น พบว่าศิษย์เก่ามีความคิดเห็นว่ทักษะการเขียน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{x} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นว่ความสามารถในการกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 1) มีความสำคัญมากที่สุด ค่า $\bar{x} = 4.59$ รองลงมาได้แก่ การเขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น

(ข้อ 4) ค่า $\bar{x} = 4.51$ การเขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้ (ข้อ 2) เท่ากับการเขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (ข้อ 5) ค่า $\bar{x} = 4.50$ ความสามารถในการเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ (ข้อ 6) ค่า $\bar{x} = 4.42$ ส่วนทักษะการเขียนที่ศิษย์เฝ้าคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด คือ การเขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ (ข้อ 3) ค่า $\bar{x} = 4.27$

ตารางที่ 27 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน (ภาษาอังกฤษ)	ผู้สอน n = 5 ผลเฉลี่ย (\bar{x})
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.20
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้	4.20
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ	4.60
4. เขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น	4.60
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ	3.80
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ	3.80

จากตารางที่ 27 ผลการสำรวจความคิดเห็นของทักษะการเขียนของผู้สอนนั้น พบว่าผู้สอนมีความคิดเห็นวาทักษะการเขียน ทั้ง 6 ข้อข้างต้นนั้น มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือค่า $\bar{x} > 3.50$ ขึ้นไป โดยมีความคิดเห็นวาทักษะการเขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ (ข้อ 3) และความสามารถในการเขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น (ข้อ 4) มีความสำคัญมากที่สุด

ค่า $\bar{x} = 4.60$ รองลงมาได้แก่ ความสามารถในการกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 1) มีค่าเท่ากับความสามารถในการเขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{x} = 4.20$ ส่วนทักษะการเขียนที่ผู้สอนคิดว่ามีความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่ การเขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (ข้อ 5) มีค่าเท่ากับความสามารถในการเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ (ข้อ 6) ค่า $\bar{x} = 3.80$

ตารางที่ 28 แสดงผลรวมของคำตอบ หรือค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ที่มีต่อทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน (ภาษาอังกฤษ)	กลุ่มตัวอย่าง			ผลเฉลี่ย (\bar{X})
	สถานประกอบการ n=46	ศิษย์เก่า n = 106	ผู้สอน n= 5	
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้	4.60	4.59	4.20	4.46
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้	4.58	4.50	4.20	4.42
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ	4.54	4.27	4.60	4.47
4. เขียนได้ต่อบทความระหว่างประเทศ เช่น การสำรวจที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น	4.52	4.51	4.60	4.54
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ	4.54	4.50	3.80	4.28
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ	4.45	4.42	3.80	4.22

จากตารางที่ 28 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม มีต่อ ทักษะการอ่านทั้ง 6 ข้อนั้นมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} > 3.50$ ขึ้นไป โดยสามารถสรุปและจัดเรียงลำดับได้ดังนี้ คือ

1. สามารถเขียนได้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองตั๋ว เป็นต้น (ข้อ 4) ค่า $\bar{X} = 4.54$

2. สามารถเขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ (ข้อ 3) ค่า $\bar{X} = 4.47$

3. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัวและข้อมูลต่าง ๆ ได้ (ข้อ 1) ค่า $\bar{X} = 4.46$

4. สามารถเขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้ (ข้อ 2) ค่า $\bar{X} = 4.42$

5. สามารถเขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (ข้อ 5) ค่า $\bar{X} = 4.28$

6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนที่เหมาะสม เพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้มาพักในโรงแรมทราบ (ข้อ 6) ค่า $\bar{X} = 4.22$

4. ผลวิจัยด้านแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม

ผลการวิจัยข้อมูลด้านนี้ ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล 2 แหล่ง ได้แก่ การสำรวจความคิดเห็นจากผู้สอน 5 คน ศิษย์เก่า 106 คน รวม 111 คน แล้วพิจารณาความถี่ของข้อมูลแต่ละข้อ ถ้าข้อใดมีความถี่มากที่สุดถือว่าเป็นคำตอบ และ นำมาผนวกกับ 2. การสัมภาษณ์ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจำนวน 5 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิเคราะห์ด้วยการจัดกลุ่มข้อมูลที่มีความหมาย แนวโน้ม ทิศทางเดียวกันหรือคล้ายกันและสัมพันธ์กัน ให้มาอยู่ด้วยกัน ผลที่ได้ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 29 ผลการสำรวจข้อมูลแจกแจงเป็นค่าร้อยละของตัวเลือกแต่ละข้อในการศึกษา
แนวโน้มทิศทางของหลักสูตร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นควรเน้นทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน		
1.1 เห็นด้วย	101 (95.28)	5 (100)
1.2 ไม่เห็นด้วย	5 (4.72)	0
1.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นสอดคล้องกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้น ควรเน้นทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (ร้อยละ 95.28) ส่วนผู้สอนนั้นพบว่า มีความเห็นที่คล้ายตามกัน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้ว กลุ่มผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นและเพิ่มเติม ดังนี้คือ ทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะนั้นมีความสำคัญและจำเป็น เพียงแต่ต้องกำหนดน้ำหนักของแต่ละทักษะ โดยต้องคำนึงถึงว่าทักษะใดใช้มากที่สุดสำหรับการประกอบวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม จึงนำทักษะนั้นเป็นทักษะหลัก ส่วนทักษะอื่น ๆ อาจเป็นทักษะเสริมที่ช่วยให้ทักษะหลักมีความแข็งแกร่งมากขึ้น (สัมภาษณ์รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
2.ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่นั้นน่าจะเน้นทักษะสัมพันธฺ์ใด		
2.1 ทักษะการฟัง-พูด	102 (96.24)	3 (60)
2.2 ทักษะการอ่าน-เขียน	2 (1.88)	2 (40)
2.3 อื่นๆ (ทั้ง 4 ทักษะควบคู่กันไป)	2 (1.88)	0

จากข้อความข้อนี พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นน่าจะเน้นทักษะการฟังและพูดมากที่สุด (ร้อยละ 96.24) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอนที่เห็นว่าทักษะการฟัง พูด มีความสำคัญมากที่สุด (ร้อยละ 60) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าทักษะการฟังพูดนั้นมีความสำคัญแต่อาจจะมีทักษะการอ่านและเขียนเข้ามาบ้างเนื่องจากธุรกิจทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมยังคงต้องใช้ทักษะทางด้านนี้เพียงแต่ไม่มากเท่าทักษะการฟังและพูด สำหรับแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรจึงมิได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนเฉพาะในชั่วโมงสอนเท่านั้นแต่ต้องฝึก ทักษะทางภาษาให้มาก ๆ โดยเฉพาะทักษะการฟังและพูดซึ่งถือว่าจำเป็นมาก (สัมภาษณ์รองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ, 22 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
3. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีการบูรณาการทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะคือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในทุกๆรายวิชา		
3.1 เห็นด้วย	24 (22.64)	0
3.2 ไม่เห็นด้วย	82 (77.36)	5 (100)
3.3 อื่น ๆ	0	0

จากข้อความถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยกลุ่มศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้น ไม่ควรบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะเข้าไว้ด้วยกัน (ร้อยละ 77.36) ในทุก ๆ รายวิชา สำหรับผู้สอนนั้นมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าไม่ควรบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะเข้าไว้ด้วยกันในทุก ๆ รายวิชา เพราะธรรมชาติวิชาบางวิชาไม่เหมาะสมกับบางทักษะ ซึ่งบางรายวิชาเหมาะสมกับทักษะการฟัง พูดมากกว่า เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม การที่จะเน้นทักษะทางภาษาในรายวิชาต่าง ๆ นั้น น่าจะมีตัวประสบการณ์การเรียนรู้เป็นตัวตั้งเพื่อก่อให้เกิดทักษะทางภาษาตามมา การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษต้องจัดหลักสูตรให้ตรงกับ Function ที่มีอยู่ และควรบูรณาการกับสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อให้เป็นตัวตนที่มีหลายองค์ประกอบ (สัมภาษณ์อธิการบดี, 22 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
4. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่ควรอิงกับเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศ สำหรับภาคีของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย		
4.1 เห็นด้วย	106 (100)	5 (100)
4.2 ไม่เห็นด้วย	0	0
4.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นที่สอดคล้องกัน ทั้งหมด (ร้อยละ 100) โดยเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ควรอิงกับเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับภาคีของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าเกณฑ์มาตรฐานเหล่านี้จะกลายมาเป็นกรอบหรือเป็นแนวทางที่ดี ที่นำไปสู่การออกแบบหลักสูตรให้มีคุณภาพและตรงตามมาตรฐานสากลต่อไป (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ, 9 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
5. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่ น่าจะมีรูปแบบที่มีการจัดการเรียนการสอน ภายในชั้นเรียน ผสมผสานกับการใช้ e-learning และการศึกษาจากสถานประกอบการจริง		
5.1 เห็นด้วย	101 (95.28)	5 (100)
5.2 ไม่เห็นด้วย	5 (4.72)	0
5.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม น่าจะเป็นรูปแบบ ที่มีการจัดการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนผสมผสานกับการใช้ e-learning และการศึกษาจากสถานประกอบการจริง (ร้อยละ 95.28) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมทุกด้านทั้งห้องเรียน การใช้ e-learning ซึ่งปัจจุบันนี้ ได้ใช้เพื่อการจัดการเรียนการสอนอยู่แล้ว (สัมภาษณ์รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
6. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม ควรจัดการเรียนการสอนแบบ e-learning ตลอดหลักสูตร เพื่อตอบสนองนโยบายการจัดการเรียนการสอนว่า "อยู่ที่ไหนก็เรียนได้ภายใต้มาตรฐานเดียวกัน"		
6.1 เห็นด้วย	24 (22.64)	1 (20)
6.2 ไม่เห็นด้วย	82 (77.36)	4 (80)
6.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยกลุ่มศิษย์เก่านั้นเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรมไม่ควรจัดการเรียนการสอนแบบ e-learning ทั้งหมด (ร้อยละ 77.36) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 80) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าการจัดการเรียนการสอนแบบ e-learning ดีอยู่ แต่ในบางครั้งอาจ ไม่เหมาะสมเพราะถ้าเป็นรายวิชาที่เน้นทักษะทางด้านการอ่านนั้นสามารถทำได้ แต่ถ้าเป็นทักษะการฟังพูดซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนก็จะลำบากและไม่เหมาะสมเท่าไรนัก (สัมภาษณ์ผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ, 20 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
7. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่ควรเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเรียน รายวิชาต่างๆ เป็นหลักและมีการทำสารนิพนธ์ (6หน่วยกิต) เพื่อช่วยเสริมสร้างความรู้ก่อนสำเร็จ การศึกษา		
7.1 เห็นด้วย	74 (69.81)	5 (100)
7.2 ไม่เห็นด้วย	32 (30.19)	0
7.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเรียนรายวิชาต่าง ๆ เป็นหลักและมีการทำสารนิพนธ์ (6 หน่วยกิต) เพื่อช่วยเสริมสร้างความรู้ก่อนจบการศึกษา (ร้อยละ 69.81) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าสารนิพนธ์ถือเป็นทางเลือกของผู้เรียนในการเลือกสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ต้องการและเหมาะสมกับผู้เรียน และสามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ทำสารนิพนธ์นั้นน่าจะเหมาะสมกับหลักสูตรนี้ (สัมภาษณ์รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
8. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (12หน่วยกิต) เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมมีความเข้มข้นและมีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษา		
8.1 เห็นด้วย	40 (37.74)	5 (100)
8.2 ไม่เห็นด้วย	66 (62.26)	0
8.3 อื่น ๆ	0	0

จากข้อความข้อนี้นี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มศิษย์เก่านั้นเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (12 หน่วยกิต) (ร้อยละ 62.26) แต่กลุ่มผู้สอนนั้นพบว่า เห็นด้วยให้หลักสูตรนี้มีการทำวิทยานิพนธ์ (12 หน่วยกิต) (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับผู้ที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งถือว่าเป็นนักวิชาชีพมากกว่านักวิชาการหลักสูตรจึงน่าจะเอื้อให้ผู้เรียนเกิดความสบายในขณะที่เรียน แต่ทั้งนี้อาจทำได้ ทั้ง 2 แผน คือ ทั้งแผน ก. และแผน ข. ได้ (สัมภาษณ์ผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
9. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (38หน่วยกิต) เพียงอย่างเดียวโดยไม่มี การเข้าชั้นเรียน		
9.1 เห็นด้วย	9 (8.49)	0
9.2 ไม่เห็นด้วย	97(91.51)	5 (100)
9.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยกลุ่มศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่นั้นไม่ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (38 หน่วยกิต) เพียงอย่างเดียว (ร้อยละ 91.51) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นว่าผู้มาเรียนส่วนใหญ่จบปริญญาตรียังไม่มีความรู้ทางด้านการทำวิจัยจะทำให้เกิดความลำบากขึ้นได้เพราะผู้ที่มาเรียนในแบบนี้ได้น่าจะต้องเป็นผู้ที่เรียนระดับปริญญาเอกซึ่งได้ผ่านการทำวิทยานิพนธ์มาแล้วหรือผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัยมาก่อน (สัมภาษณ์รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
10. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างใหม่ควรมีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาผสมผสานเพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถผลิต Home Page เพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ แนะนำบริษัทนำเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว และโรงแรมเป็นภาษาอังกฤษได้		
10.1 เห็นด้วย	106 (100)	5 (100)
10.2 ไม่เห็นด้วย	0	0
10.3 อื่น ๆ	0	0

จากคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นที่สอดคล้องกัน (ร้อยละ 100) ว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมต้องมีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาผสมผสานเพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถผลิตหรือสร้าง Home Page เพื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์บริษัทนำเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว โรงแรมเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมทางด้านเทคโนโลยี จึงสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อการสอนได้ และน่าจะทำได้ดีด้วยซึ่งในขณะนี้ทางมหาวิทยาลัยได้ใช้อยู่แล้ว (สัมภาษณ์ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ, 22 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
11. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม เพื่อให้ผู้ศึกษา ได้ฝึกทักษะทางภาษาในสถานการณ์จริงมากที่สุด		
11.1 เห็นด้วย	106 (100)	5 (100)
11.2 ไม่เห็นด้วย	0	0
11.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน (ร้อยละ 100) โดยเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงานจริง นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าโดยเฉพาะหลักสูตรระดับปริญญาโทที่สร้างขึ้นใหม่นั้น ท่านอธิการบดีเน้นเรื่องการฝึกปฏิบัติเพื่อผลิตบุคลากรทางด้านนั้น โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวเชื่อมโยง (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ, 22 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
12. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีการกำหนดให้ผู้ศึกษาได้เดินทางไปศึกษาดูงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมจากสถานที่ต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ		
12.1 เห็นด้วย	104 (98.11)	5 (100)
12.2 ไม่เห็นด้วย	2 (1.89)	0
1.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยกลุ่มศิษย์เก่าเห็นว่า หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีการกำหนดให้ผู้ศึกษาได้เดินทางไปศึกษาดูงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมทั้งในและต่างประเทศ (ร้อยละ 98.11) ซึ่งคล้ายตามกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการศึกษาดูงานจะเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับหลักสูตรนี้ เพราะการรู้ด้วยประสบการณ์ตรงเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นการทำงานที่แท้จริงประกอบกับได้เห็นผู้ประสบผลสำเร็จก็จะเป็นตัวหล่อหลอมอีกทางหนึ่งการเดินทางไปศึกษาดูงาน จึงเป็นการเรียนรู้ที่แท้จริง เห็นจริง ปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นนโยบายของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้ตั้งไว้ (สัมภาษณ์คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
13. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรจะแยกรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมออกจากกันและกำหนดน้ำหนักของวิชาเรียนเท่ากัน		
13.1 เห็นด้วย	74 (69.81)	1 (20)
13.2 ไม่เห็นด้วย	32 (30.19)	4 (80)
13.3 อื่นๆ	0	0

จากข้อความคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมควรแยกรายวิชา ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมออกจากกัน (ร้อยละ 69.81) ส่วนกลุ่มผู้สอนนั้นมีความคิดเห็นว่าการนี้ไม่ควรแยกรายวิชาเรียนออกจากกันและกำหนดน้ำหนักของวิชาเรียนเท่ากัน (ร้อยละ 80) แต่ทั้งนี้การกำหนดวิชาเรียนของทั้ง 2 กลุ่มวิชา คือท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นอาจจะไม่เท่ากัน ด้วยภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมนั้นมีเนื้อหาไม่มากเท่าภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งอ้างอิงได้จากหลักสูตรมัคคุเทศก์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้เป็นเพียง 1 หน่วยการเรียนเท่านั้น (ปรากฏในบทที่ 2)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นศิษย์เก่า	ความคิดเห็นผู้สอน
	n=106	n=5
	ความถี่ (f) / ร้อยละ	ความถี่ (f) / ร้อยละ
14. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีรายวิชาที่ให้ผู้ศึกษาได้ฝึกฝนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือทีม เพื่อสร้างความสมานฉันท์		
14.1 เห็นด้วย	102 (96.23)	5 (100)
14.2 ไม่เห็นด้วย	4 (3.77)	-
14.3 อื่นๆ	-	-

จากคำถามข้อนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน โดยศิษย์เก่าเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีรายวิชาที่ให้ผู้ศึกษาได้ฝึกฝนการทำงานเป็นกลุ่ม (ร้อยละ 96.23) ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มผู้สอน (ร้อยละ 100) นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นต้องติดต่อสัมพันธ์กับผู้คนมากมาย การฝึกให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม คือหัวใจสำคัญของหลักสูตรนี้ (สัมภาษณ์ผู้ประสานงาน โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ, 30 กันยายน 2548)

ข้อสรุปด้านแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็น

แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ควรมี
ลักษณะดังนี้คือ

1. มีทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
เพียงแต่ต้องกำหนดน้ำหนักของแต่ละทักษะ โดยค่านึงว่าทักษะใดใช้มากที่สุด หรืออาจใช้
เกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้
กำหนดไว้ คือ ทักษะการพูด – ฟัง 70% ทักษะการอ่าน 20% และทักษะการเขียน 10%
2. หลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่ น่าจะเป็นรูปแบบ ที่มีการจัดการเรียนการสอนภายใน
ชั้นเรียนควบคู่ไปกับการใช้ e-learning
3. ควรเป็นหลักสูตรที่มี 2 ทางเลือก คือ การทำวิทยานิพนธ์ (12 หน่วยกิต)
กับการทำสารนิพนธ์ (6 หน่วยกิต)
4. ควรเป็นหลักสูตรที่มีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาผสมผสาน เพื่อให้
ผู้ศึกษาสามารถผลิตหรือสร้าง Home page เพื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ให้กับชาวต่างชาติได้
5. หลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่ควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงานจริง
ในสถานประกอบการ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม / มีการเดินทางไปศึกษาดูงาน
ทั้งในและต่างประเทศ พร้อมกับการฝึกฝนการทำงานเป็นกลุ่ม

5. ผลการวิจัยด้านแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ผลการวิจัยข้อมูลด้านนี้ได้จากกลุ่มผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็น ได้แก่ ผู้สอน 5 คน ผู้ประกอบการ 46 คน และศิษย์เก่า 106 คน รวม 157 คน ด้วยการนำผลลัพธ์แต่ละข้อมาแจกแจงความถี่ของแต่ละตัวเลือกและหาค่าร้อยละ ผนวกกับข้อกำหนดความสามารถของมัคคุเทศก์ดังนี้

ตารางที่ 30 ผลการสำรวจความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
1. ด้านความรู้การประยุกต์ใช้ คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยว และโรงแรม	46 (100)	0	0	0
2. ความรู้ด้านการวิจัย	38 (82.61)	8 (17.39)	0	0
3. ความสามารถในการวิเคราะห์ ความต้องการของนักท่องเที่ยว แขกโรงแรม	46 (100)	0	0	0
4. มีความรอบรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจ สமானฉันท์	42 (91.30)	4 (8.70)	0	0
5. มีความรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน โฆษณาประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม	46 (100)	0	0	0
6. มีความรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน และจัดรายการนำเที่ยว	46 (100)	0	0	0

ตารางที่ 30 (ต่อ)

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดี				
สถาปัตยกรรมไทยและ				
สามารถสื่อสารเป็น				
ภาษาอังกฤษได้	46 (100)	0	0	0
8. การศึกษาดูงาน				
การจัดกิจกรรมทางด้าน				
การท่องเที่ยวและโรงแรม	46 (100)	0	0	0
9. การสัมมนาแลกเปลี่ยนข้อมูล				
ความคิดเห็นทางด้าน				
ภาษาอังกฤษเพื่อ				
การท่องเที่ยวและโรงแรม	42 (91.30)	4 (8.70)	0	0

จากตารางที่ 30 พบว่า สถานประกอบการมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาสาระเพิ่มเติม ทั้ง 9 ข้อข้างต้นนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มเติมในเนื้อหาสาระของวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ 1. คือ ด้านความรู้การประยุกต์ใช้ คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยวและโรงแรม ข้อ 3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความต้องการ ของนักท่องเที่ยวแขกโรงแรม ข้อ 5. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและโรงแรม ข้อ 6. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน และจัดรายการนำเที่ยว ข้อ 7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดีสถาปัตยกรรมไทยและสามารถ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ ข้อ 8. การศึกษาดูงานการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและ โรงแรม

ตารางที่ 31 ผลการสำรวจความคิดเห็นของศิษย์เก่าที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติม
ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
1. ด้านความรู้การประยุกต์ใช้				
คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยว				
และโรงแรม	102 (96.33)	4 (3.77)	0	0
2. ความรู้ด้านการวิจัย	100 (94.94)	6 (5.06)	0	0
3. ความสามารถในการวิเคราะห์				
ความต้องการของนักท่องเที่ยว				
แขกโรงแรม	106 (100)	0	0	0
4. มีความรอบรู้ในการใช้				
ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจ				
สमानฉันท์	104 (98.11)	2 (1.89)	0	0
5. มีความรู้ในการใช้				
ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน				
โฆษณาประชาสัมพันธ์				
การท่องเที่ยวและโรงแรม	103 (97.17)	3 (2.83)	0	0
6. มีความรู้ในการใช้				
ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน				
และจัดรายการนำเที่ยว	104 (98.11)	2 (1.89)	0	0
7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดี				
สถาปัตยกรรมไทยและสามารถ				
สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้	106 (100)	0	0	0
8. การศึกษาดูงาน				
การจัดกิจกรรมทางด้าน				
การท่องเที่ยวและโรงแรม	106 (100)	0	0	0

ตารางที่ 31 (ต่อ)

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
9. การสัมมนาแลกเปลี่ยนข้อมูล				
ความคิดเห็นทางด้าน				
ภาษาอังกฤษเพื่อ				
การท่องเที่ยวและโรงแรม	98 (92.45)	8 (7.55)	0	0

จากตารางที่ 31 พบว่า ศิษย์เก่ามีความคิดเห็นว่าเนื้อหาสาระเพิ่มเติมทั้ง 9 ข้อข้างต้นนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มเติมในเนื้อหาสาระของวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ 3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยวและแขกโรงแรม ข้อ 7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดีสถาปัตยกรรมไทยและสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ และข้อ 8. การศึกษาดูงานการจัดกิจกรรมทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม

ตารางที่ 32 ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติม
ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
1. ด้านความรู้การประยุกต์ใช้				
คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยว				
และโรงแรม	3 (60)	2 (40)	0	0
2. ความรู้ด้านการวิจัย	5 (100)	0	0	0
3. ความสามารถในการวิเคราะห์				
ความต้องการของนักท่องเที่ยว				
แขกโรงแรม	5 (100)	0	0	0

ตารางที่ 32 (ต่อ)

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็นต้องมี	จำเป็นบ้าง	จำเป็นน้อย	ไม่จำเป็น
	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ	ความถี่/ร้อยละ
4. มีความรอบรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจ สมานฉันท์	5 (100)	0	0	0
5. มีความรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน โฆษณาประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม	5 (100)	0	0	0
6. มีความรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน และจัดรายการนำเที่ยว	5 (100)	0	0	0
7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดี สถาปัตยกรรมไทยและสามารถ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้	5 (100)	0	0	0
8. การศึกษาดูงาน การจัดกิจกรรมทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรม	5 (100)	0	0	0
9. การสัมมนาแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม	5 (100)	0	0	0

จากตารางที่ 32 พบว่า ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาสาระเพิ่มเติมทั้ง 9 ข้อข้างต้นนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มเติมในเนื้อหาสาระของวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ 2. ความรู้ด้านการวิจัย ข้อ 3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยวแขกโรงแรม ข้อ 4. มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจสมานฉันท์ ข้อ 5. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนโฆษณา

ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและโรงแรม ข้อ 6. มีความรู้ในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผน และจัดรายการนำเที่ยว ข้อ 7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดีสถาปัตยกรรมไทยและสามารถสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษได้ ข้อ 8. การศึกษาดูงานการจัดกิจกรรมทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม และข้อ 9. การสัมมนาแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็นทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม

ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจข้อมูลด้าน แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าเนื้อหาสาระ ทั้ง 9 ข้อนั้นเป็นเนื้อหาที่ผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็นต้องการเพิ่มเติมและคิดว่าจำเป็น ต้องมีในหลักสูตร ซึ่งทุกข้อนั้นมีค่าตั้งแต่ 90 ขึ้นไป

ผลการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เริ่มจากการกำหนดปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร จากนั้นนำวัตถุประสงค์หลักสูตรมากำหนดความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ แล้วนำความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการมากำหนดภาระการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่ต้องการ ซึ่งจากภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการนี้ได้นำไปสู่การกำหนดรายวิชาต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียน และกำหนดสังเขปรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร สุดท้ายจึงนำรายวิชา ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนมาจัดกลุ่มตามลักษณะโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งได้ผลดังนี้

1. ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร ธุรกิจการท่องเที่ยวจัดว่าเป็นธุรกิจที่ทำรายได้หลักเข้าสู่ประเทศ โดยเห็นได้จากในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยว ในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ แต่ทั้งนี้ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของการทำงานทางด้านการท่องเที่ยวคือการที่บุคลากรขาดความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ อันได้แก่ ภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี ภาษาอังกฤษ ฯลฯ ในขบวนภาษาต่างประเทศที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าภาษาอังกฤษจัดเป็น ภาษาสากล ซึ่งมีประชาชนใช้มากที่สุดในโลก โดยมีบทบาท และความสำคัญต่อการติดต่อ สื่อสาร แต่ทั้งนี้ประชาชนชาวไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ดังนั้นบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมของไทยส่วนมากมักขาดความรู้และความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษ

จนก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและจำเป็นเร่งด่วนในการจัดการศึกษาให้แก่บุคลากรที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมตลอดจนผู้ที่สนใจ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ศึกษาได้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการประกอบวิชาชีพของตน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จึงมีปณิธานมุ่งมั่นที่จะผลิตมหาบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพ โดยเป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติงานในหน่วยงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมควบคู่ไปกับการเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะได้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ควบคู่ไปกับจรรยาบรรณวิชาชีพของตนโดยมีวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในการผลิตมหาบัณฑิตให้มีคุณสมบัติดังนี้ คือ

1.1 มีความรู้ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทยเพื่อนำไปประกอบวิชาชีพ

1.2 มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานในวิชาชีพของตน

1.3 มีทักษะการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ด้วยตนเอง

1.4 มีทักษะการจัดการ ที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างอิสระและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 มีคุณธรรมและจรรยาบรรณในวิชาชีพ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชน

2. ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการและภาระการเรียนรู้ จากปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนำมาสู่การกำหนดความสามารถ ของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการซึ่งนำไปสู่การกำหนดภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการอีกต่อหนึ่ง ดังแสดงไว้ในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ภาวะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการที่ตอบสนองความสามารถของผู้สำเร็จ
การศึกษาที่ต้องการตามหลักสูตร

ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ	ภาวะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการ
1. มีคุณธรรมและจริยธรรม	1. ผู้เรียนจะได้รับความรู้พื้นฐานทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เพื่อเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการประกอบวิชาชีพและการดำเนินชีวิต นอกจากนี้แล้วมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในการเรียนรู้รายวิชาอื่นๆ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมเพื่อประกอบวิชาชีพได้	2. ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง
3. มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เหมาะสมกับวิชาชีพของตน	3. ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อออกแบบประยุกต์ใช้ในงานการท่องเที่ยวและโรงแรม
4. มีทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	4. ผู้เรียนต้องรวบรวมหัวข้อทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่เป็นการพัฒนามุมมองสำหรับอนาคต เป็นการแสดงความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ในระหว่างที่เรียนชั้นปีที่ 2 ผู้เรียนต้องจัดสัมมนาอย่างเป็นทางการโดยจัดทำและนำเสนอรายงานในลักษณะที่สะท้อนความรู้และความเข้าใจของผู้เรียน

ตารางที่ 33 (ต่อ)

ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ	ภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการ
5. มีทักษะในการประสานงานกับผู้อื่นได้ดี รวมทั้งมีทักษะในการทำงานเป็นกลุ่ม	5. ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนให้ทำงานเป็นกลุ่ม การทำโครงการ การทำทัวร์ เป็นต้น
6. มีความรู้ทางภูมิปัญญาไทยและวัฒนธรรมไทย	6. ผู้เรียนจะได้รับความรู้ทางด้านภูมิปัญญาไทย และวัฒนธรรมไทย เพื่อเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการประกอบวิชาชีพ
7. มีความรู้และความสามารถในการนำเสนอข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	7. ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะการนำเสนอข้อมูลต่างๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมจากการฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงหรือสถานประกอบการจริง
8. มีความรู้ทางการบริหารจัดการ	8. ผู้เรียนจะได้รับความรู้ทางการบริหารจัดการและการฝึกฝนการทำงานร่วมกับผู้อื่นในรายวิชาการฝึกปฏิบัติการ และการสัมมนา
9. รู้และสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาองค์ความรู้	9. ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะกระบวนการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ การค้นคว้าหาข้อมูลต่างๆ อย่างเป็นระบบ ระเบียบ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาองค์ความรู้ที่ยั่งยืน

3. สังเขปรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรในการเขียนสังเขปรายวิชา (Course Description) ผู้วิจัยใช้หลักการการเขียนสังเขปรายวิชาดังนี้

3.1 แสดงประเด็นหลัก ๆ ถึงสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้และสามารถทำได้ในรายวิชานั้น ๆ โดยคำนึงถึงภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการเป็นสำคัญ

3.2 สะท้อนถึงความต้องการด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบวิชาชีพ

3.3 สะท้อนความต้องการด้านศีลธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ

3.4 ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับสูง เช่น การแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการคิดสร้างสรรค์

5. การนำผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นซึ่งเป็นความต้องการที่แท้จริงของผู้ศึกษา ผนวกเข้ากับเกณฑ์มาตรฐานความรู้ของมัคคุเทศก์อาชีพที่กำหนดโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มาเขียนเป็นคำอธิบายรายวิชา

สำหรับรายละเอียดและแหล่งที่มาของปรัชญา วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร รายวิชา และ สังเขปรายวิชาต่าง ๆ ใน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ดังปรากฏต่อไปนี้

ตารางที่ 34 แสดงแหล่งที่มาของปรัชญา วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร และรายวิชาต่าง ๆ

หัวข้อ	แหล่งที่มา
1. ปรัชญา	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร 2. ปรัชญาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 3. เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
2. วัตถุประสงค์หลักสูตร	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร 2. ปรัชญาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 3. เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
3. โครงสร้างหลักสูตร	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร 2. เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
4. รายวิชาต่างๆ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร 2. ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร 3. หลักสูตรอบรมมัคคุเทศก์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 4. เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 5. คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและวิทยากร

ตารางที่ 35 แสดงคำอธิบายรายวิชาซึ่งได้จากการสำรวจข้อมูล และเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>1. ไทยศึกษา (Thai Studies) 3 (2-2) ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงเพื่อนำเสนอ บรรยาย เล่าเรื่องราว ประวัติศาสตร์ ประเพณี คุณธรรม จริยธรรม วิถีชีวิตไทย และมรดกทางภูมิปัญญาไทย</p>	<p>1. จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มี การอธิบายวัฒนธรรม ประเพณีไทยค่านิยม ($\bar{X} = 4.81$)อธิบายให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหาร ไทย ($\bar{X} = 4.70$) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป ($\bar{X} = 4.67$) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับนาฏศิลป์ ดนตรี การแสดง ($\bar{X} = 4.59$) อธิบายเกี่ยวกับโอกาสหรือวัน สำคัญของไทย (ลอยกระทง,สงกรานต์) ($\bar{X} = 4.60$) อธิบายเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ พื้นบ้านไทย ($\bar{X} = 4.53$)</p> <p>2.หลักสูตรมัคคุเทศก์ (ททท) ภาควิชาความรู้เฉพาะสาขาวิชา ได้แก่ สามารถอธิบายเทศกาล และงานประเพณี ไทย อาหารไทย สังคมไทย ทัศนศิลป์และ ดนตรีไทย ทัศนกรรม มรดกทางภูมิปัญญา ไทย</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>2. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (English for Cultural Tourism) 3(2-2) ศัพท์ขั้นสูง จำนวนภาษา ภาษาเฉพาะเพื่อการแสดงความคิดเห็นและทัศนวิจารณ์ ทางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม วัด วัง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ฯลฯ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ</p>	<p>1. จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มีการอธิบายให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวทางใช้อธิบายที่ประวัติศาสตร์ ($\bar{X} = 4.76$)</p> <p>2. หลักสูตรมัคคุเทศก์ (ททท) ภาควิชาความรู้เฉพาะสาขา ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ได้แก่ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม วัดอรุณราชวราราม วัดเบญจมบพิตร วัดไตรมิตรวิทยาราม วัดราชนันทดาราม วัดสุทัศน์เทพวราราม วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนคร พระที่นั่งวิมานเมฆ พระที่นั่งอภิเชษอดุสิต เขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ลพบุรี นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุโขทัย พิษณุโลก เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และเพชรบุรี</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>2. ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม (English for Hotel) 3(2-2) ศัพท์ สำนวนภาษาเฉพาะที่ใช้เพื่องานโรงแรมการใช้ภาษาอังกฤษ ฟัง พูด ขั้นสูง ในบทบาทบุคคลากรทางด้านการโรงแรมในแผนกต่าง ๆ</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรฝึกฝนนี้มีการพูดได้ตอบ จองสำรองที่พัก ทั้งของต่อหน้าและโทรศัพท์ ($\bar{X} = 4.71$) พูดได้ตอบแสดงความช่วยเหลือ ($\bar{X} = 4.54$) อธิบายให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกในโรงแรม ($\bar{X} = 4.65$) พูดได้ตอบเรื่องอาหารเครื่องดื่ม ($\bar{X} = 4.61$) และพูดได้ตอบเรื่องการจัดห้อง/ ทำความสะอาด ($\bar{X} = 4.49$) การกล่าวต้อนรับกล่าวคำอำลา ($\bar{X} = 4.68$) กล่าวขอโทษ หรือกล่าวคำอำลา ($\bar{X} = 4.63$) การถามตอบ อธิบาย เล่าเรื่องราว เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.60$) พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ / กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ ($\bar{X} = 4.54$) การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง ($\bar{X} = 4.47$) การถามสิ่งที่ต้องการ ($\bar{X} = 4.45$) พูดแสดงความรู้ สึกดีใจ เสียใจ /ตอบรับปฏิเสธลูกค้า ($\bar{X} = 4.56$) การฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความต่าง ๆ ได้ ($\bar{X} = 4.71$) ฟังการขอความช่วยเหลือ</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
	<p>จากลูกค้าตามที่ขอได้ ($\bar{X} = 4.70$) ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้ อธิบายเล่าเรื่องราวให้ข้อมูลต่างๆ ($\bar{X} = 4.44$) ฟังการร้องเรียนของลูกค้าแล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ ($\bar{X} = 4.65$) ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อ ต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลลูกค้าได้ ($\bar{X} = 4.46$) อ่านข่าวต่างประเทศ ค่าเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องราวความปลอดภัยและเรื่องทางราชการ และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยว เข้าใจได้ ($\bar{X} = 4.67$) อ่านคู่มือ ป้ายประกาศต่างๆ ได้ ($\bar{X} = 4.41$) อ่านข้อมูลจาก Web site ได้ ($\bar{X} = 4.57$) อ่านเอกสารบทความทางการท่องเที่ยวโรงแรม ($\bar{X} = 4.39$) สามารถรอกประวัติส่วนตัวและข้อมูลต่างๆ ได้ ($\bar{X} = 4.63$) เขียนโต้ตอบจดหมายต่างประเทศ ($\bar{X} = 4.54$) เขียนอธิบายการเดินทาง ($\bar{X} = 4.42$)</p>
	<p>2. หลักสูตรมัคคุเทศก์ (ททท) กำหนดให้มีวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงแรม</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>4.สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน (Seminar in Contemporary Issues) 2(1-2) การวิเคราะห์ สังเคราะห์ เชื่อมโยงองค์ความรู้ เพื่อการอภิปรายจากหัวข้อที่สนใจทาง ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จากเอกสารหรือการศึกษาดูงานเพื่อนำเสนอ ในรูปแบบการบรรยายแสดงความคิดเห็น เชิงวิพากษ์ เรียบเรียง เขียนรายงาน บทความ เพื่อเผยแพร่</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มีการสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ที่ตอบ ว่าจำเป็นต้องมี (ร้อยละ 94.65)</p> <p>2.หลักสูตรมัคคุเทศก์ (ททท) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวไทยได้กำหนดเกณฑ์ ความสามารถมัคคุเทศก์ คือความสามารถ ในการแก้ปัญหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตลอดจนการรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น</p>
<p>5.วิทยาการวิจัย(Research Methodology) ความหมายลักษณะของการวิจัยแบบต่าง ๆ ขึ้นตอน กระบวนการออกแบบ การวิจัย การเขียนเค้าโครงหัวข้อวิทยานิพนธ์ การสร้าง เครื่องมือ ศึกษาสถิติพื้นฐานและสถิติอ้างอิงเพื่อ การวิเคราะห์ข้อมูล และการเขียนรายงาน การวิจัย การประเมินผล สังเคราะห์ และ การนำผลวิจัยไปใช้</p>	<p>หมายเหตุ มิได้ปรากฏอยู่ในข้อมูลการสำรวจ แต่ปรากฏอยู่ในเกณฑ์ของ สกอ.ที่กำหนดให้ หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาต้องมีการทำ วิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>6.ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม(Practicum in English for Tourism and Hotel) 3(135)</p> <p>ปฏิบัติการการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จากสถานประกอบการ การฝึกปฏิบัติ นำทัวร์ตามเส้นทางต่างๆเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 135 ชม. โดยมีการเขียนรายงานและการนำเสนอในการสัมมนา</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามขอให้หลักสูตรนี้มีการจัดกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อฝึกและโรงแรมและการฝึกปฏิบัติงานจริง (ร้อยละ 100)</p> <p>2.หลักสูตรมัคคุเทศก์ (ททท) ททท.ได้กำหนดภาคปฏิบัตินำชมสถานที่ต่าง ๆ 9 เส้นทาง คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. วัดพระศรีรัตนศาสดาราม 2. วัดโพธิ์ วัดอรุณราชวราราม วัดเบญจมบพิตรวัดไตรมิตร วัดราชนันทาราม วัดสุทัศนเทพวราราม วัดราชบพิตร 3. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระนคร 4. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และลพบุรี 5. จังหวัดนครราชสีมา และบุรีรัมย์ 6. จังหวัดพิษณุโลก และสุโขทัย 7. จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง 8. จังหวัดนครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และเพชรบุรี 9.พระที่นั่งวิมานเมฆ พระที่นั่งอภิเศกดุสิต นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และเพชรบุรี

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>7. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ (English for Eco – Tourism)3(2-2) ฝึกฝนคำศัพท์ สำนวนภาษาที่ใช้เพื่อการอธิบาย เล่าเรื่องราว แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติอุทยานแห่งชาติทางบก / ทางน้ำ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>1. จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มี ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ อธิบายให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติในประเทศไทย ($\bar{X} = 4.71$)อธิบาย เกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ ($\bar{X} = 4.22$)</p>
<p>8. การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อออกแบบสารสนเทศ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม (The Application of Computer in English for Tourism and Hotel Information Design) 3(2-2) การพัฒนาทักษะทางคอมพิวเตอร์เพื่อนำมา ประยุกต์ใช้ในการออกแบบสารสนเทศทาง ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มี ความรู้ในการใช้คอมพิวเตอร์กับงานการ ท่องเที่ยวและโรงแรม (ร้อยละ 85.45) ควรมีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยี เข้ามาผสมผสานเพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถ ผลิตหรือสร้าง Home – pageเพื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ แนะนำ บริษัทนำเที่ยว โรงแรมเป็นภาษาอังกฤษได้ (ร้อยละ 100)</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>9. ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม (English for Public Relation in Tourism And Hotel) 3(2-2) ฝึกฝนทักษะการสื่อสาร การวิเคราะห์คำ การเลือกใช้คำรูปแบบลีลาการเรียบเรียง ข้อความและทักษะด้านพิธีการที่จำเป็นต่อการเป็นนักประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ เน้นการให้ข้อมูลข่าวสาร การนำเสนอข้อมูลต่างๆ การแก้ปัญหาแบบมีอาชีพ เรียนรู้ฝึกฝนมารยาท การเข้าสังคมธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม (ร้อยละ 99.05)</p>
<p>10. ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาการท่องเที่ยวและโรงแรม(English for Advertising in Tourism and Hotel) 3 (2 – 2) ฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทางด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ขั้นสูง เพื่อเสริมสร้างและดึงดูดความสนใจ จากลูกค้าโดยการผลิตสื่อโฆษณาที่ผ่านสื่อที่ทันสมัย อาทิเช่น วิทยู โทรทัศน์ Web site ฯลฯ</p>	<p>1.จากการสำรวจข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนการประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม (ร้อยละ 99.05)</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>11. ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม (English for Marketing in Tourism and Hotel) 3(2-2)</p> <p>ฝึกฝนและพัฒนาคำศัพท์สำนวนภาษาเฉพาะที่จะช่วยให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพเพื่อการสำรองที่นั่ง การจองตั๋ว การสำรองที่พัก การกำหนดรายการการเดินทาง ฯลฯ</p>	<p>1. จากการสำรวจข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามขอให้หลักสูตรนี้มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม การวางแผนการจัดรายการนำเที่ยวและการโรงแรม (ร้อยละ 85.59)</p>
<p>12. การศึกษาเอกเทศ(Independent Studies) 3 (1-2) ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลนำมาเรียบเรียงเขียนรายงานใน หัวข้อที่ผู้เรียนและอาจารย์ที่ปรึกษาได้ร่วมกัน กำหนดทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากคำแนะนำของวิทยากรและการระดมความคิดของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร</p>
<p>13. วิทยานิพนธ์ (Thesis) (12) / สารานิพนธ์ (Term Paper) (6)</p>	<p>1. จากการสำรวจข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามขอให้หลักสูตรนี้มีการทำวิทยานิพนธ์ (ร้อยละ 68.87) ทำสารานิพนธ์ (ร้อยละ 84.90) และเป็นไปตามเกณฑ์ข้อบังคับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของ สกอ.</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>14. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่ม (English for Food and Beverage Service) 3(2-2)</p> <p>ฝึกทักษะการฟัง พูด ขั้นสูง ที่ใช้ในอุตสาหกรรม การบริการอาหารและเครื่องดื่ม ชนิด ประเภท ส่วนประกอบ กรรมวิธีการปรุง ลักษณะเฉพาะ ลักษณะเด่น หลักการจัดอาหารและเครื่องดื่ม ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม การจัดเสิร์ฟ และ มารยาทต่างๆ โดยการเชิญชวน การอธิบาย ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็นเชิงทัศนวิจารณ์ได้</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้ เสนอแนะ</p>
<p>15. ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและไกล่เกลี่ยความข้อพิพาททางการท่องเที่ยว และโรงแรม (English for Negotiation and Mediation in Tourism and Hotel) 3(2-2)</p> <p>ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการเจรจาต่อรอง การไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยชี้ให้เห็นถึงความแตกต่าง ด้านคำศัพท์ จำนวนภาษาที่ใช้ ในวัฒนธรรม รวมทั้งการศึกษาความแตกต่างของภาษา ท่าทางซึ่งอาจก่อให้เกิดการเข้าใจผิดได้</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้ เสนอแนะ</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>16. ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว (English for Tourism Promotion) 3(2-2) ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆในประเทศไทย ที่ชาวต่างชาติและคนไทยสนใจ ศึกษาหลักการ การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย ตามสัญชาติและ พฤติกรรม โดยฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษ ขั้นสูงด้วยการวิเคราะห์คำการคัดสรรคำ ลีลาสำนวนภาษา วิธีการเขียนที่ดึงดูดใจ โดยเขียนเป็นบทความ หรือสารคดีทางด้านการท่องเที่ยว</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการการวิพากษ์หลักสูตรได้ เสนอแนะ</p>
<p>17. ภาษาอังกฤษเพื่องานบริการสุขภาพ (English for Health Care Service) 3(2-2) ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการสื่อสารขั้นสูง ศัพท์เฉพาะด้านการบริการสุขภาพทุก ๆ รูปแบบ อาทิเช่น การนัดหมายไทย การแพทย์แผนไทย ธุรกิจสปา ฯลฯ</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็น ของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการการวิพากษ์หลักสูตรได้ เสนอแนะ</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>18. มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ (Social Etiquette in English – Speaking Culture) 3(2-2) ศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนภาษาขั้นสูง มารยาททางสังคมที่ถูกต้องและเหมาะสม ในการเข้าสังคมกับชาวต่างชาติเพื่อเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในการมีปฏิสัมพันธ์ในชุมชนที่ใช้ภาษาอังกฤษ</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้เสนอแนะ</p>
<p>19. รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม (Effective Models of Communication in Tourism and Hotel) 3(2-2) ศึกษาสังเคราะห์รูปแบบวิธีการสื่อสารสมัยใหม่ เพื่อการนำไปประยุกต์ใช้ในบริบทการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยฝึกฝนทักษะการแสดงออก บุคลิกท่าทาง น้ำเสียง ถ้อยคำ ลีลาการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทั้งในที่ทำงานและสังคมมวลชน</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้เสนอแนะ</p>

ตารางที่ 35 (ต่อ)

คำอธิบายรายวิชาที่สร้างขึ้น	แหล่งที่มา
<p>20. การนำเสนอผลงานทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Presentations in Tourism and Hotel) 3(2-2) ศึกษาองค์ประกอบและวิธีการนำเสนอผลงานตามรูปแบบที่ถูกต้อง เหมาะสม โดยการฝึกปฏิบัติ การนำเสนอข้อมูลต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษด้วยสื่อสมัยใหม่ อย่างมีประสิทธิภาพและฝึกการประเมินผลจากการนำเสนอผลงานของผู้ร่วมชั้นเรียน</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้เสนอแนะ</p>
<p>21. การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม (Self – Improvement in Tourism and Hotel) 3(2-2) ฝึกฝนทักษะที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม การพัฒนาตนเองในการทำงาน การพัฒนาบุคลิกภาพ โดยการค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อภาษาอังกฤษ ที่ทันสมัย วิเคราะห์สังเคราะห์ และนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานของตน</p>	<p>หมายเหตุรายวิชานี้เกิดจากการระดมความคิดเห็นของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร และคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้เสนอแนะ</p>

ตารางที่ 36 แสดงรายวิชาต่างๆ ที่ตอบสนองต่อปรัชญาวัตถุประสงค์หลักสูตร

ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร	รายวิชาที่ตอบสนอง
<p>วัตถุประสงค์ข้อที่ 1</p> <p>เพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพ ให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่ อย่างอิสระ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิทยาการวิจัย 2. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน 3. วิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์
<p>วัตถุประสงค์ข้อที่ 2</p> <p>เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษา ให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมระดับสูงผสมผสาน กับความรู้ภูมิปัญญาไทย เพื่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ ใช้ในการประกอบวิชาชีพ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไทยศึกษา 2. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหาร และเครื่องดื่ม 3. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม 4. ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 5. ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยว และโรงแรม 6. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เชิงนิเวศน์ 7. ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 8. ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทางการ ท่องเที่ยวและโรงแรม 9. ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว 10. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการสุขภาพ

ตารางที่ 36 (ต่อ)

ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร	รายวิชาที่ตอบสนอง
<p>วัตถุประสงค์ข้อที่ 3</p> <p>เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การแก้ปัญหา การบูรณาการคุณธรรม จริยธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อออกแบบสารสนเทศภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 2. การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 3. มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ 4. ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรอง ไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม 5. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน
<p>วัตถุประสงค์ข้อที่ 4</p> <p>มีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างอิสระและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การศึกษาเอกเทศ 2. การนำเสนอผลงานทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ 3. รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 4. ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 5. การสัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน

5. โครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม สำหรับ ลักษณะโครงสร้างหลักสูตรนำจากผลการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางโครงสร้างหลักสูตร ได้แก่ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 และแนวทางการบริหารเกณฑ์ มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 นำมาจัดเป็นหมวดวิชาต่าง ๆ สรุปได้ว่า จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร (2 ปี) 41 หน่วยกิต สามารถจัดได้ดังนี้คือ

แผนการศึกษา (ก)

1) หมวดวิชาเฉพาะด้าน มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า	29	หน่วยกิต
1.1) วิชาบังคับ	17	หน่วยกิต
1.2) วิชาเลือก (สัมพันธ) ไม่น้อยกว่า	12	หน่วยกิต
2) วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต
รวม	41	หน่วยกิต

แผนการศึกษา (ข)

1) หมวดวิชาเฉพาะด้าน มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า	29	หน่วยกิต
1.1) วิชาบังคับ	17	หน่วยกิต
1.2) วิชาเลือก (สัมพันธ) ไม่น้อยกว่า	18	หน่วยกิต
2) สารนิพนธ์	6	หน่วยกิต
รวม	41	หน่วยกิต

ประเด็นการให้ความหมายเลขรหัสวิชา มีหลักการดังนี้ คือ

155 - - - -	หมายถึง	หมู่วิชาภาษาอังกฤษ
- - - (5,6) - - -	หมายถึง	ระดับปริญญาโท
5		รายวิชาพื้นฐาน
6		รายวิชาสัมพันธ์, รายวิชาเลือก
155 - 1 - -	หมายถึง	ทักษะทางภาษา
155 - 2 - -	หมายถึง	การแปล
155 - 3 - -	หมายถึง	วรรณคดี
155 - 4 - -	หมายถึง	ภาษาและวัฒนธรรม
155 - 5 - -	หมายถึง	การฝึกหัดครู
155 - 6 - -	หมายถึง	ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
155 - 7 - -	หมายถึง	ไม่สามารถจัดเข้าหมู่วิชาใดได้
155 - 8 - -	หมายถึง	การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
155 - 9 - -	หมายถึง	โครงการพิเศษ ปัญหาพิเศษ

โครงการศึกษาเอกเทศการสัมมนาและการวิจัย

104 - - - -	หมายถึง	หมู่วิชาประเมินผลและวิจัย
412 - - - -	หมายถึง	หมู่วิชาคอมพิวเตอร์

ประเด็นการเรียงลำดับของรายวิชาต่าง ๆ ได้อาศัยหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ คือ

- 1) ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็น
- 2) ความสัมพันธ์ของเนื้อหา
- 3) เริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปสิ่งที่ไกลตัว
- 4) เริ่มจากลำดับการเรียนรู้ก่อนและหลัง

สำหรับเอกสารหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่ได้ประกอบไปด้วย

- 1) ชื่อหลักสูตร
- 2) ชื่อปริญญา
- 3) หน่วยงานที่รับผิดชอบ
- 4) ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร
- 5) กำหนดการเปิดสอน
- 6) คุณสมบัติผู้เข้าศึกษา
- 7) การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา
- 8) ระบบการศึกษา
- 9) ระยะเวลาการศึกษา
- 10) การวัดและสำเร็จการศึกษา
- 11) อาจารย์ผู้สอน
- 12) จำนวนนักศึกษา
- 13) สถานที่และอุปกรณ์
- 14) ห้องสมุด
- 15) งบประมาณ
- 16) หลักสูตรประกอบด้วย
 - 16.1) จำนวนหน่วยกิตรวม
 - 16.2) โครงสร้างของหลักสูตร
 - 16.3) รายวิชา
 - 16.4) การจัดการเรียนการสอน
 - 16.5) สังเขปรายวิชา
 - 16.6) แผนการศึกษา

รูปแบบของเอกสารหลักสูตรดังกล่าวนี้อ้างอิงตามรูปแบบเอกสารหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พ.ศ. 2548

6. หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีลักษณะดังนี้

**หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต**

.....

1. ชื่อหลักสูตร

1.1 ชื่อภาษาไทย หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

1.2 ชื่อภาษาอังกฤษ Master of Arts in English for Tourism and Hotel

2. ชื่อปริญญา

2.1 ชื่อเต็มภาษาไทย ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

2.2 ชื่อย่อภาษาไทย ศศ.ม.(ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม)

2.3 ชื่อเต็มภาษาอังกฤษ Master of Arts in English for Tourism and Hotel

2.4 ชื่อย่อภาษาอังกฤษ M.A. (English for Tourism and Hotel)

3. หน่วยงานที่รับผิดชอบ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

4. ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร

ธุรกิจการท่องเที่ยวจัดว่าเป็นธุรกิจที่ทำรายได้หลักเข้าสู่ประเทศ โดยเห็นได้จากในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ แต่ทั้งนี้ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของการทำงานทางด้านการท่องเที่ยวคือการที่บุคลากร

ขาดความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติอันได้แก่ ภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี ภาษาอังกฤษ ฯลฯ ในขบวนการภาษาต่างประเทศที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาสากล ซึ่งมีประชาชนใช้มากที่สุดในโลก โดยมีบทบาท และความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสาร แต่ทั้งนี้ประชาชนชาวไทยใช้ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติ ดังนั้นบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมของไทยส่วนมาก มักขาดความรู้และความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษ จนก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรค ในการทำงาน ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและจำเป็นเร่งด่วน ในการจัดการศึกษาให้แก่บุคลากรที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม ตลอดจนผู้ที่สนใจ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ศึกษาได้เพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือ ในการประกอบวิชาชีพของตน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมจึงมีปณิธานมุ่งมั่นที่จะผลิตมหาบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถ ทางวิชาการและวิชาชีพ โดยเป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติงานในหน่วยงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมควบคู่ไปกับการเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะได้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ควบคู่ไปกับจรรยาบรรณวิชาชีพของตนโดยมีวัตถุประสงค์ ของหลักสูตรในการผลิตมหาบัณฑิตให้มีคุณสมบัติดังนี้ คือ

1. เพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่ อย่างอิสระ
2. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมระดับสูงผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทย เพื่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ ใช้ในการประกอบวิชาชีพ
3. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การแก้ปัญหา การบูรณาการ คุณธรรมและจริยธรรม เพื่อนำไปสู่ การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง

4. มีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีอิสระและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กำหนดการเปิดสอน

ปีการศึกษา พ.ศ. 255..... เป็นต้นไป

6. คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา

1. เป็นผู้สำเร็จการศึกษา ไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีโดยไม่จำกัดสาขาจากสถาบันการศึกษาในประเทศหรือต่างประเทศซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

2. มีประสบการณ์ในการทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี หรืออยู่ในดุลพินิจของกรรมการบริหารหลักสูตร

3. คุณสมบัติอื่น ๆ เป็นไปตามข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

7. การรับเข้าศึกษา

ใช้วิธีการสอบคัดเลือกโดยการสอบข้อเขียนและการสอบสัมภาษณ์ทางภาษาอังกฤษจากคณะกรรมการบริหารหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

8. ระบบการศึกษา

8.1 จัดการเรียนการสอนออกเป็นปีละ 2 ภาคการศึกษาปกติ และ 1 ภาคการศึกษาฤดูร้อนและลงทะเบียนเรียนเป็นรายวิชาตามระบบหน่วยกิต

8.2 การคิดจำนวนหน่วยกิต รายวิชาภาคทฤษฎี (บรรยาย หรืออภิปราย 1 หน่วยกิต ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์) สำหรับวิทยานิพนธ์ หรือสารนิพนธ์ 1 หน่วยกิต ใช้เวลา 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ต่อภาคการศึกษา ภาคปฏิบัติ (การศึกษาทดลองไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์)

8.3 ระบบการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 แผน นักศึกษาสามารถเลือกศึกษาแผนใดแผนหนึ่งตามความสนใจคือ

แผน ก.(1) เป็นหลักสูตรที่มีการศึกษาลักษณะวิชาและทำวิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต

แผน ข. เป็นหลักสูตรที่มีการศึกษาลักษณะวิชา มีการสอบประมวลความรู้ ไม่ทำวิทยานิพนธ์ แต่มีการทำสารนิพนธ์ 6 หน่วยกิต

9. ระยะเวลาการศึกษา

นับตั้งแต่ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา นักศึกษาต้องศึกษาให้สำเร็จตามหลักสูตรภายในระยะเวลา 5 ปีการศึกษา

10. การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา

10.1 ตามข้อบังคับระยะเวลาการศึกษาในหลักสูตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

10.2 ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ
<p>1. เพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่อย่างอิสระ</p>	<p>1. สามารถนำความรู้ หลักการ แนวทางการวิจัยมาประยุกต์ใช้เพื่อการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม</p>
<p>2. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทยเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบวิชาชีพ</p>	<p>2. สามารถนำความรู้ หลักการ ทักษะต่าง ๆ มาประกอบการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>3. สามารถสื่อสารและอธิบายให้ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างถูกต้องแม่นยำ</p> <p>4. สามารถนำชมสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง</p>
<p>3. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ การบูรณาการคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง</p>	<p>5. มีทักษะในการปรับตัวตามเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป</p> <p>6. ใฝ่รู้อยู่ตลอดเวลาและมีความรู้ในประเด็นร่วมสมัย</p> <p>7. รู้และสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ เข้าใจเชิงบริบทรวมของผลกระทบทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม</p> <p>8. เข้าใจการบูรณาการองค์ความรู้มาประกอบการทำงาน</p> <p>9. มีความรับผิดชอบและจรรยาบรรณในวิชาชีพ</p>

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ
4. มีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานได้ดีด้วยตนเองได้อย่างอิสระและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	10. มีทักษะการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลอื่น 11. มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม ตรงต่อเวลา อดทน อดอยากดี มีน้ำใจ

11. อาจารย์ผู้สอน

คณาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณาจารย์พิเศษเฉพาะด้านทางการท่องเที่ยวและโรงแรม

12. จำนวนนักศึกษา

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ได้วางแผนการรับนักศึกษาดังนี้คือ

นักศึกษา ชั้นปี	ปีการศึกษา				
	2551	2552	2553	2554	2555
ชั้นปีที่ 1	20	20	20	20	20
ชั้นปีที่ 2	-	20	20	20	20
รวม	20	40	40	40	40
คาดว่าจะสำเร็จ	-	-	20	20	20

13. สถานที่และอุปกรณ์การสอน

ใช้ห้องเรียนของบัณฑิตวิทยาลัยที่มีอุปกรณ์พร้อม ห้องเรียนประกอบด้วย
โสตทัศนูปกรณ์ที่ทันสมัย

14. ห้องสมุด

ใช้ห้องสมุดของบัณฑิตวิทยาลัย และห้องสมุดของสำนักวิทยบริการ ซึ่งเป็นห้องสมุดเสมือนที่สามารถค้นคว้าหาข้อมูลต่าง ๆ ได้ทั่วโลก

15. งบประมาณ

ใช้งบประมาณของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่จัดสรรให้ในระยะแรกและหลังจากนั้น อยู่ในความรับผิดชอบของโครงการ

16. หลักสูตร

16.1 จำนวนหน่วยกิตรวม

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 41 หน่วยกิต

16.2 โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ประกอบด้วย

1.หมวดวิชาเฉพาะด้าน	29	หน่วยกิต
ก. วิชาบังคับ	17	หน่วยกิต
ข. วิชาสัมพันธ์ (เลือก) ไม่น้อยกว่า	12 หรือ 18	หน่วยกิต
(ตามแผนการศึกษาที่นักศึกษาเลือก)		
2. หมวดนิพนธ์		
วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต
หรือสารานิพนธ์	6	หน่วยกิต
3. หลักสูตรมี	2	แผนการศึกษา

แผน ก (2) วิทยานิพนธ์

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 41 หน่วยกิต

1. หมวดวิชาเฉพาะด้าน

ก. วิชาบังคับ

17 หน่วยกิต

1555402	มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ	3(2-2)
1555601	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	3(2-2)
1555602	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3(2-2)
1556801	ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	3(135)
1556901	สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2(1-2)
1045204	วิทยาการวิจัย	3(2-2)

ข. วิชาสัมพันธ์(เลือก)

12 หน่วยกิต

ให้เลือกรายวิชาดังต่อไปนี้ ไม่น้อยกว่า 4 รายวิชา

1556601	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์	3(2-2)
1556602	ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว	3(2-2)
1556603	ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556604	ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556605	ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556606	ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่ม	3(2-2)
1556607	ภาษาอังกฤษเพื่องานบริการสุขภาพ	3(2-2)
1556608	รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทาง การท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556609	ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและการไกล่เกลี่ย ข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)

1556610	การนำเสนอผลงานทางด้านการท่องเที่ยว และโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ	3(2-2)
1556611	การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556902	การศึกษาเอกเทศ	3(2-2)
4125601	การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบสารสนเทศ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)

2. หมวดนิพนธ์

1045204	วิทยานิพนธ์	12 หน่วยกิต
---------	-------------	-------------

3. รายวิชาเสริม (ไม่นับหน่วยกิต)

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกสาขาวิชาต้องมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษและการใช้คอมพิวเตอร์ตามเกณฑ์มาตรฐานที่คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาได้กำหนดไว้และต้องศึกษารายวิชาดังต่อไปนี้

1555101	ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	3(2-2)
4125101	คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	3(2-2)

4. รายวิชาเสริมพื้นฐาน (ไม่นับหน่วยกิต)

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกคนต้องศึกษาวิชา ไทยศึกษา เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไป

1555401	ไทยศึกษา	3(2-2)
---------	----------	--------

แผน ข สารนิพนธ์

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 41 หน่วยกิต

1. หมวดวิชาเฉพาะด้าน

ก. วิชาบังคับ

17 หน่วยกิต

1555402	มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ	3(2-2)
1555601	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	3(2-2)
1555602	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3(2-2)
1556801	ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	3(135)
1556901	สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2(1-2)
1045204	วิทยาการวิจัย	3(2-2)

ข. วิชาสัมพันธ(เลือก)

18 หน่วยกิต

ให้เลือกรายวิชาดังต่อไปนี้ ไม่น้อยกว่า 6 รายวิชา

1556601	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์	3(2-2)
1556602	ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว	3(2-2)
1556603	ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556604	ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556605	ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556606	ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่ม	3(2-2)
1556607	ภาษาอังกฤษเพื่องานบริการสุขภาพ	3(2-2)
1556608	รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทาง การท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556609	ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและการไกลเกลี่ย ข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)

1556610	การนำเสนอผลงานทางด้านการท่องเที่ยว และโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ	3(2-2)
1556611	การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)
1556902	การศึกษาเอกเทศ	3(2-2)
4125601	การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบสารสนเทศ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(2-2)

2. หมวดนิพนธ์

1556904	สารนิพนธ์	6 หน่วยกิต
---------	-----------	------------

3. รายวิชาเสริม (ไม่นับหน่วยกิต)

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกสาขาวิชาต้องมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษและการใช้คอมพิวเตอร์ตามเกณฑ์มาตรฐานที่คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาได้กำหนดไว้และต้องศึกษารายวิชาดังต่อไปนี้

1555101	ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	3(2-2)
4125101	คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	3(2-2)

4. รายวิชาเสริมพื้นฐาน (ไม่นับหน่วยกิต)

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกคนต้องศึกษาวิชา ไทยศึกษา เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไป

1555401	ไทยศึกษา	3(2-2)
---------	----------	--------

14.1 รายวิชา

รหัส	รายวิชา	น	ท	ป
1555401	ไทยศึกษา	3	2	2
1555402	มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ	3	2	2
1555601	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	3	2	2
1555602	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3	2	2
1556601	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์	3	2	2
1556602	ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว	3	2	2
1556603	ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม	3	2	2
1556604	ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3	2	2
1556605	ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยว และโรงแรม	3	2	2
1556606	ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหาร และเครื่องดื่ม	3	2	2
1556607	ภาษาอังกฤษเพื่องานบริการสุขภาพ	3	2	2
1556608	รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทาง การท่องเที่ยวและโรงแรม	3	2	2
1556609	ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรอง และการใกล้เคียงข้อพิพาททาง การท่องเที่ยวและโรงแรม	3	2	2
1556610	การนำเสนอผลงานทางด้านการท่องเที่ยว และโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ	3	2	2
1556611	การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทาง ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม	3	2	2
1556801	ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อ การท่องเที่ยวและโรงแรม	3	-	135

รหัส	รายวิชา	น	ท	ป
1556901	สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2	1	2
1556902	การศึกษาเอกเทศ	3	1	2
1556903	วิทยานิพนธ์	12	-	-
1556904	สารนิพนธ์	6	-	-
1045204	วิทยาการวิจัย	3	2	2
4125601	การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ สารสนเทศภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม	3	2	2

14.2 สังเขปรายวิชา

คำอธิบายรายวิชา

- 1555401 **ไทยศึกษา** 3 – 2 - 2
(Thai Studies)
ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงเพื่อการนำเสนอ บรรยาย เล่าเรื่องราว วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ประเพณี คุณธรรม จริยธรรม วิถีชีวิตไทย มรดกทางภูมิปัญญาไทย ฯลฯ
- 1555402 **มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ** 3 – 2 – 2
(Social Etiquette in English – Speaking Culture)
ศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนภาษาขั้นสูง มารยาททางสังคมที่ถูกต้องและเหมาะสมในการเข้าสังคมกับชาวต่างชาติเพื่อเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในการมีปฏิสัมพันธ์ในชุมชนที่ใช้ภาษาอังกฤษ
- 1555601 **ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม** 3 - 2 - 2
(English for Hotel)
ศัพท์ สำนวนภาษาเฉพาะที่ใช้เพื่องานโรงแรม ฝึกฝนการฟัง พูดขั้นสูง ในบทบาทของบุคลากรที่ทำงานด้านโรงแรมในแผนกต่าง ๆ

- 1555602 **ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม** 3 – 2 – 2
 (English for Cultural Tourism)
 ศึกษาศัพท์ขั้นสูง จำนวนภาษา ภาษาเฉพาะเพื่อการอธิบาย แสดงความคิดเห็น และให้ทัศนวิจารณ์ทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วัด วัง พิพิธภัณฑสถานฯลฯ ได้อย่างถูกต้อง และแม่นยำ
- 1556601 **ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์** 3 – 2 – 2
 (English for Eco-Tourism)
 ฝึกฝนคำศัพท์ จำนวนภาษาที่ใช้เพื่อการอธิบาย นำเสนอ เล่าเรื่องราวสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ อุทยานแห่งชาติทางบก ทางน้ำ ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ
- 1556602 **ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว** 3 – 2 – 2
 (English for Tourism Promotion)
 ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในประเทศไทยที่ชาวต่างชาติและคนไทยสนใจศึกษาหลักการการวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย ตามสัญชาติและพฤติกรรม โดยฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษขั้นสูงด้วยการวิเคราะห์คำ การคัดสรรคำ ลีลาจำนวนภาษาวิธีการเขียนที่ดึงดูดใจ โดยเขียนเป็นบทความ หรือสารคดีทางการท่องเที่ยว
- 1556603 **ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์** 3 – 2 - 2
ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม
 (English for Public Relation in Tourism and Hotel)
 ฝึกฝนทักษะการสื่อสาร การวิเคราะห์คำ การเลือกใช้คำ รูปแบบ ลีลาการเรียบเรียงข้อความและทักษะด้านพิธีการที่จำเป็นต่อการเป็นนักประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพเน้นการให้ข้อมูลข่าวสาร การนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ การแก้ปัญหาแบบมืออาชีพ เรียนรู้ฝึกฝนมารยาทการเข้าสังคมธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม

- 1556604 **ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทางการท่องเที่ยวและโรงแรม** 3 – 2 - 2
(English for Advertising in Tourism and Hotel)
ฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อโฆษณาทางด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม จากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ขั้นสูง เพื่อเสริมสร้างและดึงดูดความสนใจจากลูกค้า โดยการผลิตสื่อโฆษณาที่ผ่านสื่อทันสมัย อาทิเช่น วิทยู โทรทัศน์ เว็บไซต์ ฯลฯ
- 1556605 **ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม** 3 – 2 – 2
(English for Marketing in Tourism and Hotel)
ฝึกฝนและพัฒนาคำศัพท์ สำนวนภาษาเฉพาะที่จะช่วยให้การสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพ เพื่อการสำรวจที่นิ่ง การจองตั๋ว การสำรองที่พัก การกำหนดรายการเดินทาง ฯลฯ
- 1556606 **ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่ม** 3 – 2 – 2
(English for Food and Beverage Service)
ฝึกทักษะการฟัง พูด ขั้นสูง ที่ใช้ในอุตสาหกรรมบริการอาหารและเครื่องดื่ม ชนิด ประเภท ส่วนประกอบ กรรมวิธีการปรุง ลักษณะเฉพาะ ลักษณะเด่น หลักการจัดอาหารและเครื่องดื่มที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม การจัดเสิร์ฟ และมารยาทต่างๆ โดยการเชิญชวน การอธิบายให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็นเชิงทัศนวิจารณ์ได้
- 1556607 **ภาษาอังกฤษเพื่องานบริการสุขภาพ** 3 – 2 – 2
(English for Health Care Service)
ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการสื่อสารขั้นสูง ศัพท์เฉพาะด้านทางการบริการสุขภาพ ทุกๆ รูปแบบ อาทิเช่น การนัดหมายไทย การแพทย์แผนไทย ฤกษ์สปา ฯลฯ

- 1556608 **รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทาง
การท่องเที่ยวและโรงแรม** 3 – 2 – 2
(Effective Models of Communication in Tourism and Hotel)
ศึกษาสังเคราะห์รูปแบบวิธีการการสื่อสารสมัยใหม่ เพื่อการนำไปประยุกต์ใช้
ในบริบทการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยฝึกฝนทักษะการแสดงออก บุคลิกท่าทาง น้ำเสียง
ถ้อยคำ ลีลาการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทั้งในที่ทำงานและสังคมมวลชน
- 1556609 **ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม** 3 – 2 – 2
(English for Negotiation and Mediation in Tourism and Hotel)
ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการเจรจาต่อรอง การไกล่เกลี่ยข้อพิพาททาง
การท่องเที่ยวและโรงแรม โดยชี้ให้เห็นถึงความแตกต่าง ด้านคำศัพท์ สำนวนภาษาที่ใช้
วัฒนธรรม รวมทั้งการศึกษาความแตกต่างของภาษาท่าทางซึ่งอาจก่อให้เกิดการเข้าใจผิดได้
- 1556610 **การนำเสนอผลงานทางการท่องเที่ยวและโรงแรม
อย่างมีประสิทธิภาพ** 3 – 2 – 2
(Effective Presentations in Tourism and Hotel)
ศึกษาองค์ประกอบและวิธีการนำเสนอผลงานตามรูปแบบที่ถูกต้อง เหมาะสม
โดยการฝึกปฏิบัติ การนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษด้วยสื่อสมัยใหม่ อย่างมี
ประสิทธิภาพและฝึกการประเมินผลจากการนำเสนอผลงานของผู้ร่วมชั้นเรียน
- 1556611 **การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทาง
การท่องเที่ยวและโรงแรม** 3 – 2 – 2
(Self – Improvement in Tourism and Hotel)
ฝึกฝนทักษะที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จทางด้านการทำงานท่องเที่ยวและโรงแรม
การพัฒนาตนเองในการทำงาน การพัฒนาบุคลิกภาพ โดยการค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อ
ภาษาอังกฤษที่ทันสมัย วิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานของตนเอง

- 1556801 **ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 3 (135)**
(Practicum in English for Tourism and Hotel)
ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จากสถานประกอบการ การฝึกนำทัวร์ ตามเส้นทางต่าง ๆ เป็นเวลาอย่างน้อย 135 ชั่วโมง โดยมีการเขียนรายงานและการนำเสนอในการสัมมนา
- 1556901 **สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน** 2 – 1 - 2
(Seminar in Contemporary Issues)
การวิเคราะห์ สังเคราะห์ เชื่อมโยงองค์ความรู้เพื่อการอภิปรายจากหัวข้อที่สนใจ ทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมจากเอกสารหรือการศึกษา ดูงานเพื่อนำเสนอ ในรูปแบบของการบรรยาย แสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์ เรียบเรียง เขียนรายงาน บทความ เพื่อเผยแพร่
- 1556902 **การศึกษาเอกเทศ** 3 – 2 – 2
(Independent Studies)
ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล นำมาเรียบเรียงเขียนรายงานในหัวข้อที่ผู้เรียน และอาจารย์ที่ปรึกษาได้ร่วมกันกำหนดแนวทางทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
- 1556903 **วิทยานิพนธ์** 12
- 1556904 **สารนิพนธ์** 6
- 1045204 **วิทยาการวิจัย** 3 – 2 – 2
(Research Methodology)
ความหมาย ลักษณะของการวิจัย ประเภทการวิจัย เทคนิคการวิจัยแบบต่าง ๆ ขั้นตอน กระบวนการและการออกแบบการวิจัย การเขียนเค้าโครงหัวข้อ วิทยานิพนธ์ การสร้างเครื่องมือ ศึกษาสถิติพื้นฐานสถิติอ้างอิง เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ปฏิบัติการวิเคราะห์ ข้อมูลและการเขียนรายงานการวิจัย การประเมินผล การสังเคราะห์ และการนำผลวิจัยไปใช้

- 4125601 การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อออกแบบสารสนเทศภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 3 – 2 - 2
(The Application of Computer in English for Tourism
and Hotel Information Design)
การพัฒนาทักษะทางคอมพิวเตอร์ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบสารสนเทศ
ทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

16.3 ตัวอย่างแผนการศึกษา

แผนการเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
และโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ภาคเรียนที่ ปีการศึกษา 255.....

ภาคเรียนที่ 1 (ปี 1)

แผน ก. วิทยานิพนธ์		แผน ข. สารานิพนธ์	
หมวดวิชาบังคับ		หมวดวิชาบังคับ	
1. วิทยาการวิจัย	3 (2-2)	1. วิทยาการวิจัย	3 (2-2)
2. มารยาททางสังคมของวัฒนธรรม อังกฤษ	3 (2-2)	2. มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ	3(2-2)
รายวิชาเสริม		รายวิชาเสริม	
1. ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาบัณฑิตศึกษา		1. ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาบัณฑิตศึกษา	
2. คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษามหาบัณฑิตศึกษา		2. คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษามหาบัณฑิตศึกษา	
รายวิชาเสริมพื้นฐาน		รายวิชาเสริมพื้นฐาน	
1. ไทยศึกษา		1. ไทยศึกษา	
รวม	6 หน่วยกิต	รวม	6 หน่วยกิต

ภาคเรียนที่ 2 (ปี 1)

แผน ก.วิทยานิพนธ์		แผน ข. สารานิพนธ์	
หมวดวิชาบังคับ		หมวดวิชาบังคับ	
1. ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	3(2-2)	1. ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	3(2-2)
2. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว		2. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	
เชิงวัฒนธรรม	3(2-2)	เชิงวัฒนธรรม	3(2-2)
หมวดวิชาเลือก		หมวดวิชาเลือก	
เลือก 2 รายวิชา	6 หน่วยกิต	เลือก 3 รายวิชา	9 หน่วยกิต
รวม	12 หน่วยกิต	รวม	15 หน่วยกิต

ภาคเรียนที่ 1 (ปี 2)

แผน ก.วิทยานิพนธ์		แผน ข. สารานิพนธ์	
หมวดวิชาบังคับ		หมวดวิชาบังคับ	
1. ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ		1. ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ	
เพื่อการท่องเที่ยว		เพื่อการท่องเที่ยว	
และโรงแรม	3 (135)	และโรงแรม	3(135)
2. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2(1-2)	2. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2(135)
3. วิทยานิพนธ์	1หน่วยกิต	3. สารานิพนธ์	1 หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือก		หมวดวิชาเลือก	
เลือก 2 รายวิชา	6 หน่วยกิต	เลือก 3 รายวิชา	9 หน่วยกิต
รวม	12 หน่วยกิต	รวม	15 หน่วยกิต

ภาคเรียนที่ 2 (ปี 2)

แผน ก.วิทยานิพนธ์		แผน ข. สารานิพนธ์	
วิทยานิพนธ์	11 หน่วยกิต	สารานิพนธ์	5 หน่วยกิต
รวม	11 หน่วยกิต	รวม	5 หน่วยกิต

17. การประกันคุณภาพหลักสูตร

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้กำหนดระบบการประกันคุณภาพของหลักสูตรไว้ชัดเจน ประกอบไปด้วย 4 ประเด็นคือ

17.1 การบริหารหลักสูตร

ก) มีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะตามคำแนะนำของผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีจำนวนกรรมการไม่น้อยกว่า 5 คน ดำรงตำแหน่งคราวละ 2 ปี

ข) มีการประเมินหลักสูตรและนำผลมาพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อยทุก ๆ 5 ปี

ค) การจัดการเรียนการสอน

- มีอาจารย์ประจำหลักสูตร ทั้งอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ มีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา 2548 หรือตามระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

- มีการประเมินการสอนและควบคุมวิทยานิพนธ์ของอาจารย์โดยนักศึกษา เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ทุก ๆ ภาคการศึกษา

ง) การประกันคุณภาพวิทยานิพนธ์

- กำหนดแนวทางการปฏิบัติในการทำวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมให้นักศึกษา

- สรรหาคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญตามหัวข้อวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา

- นักศึกษาต้องรายงานความก้าวหน้างานวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ / สารานิพนธ์ เป็นระยะ ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารหลักสูตรกำหนด

- มีการจัดกิจกรรมหรือจัดสัมมนาทางวิชาการเพื่อนำเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ / สารานิพนธ์ เพื่อได้ข้อเสนอแนะหรือแนวคิดเพื่อการดำเนินการวิทยานิพนธ์ / สารานิพนธ์ ที่มีคุณภาพและมีประโยชน์ต่อสังคม ทุกๆ ปี

- จัดกิจกรรมกลุ่ม การสัมมนาเพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและแนวทางการพัฒนา / แก้ไขการทำวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์/ สารานิพนธ์ ปีละ 1 ครั้ง

จ) การประกันคุณภาพของมหาลัยบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม นักศึกษาจะสำเร็จการศึกษา เมื่อ

- สอบผ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษา

- สำหรับนักศึกษาแผน ก (2) ต้องเสนอผลงานวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ต่อที่ประชุมทางวิชาการ ที่มีรายงานการประชุม (Proceeding) ไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง และตีพิมพ์เผยแพร่วารสารวิชาการ ซึ่งคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำสาขาวิชาให้ความเห็นชอบ ไม่น้อยกว่า 1 เรื่อง

- สำหรับนักศึกษาแผน ข ต้องเสนอผลงานการค้นคว้า เพื่อสารนิพนธ์ต่อที่ประชุมทางวิชาการ ที่มีรายงานการประชุม (Proceeding) ไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง และตีพิมพ์เผยแพร่วารสารวิชาการ ซึ่งคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำสาขาวิชาให้ความเห็นชอบ ไม่น้อยกว่า 1 เรื่อง

- สำหรับนักศึกษาแผน ข ต้องสอบผ่านประมวลความรู้

- สำหรับข้อกำหนดอื่น ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

17.2 ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอนและการวิจัย

ก) สถานที่เรียนและห้องปฏิบัติการ ใช้สถานที่ของอาคารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ข) อุปกรณ์การสอนและห้องปฏิบัติการทางภาษา ใช้สถานที่ของสถาบันภาษา และศิลปวัฒนธรรม

17.3 การสนับสนุนและการให้คำแนะนำนักศึกษา

ก) มีการแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไปเพื่อทำหน้าที่แนะนำ ดูแล ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาเกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนและเรื่องอื่น ๆ ทำหน้าที่จนกระทั่งนักศึกษามีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หรือสารนิพนธ์

ข) กำหนดระยะเวลาในการพบอาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไป อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ กับนักศึกษาเพื่อรายงานความก้าวหน้าในการเรียน การทำวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ หรือปัญหา รวมทั้งการให้คำปรึกษา และคำแนะนำในเรื่องอื่น ๆ

17.4 ความต้องการของตลาดแรงงาน สังคม ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิต

ก) มีการศึกษาความต้องการของตลาดแรงงาน สังคม เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรและปรับปรุงหลักสูตรในรอบ 5 ปี โดยการทำวิจัยหรือการจัดสัมมนาทางวิชาการกับองค์กรภายนอก ทั้งภาครัฐ และเอกชน

ข) มีการศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิต ทุก ๆ 3 ปีการศึกษา เพื่อได้ข้อมูลมาพัฒนาบัณฑิต

ค) มีการศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ทุกๆ รุ่นการศึกษา

ง) มีการติดตามบัณฑิต ทุกๆ ปีหลังจากที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว เพื่อให้ได้ข้อมูลเพื่อการพัฒนา ปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

18. การพัฒนาหลักสูตร

กำหนดให้หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมมีการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยโดยการแสดงการปรับปรุงดัชนีมาตรฐานและคุณภาพการศึกษาเป็นระยะ ๆ อย่างน้อย ทุก ๆ 5 ปี และมีการประเมินเพื่อพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง ทุก ๆ 5 ปี

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินคุณภาพหลักสูตร

ผลของการศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม)ของการบริหารหลักสูตรและการประเมินคุณภาพหลักสูตร

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้แยกประเด็นของการวิจัยออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1. การศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ของมหาวิทยาลัย และประเด็นที่ 2 คือ การประเมินคุณภาพหลักสูตร (การวิพากษ์หลักสูตร) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้คือ

1. การศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ของการบริหารหลักสูตร

โครงการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม เกิดจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงการพัฒนาคุณภาพของโปรแกรมวิชาที่นอกเหนือไปจากการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีเท่านั้น มาจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาขึ้น เนื่องจากทางโปรแกรมวิชามีความพร้อมทุกด้าน จึงได้จัดทำโครงการพัฒนาหลักสูตรเสนอต่อคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้มีความเห็นสอดคล้องกัน และได้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานชุดหนึ่ง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จะเปิดทำการสอนในหลักสูตรศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยคณะกรรมการดำเนินงานได้ออกแบบสำรวจความคิดเห็นความต้องการของสังคมต่อหลักสูตรนี้ (Needs Analysis) ในขั้นต้นแรก และได้ข้อสรุปว่าหลักสูตรดังกล่าว เป็นที่ต้องการของสังคม และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีศักยภาพเพียงพอที่จะเปิดทำการสอน คณะกรรมการดำเนินงาน และโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงได้ประสานงานกันในช่วงเริ่มต้นโดยเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตรทั้งหมด 5 ประเด็นคือ 1. นโยบาย แนวโน้มทิศทางของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา 2. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน 3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 4. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 5. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม และหลังจากนั้นเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์จากหน่วยงานทางธุรกิจ

ท่องเที่ยวและโรงแรมคณาจารย์ผู้ชำนาญการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว นักประวัติศาสตร์ นักโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เข้าร่วมกันจัดการร่างหลักสูตร หลังจากพัฒนาหลักสูตรเสร็จสิ้นแล้ว ทางมหาวิทยาลัยได้จัดตั้ง

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการซึ่งประกอบไปด้วย อธิการบดี รองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย นักวิชาการและนักวิชาชีพที่มีชื่อเสียง

2. คณะกรรมการดำเนินโครงการ ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้อำนวยการ โครงการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และบัณฑิตวิทยาลัย

โดยได้กำหนดการบริหารงานออกเป็นสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ทำหน้าที่ด้านเลขานุการ งานสารบรรณ งานประชาสัมพันธ์ และงานการตลาด ส่วนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ฝ่ายวิชาการ) ทำหน้าที่ด้านมาตรฐานการศึกษา การพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาอาจารย์ การพัฒนาเอกสารตำรา สรรหาและคัดเลือกอาจารย์พิเศษ การจัดการเรียนการสอน งานวิเทศสัมพันธ์ งานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นอกเหนือจากนี้แล้วการประกันคุณภาพทางการศึกษาที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการบริหารหลักสูตร การจัดการการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีความมุ่งมั่นในการสร้างภูมิปัญญาที่มีคุณภาพขึ้นในสังคม ดังนั้นจึงได้กำหนดมาตรการดังต่อไปนี้

1) จัดตั้งคณะกรรมการควบคุมมาตรฐานการศึกษาและการประกันคุณภาพ การศึกษาประกอบด้วยกรรมการ 3 ชุดคือ

ชุดที่ 1 คณะกรรมการที่ปรึกษาหลักสูตร ทำหน้าที่ให้ข้อเสนอแนะภาพรวมของมาตรฐานการศึกษาและได้รับการยอมรับในคุณภาพทางการศึกษา

ชุดที่ 2 คณะกรรมการการอำนวยการหลักสูตร ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย เพื่อให้เกิดมาตรฐานการศึกษา

ชุดที่ 3 คณะกรรมการบริหารหลักสูตร ทำหน้าที่บริหารจัดการโครงการ และปฏิบัติตามนโยบาย และแผนให้บรรลุมาตรฐานการศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา โดยการกำหนดรูปแบบการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาและคุณภาพทางการศึกษาที่กำหนดไว้

2) การพัฒนาคุณภาพอาจารย์ จัดโครงการประชุมสัมมนาอาจารย์ผู้สอน อย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง เพื่อกำกับติดตามกระบวนการทำงาน ตลอดจนพัฒนาองค์ความรู้ และแนวคิดด้านวิชาการและการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา นอกจากนี้จะคำนึงถึงการกำหนดอาจารย์ผู้สอนในวิชาต่าง ๆ โดยยึดหลักคุณวุฒิและประสบการณ์ที่ตรงกับวิชาที่สอน หรือการมีผลงานทางวิชาการในวิชาที่สอนหรือมีผลงานวิจัยในวิชาที่สอน ตลอดจนมีความชำนาญการพิเศษที่มีลักษณะเด่นในวิชาที่สอน

3) การพัฒนาห้องเรียน ห้องสมุด และห้องสนับสนุนการศึกษาให้มีมาตรฐาน ซึ่งปัจจุบันได้พัฒนาความพร้อมในด้านนี้ให้สามารถดำเนินการสอนอย่างมีคุณภาพ โดยมีห้องเรียนขนาดต่างๆ ลักษณะของห้องเรียนมีโสตทัศนูปกรณ์ทันสมัย ที่สามารถให้ผู้บรรยายใส่แผ่นดิสก์ที่เตรียมมาใช้สอน ตลอดจนมีห้องบรรยายอภิปรายเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีคุณภาพนอกจากนี้ ยังมีห้องสมุดที่มีความทันสมัยสามารถค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ทั้งในภายในประเทศและต่างประเทศได้อย่างมีคุณภาพ

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยได้ศึกษาความพร้อมของมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ 1. ความพร้อมด้านบุคลากร 2. ความพร้อมด้านของสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวก และสื่อการเรียนการสอน 3. ความพร้อมด้านงบประมาณ 4. ความร่วมมือกันสถานประกอบการ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย และผู้ที่เกี่ยวข้องและเอกสาร อ้างอิงของมหาวิทยาลัยเพื่อก่อให้เกิดเป็นรูปธรรม ดังนี้คือ

1.1 ความพร้อมด้านบุคลากร

ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 ข้อ 9 หน้า 4 กล่าวถึงจำนวนและคุณสมบัติของอาจารย์ ต้องมีอาจารย์ประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้นจำนวนไม่น้อยกว่า 5 คน โดยเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรเกินกว่า 1 หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ นอกจากนี้อาจารย์ประจำหลักสูตรแต่ละหลักสูตรจะต้องทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำตามทีระบุไว้ในหลักสูตรหนึ่งหลักสูตรใดเท่านั้นและต้องมีคุณสมบัติดังนี้

หลักสูตรระดับปริญญาโท

1) อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรมีคุณสมบัติปริญญาเอก หรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์ จำนวนอย่างน้อย 3 คน

2) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

(ก) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ต้องเป็นอาจารย์ประจำที่มีคุณสมบัติปริญญาเอก หรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่มีใช้ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา

(ข) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) ต้องเป็นอาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน มีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่มีใช้ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา

(ค) อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ต้องประกอบด้วยอาจารย์ประจำและ
ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน อาจารย์ประจำและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกดังกล่าวต้องมีคุณวุฒิ
ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้น
หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่มีใช้ส่วนหนึ่งของการศึกษา
เพื่อรับปริญญา

(ง) อาจารย์ผู้สอน ต้องเป็นอาจารย์ประจำ หรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
สถาบันมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
ไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมี
ประสบการณ์ด้านการสอนและการทำวิจัยที่มีใช้ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา

จากการประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับ
บัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 นั้น เห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีความพร้อมทางด้าน
บุคลากรทั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอนเพราะ
ตอนนี้คณาจารย์ทางด้านภาษาอังกฤษกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอกทั้งในและต่างประเทศ
7 ท่าน ประกอบกับคณาจารย์ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ 7 ท่าน ก็ตรงตามเกณฑ์ที่ สกอ.
กำหนดให้ (สัมภาษณ์ ผู้ประสานงานโปรแกรมวิชา, 20 กันยายน 2548) แต่ถ้าไม่เพียงพอ
มหาวิทยาลัยก็จะส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์เรียนต่อมากขึ้นพร้อมกับเร่งทำผลงาน
ทางวิชาการเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ โดยเฉพาะคณะมนุษยที่เร่งการพัฒนาทางด้าน
ภาษาต่างประเทศเป็นเป้าหมายหลัก ตามนโยบายของมหาวิทยาลัย (สัมภาษณ์รองคณบดี
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548) การพัฒนานั้นตัวอาจารย์ผู้สอนมี
ความสำคัญมากต้องเป็นตัวตนที่มีหลาย ๆ องค์ประกอบ ถ้าความรู้ไม่พอก็ต้องเรียนต่อระดับ
ปริญญาโท ไม่พอก็ต้องเรียนต่อระดับปริญญาเอก (สัมภาษณ์ อธิการบดี, 22 กันยายน 48)
ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงก่อให้เกิดการเปรียบเทียบความพร้อมของบุคลากรของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนดุสิต ตามเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนดขึ้นดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 37 แสดงการเปรียบเทียบความพร้อมของบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ตามเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนดไว้

เกณฑ์	ความพร้อม (บุคลากร)
1. อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร - วุฒิปริญญาเอกเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับรองศาสตราจารย์ อย่างน้อย 3 คน	1. อาจารย์ของสวนดุสิตที่มีคุณวุฒิคือ รศ.ดร. 1 ท่าน ผศ.ดร. 2 ท่าน ดร. 1 ท่าน ดร. (กำลังศึกษา) 4 ท่าน <u>หมายเหตุ</u> นับเฉพาะอาจารย์ข้าราชการประจำ แต่ทั้งนี้ก็มีอาจารย์ที่มีได้เป็นข้าราชการ ได้ศึกษาต่อระดับปริญญาเอกอีก 3 ท่าน
2. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ - วุฒิปริญญาเอก หรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับรองศาสตราจารย์	รศ.ดร. 1 ท่าน ผศ.ดร. 2 ท่าน ดร. 1 ท่าน ดร. (กำลังศึกษา) 4 ท่าน
3. อาจารย์ผู้สอน - วุฒิปริญญาโท หรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์	รศ.ดร. 1 ท่าน ผศ.ดร. 2 ท่าน ผศ. 4 ท่าน ดร. 1 ท่าน ดร. (กำลังศึกษา) 4 ท่าน

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมของบุคลากร ตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กำหนดไว้

1.2 ความพร้อมของสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการเรียนการสอน

จากประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 มิได้กำหนดเกณฑ์ของสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก และสื่อการเรียนการสอนไว้ แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร เพื่อนำมาวิเคราะห์ประกอบได้ดังนี้คือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมทุกด้านทั้งด้านบุคลากร สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการเรียนการสอน (สัมภาษณ์ อธิการบดี, 22 กันยายน 2548) ทั้งห้องเรียนการใช้ e – learning ซึ่งปัจจุบันนี้ก็ใช้สำหรับห้องสมุด สวนดุสิตมีสำนักวิทยบริการที่จะค้นคว้าหาข้อมูลสารสนเทศเพื่อตอบสนองความต้องการของการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท และปริญญาเอกได้ และมีความพร้อมสูงมากเพราะมีฐานข้อมูลที่เป็นที่นิยมใช้กันทั่วโลก อยู่ที่สวนดุสิตมากและเป็นฐานข้อมูล Online เชื่อมตรงใหม่ล่าสุดที่มีบทความผลงานวิจัยต่าง ๆ ทั่วโลกได้ค้นหา (สัมภาษณ์ รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 21 กันยายน 2548)

จากข้อความข้างต้นเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมของสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยขอแสดงรายละเอียดดังนี้

1.2.1 สถานที่ อุปกรณ์การสอน และความพร้อมของหน่วยงาน

ก) สถานที่ใช้ห้องเรียนของบัณฑิตวิทยาลัยที่มีอุปกรณ์พร้อม ห้องเรียนประกอบด้วยโสตทัศนูปกรณ์ที่ทันสมัย สามารถใช้สอนโดยคอมพิวเตอร์ มีเครื่องฉาย Data Show ที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ จัดเป็นห้องเรียนสมบุรณ์แบบซึ่งห้องบรรยายขนาดใหญ่ และห้องอภิปรายรายกลุ่มย่อยตลอดจนห้องที่เป็นศูนย์แม่ข่ายการประชุมโดยวีดีทัศน์ (VDO Conference)

ข) อุปกรณ์การสอน ประกอบด้วยเครื่องมือการสอนที่ทันสมัย เอกสารการสอนสื่อโสตทัศนห้องสมุดเสมือนและห้องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งระบบ Internet ซึ่งนักศึกษาสามารถใช้ประโยชน์ได้

ค) ศูนย์ข้อมูลท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีศูนย์ข้อมูลท้องถิ่นตามต่างจังหวัดต่าง ๆ เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ให้นักศึกษาและชุมชนร่วมกันจัดทำข้อมูล และการนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชน

1.2.2 ห้องสมุด

ใช้ห้องสมุดของบัณฑิตวิทยาลัย ณ อาคารสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ เป็นศูนย์การค้นคว้าซึ่งมีการติดตั้งระบบ Internet และห้องสมุดกลางของสำนักวิทยบริการ ทั้งอาคารเดิม และอาคารใหม่ที่เป็นห้องสมุดเสมือน (Virtual Library) ซึ่งเป็นห้องสมุดที่มีความทันสมัยที่สุดโดยใช้โปรแกรม VTLS. สำหรับงานบริการต่าง ๆ ภายในห้องสมุดเสมือนมีดังนี้

ก) อินเทอร์เน็ต และอินทราเน็ต (Internet / Intranet)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้จัดให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนทั้งภาคปกติ ภาคสมทบ ศูนย์การศึกษานอกสถาบัน และ ศูนย์การศึกษาทางไกล และเป็นการสนับสนุนให้นักศึกษาสามารถค้นคว้าได้ด้วยตนเองและแลกเปลี่ยนสื่อสารกับผู้สอนโดยผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

ข) วิดีทัศน์ตามอัธยาศัย (Video on Demand)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยสำนักวิทยบริการจัดสร้างระบบการรับชมวีดีทัศน์ในรูปแบบใหม่สำหรับให้บริการวีดีทัศน์ แก่นักศึกษาหลายๆ คนในเวลาเดียวกันในรูปแบบที่สามารถโต้ตอบกับสื่อวีดีทัศน์ได้ (Interactive) โดยใช้สื่อเพียงชุดเดียวเท่านั้น จึงเกิดเป็นระบบวีดีทัศน์ตามอัธยาศัยหรือ Video On Demand (VOD) โดยใช้วิธีการแปลงรูปแบบข้อมูลเทปวีดีทัศน์ให้อยู่ในรูปแบบของแฟ้มข้อมูลวีดีทัศน์แบบดิจิทัล (Digital Video Files) ที่มีข้อเด่น

สามารถจัดเก็บได้อย่างมีประสิทธิภาพในระบบคอมพิวเตอร์ และมีความคงทนของข้อมูลสูง สามารถปรับแต่งหรือแก้ไขได้ง่ายกว่าเดิม

ค) ฐานข้อมูล (Database)

(1) ฐานข้อมูล Academic Research Library

เนื้อหาข้อมูลประกอบด้วย สารบัญ บทคัดย่อ บทความเต็ม และมีรูปภาพ กราฟ และแผนภูมิจากวารสารกว่า 1,500 ฉบับ สามารถสืบค้นข้อมูลโดยใช้ คำค้น เช่น คำต่าง ๆ ข้อความ ชื่อบุคคล ชื่อสถาบัน ปี เป็นต้น และสามารถแสดงการค้น ทางจอภาพทางเครื่องพิมพ์ (Printer) หรือจัดเก็บเป็นแฟ้มข้อมูล File) ได้

(1.1) ฐานข้อมูล Wilson Abstracts Full Text

- ฐานข้อมูล Wilson Education Abstracts Full Text

เนื้อหาข้อมูลรวบรวมจากแหล่งข้อมูลที่นำเชื่อถือกว่า 160 แห่ง ทั่วโลกรวมทั้งหัวข้อที่รวบรวมมาจากวารสารมากกว่า 470 แห่ง ดังอย่างหัวข้อ เช่น การศึกษา ผู้ใหญ่ การศึกษาเชิงเปรียบเทียบการวัดระดับความสามารถทางการศึกษา การศึกษาวัฒนธรรม ต่าง ๆ เป็นต้น

- ฐานข้อมูล Wilson General Science Abstract Full Text

เนื้อหาข้อมูลซึ่งคัดเลือกจากสารชั้นนำมากกว่า 60 แหล่ง ข้อมูล เช่น Scientific American ไปจนถึงวารสารเฉพาะทางที่ได้รับความนิยมเชื่อถืออย่างมาก เช่น Cell Biology นอกจากนี้ยังรวบรวมสาระสังเขปและหัวข้อดัชนีมาจาก วารสาร 190 ฉบับ โดยครอบคลุมหัวข้อสำคัญต่าง ๆ มากมาย อาทิ อวกาศ / ฟิสิกส์ วิทยาศาสตร์ชั้นบรรยากาศ ชีววิทยา (ทุกสาขา) เคมี การอนุรักษ์ วิทยาศาสตร์โลก สิ่งแวดล้อม อาหาร สุขภาพ คณิตศาสตร์ เวชภัณฑ์ โภชนาการ เป็นต้น

(1.2) ฐานข้อมูล ABI / Inform Full Text

ประกอบด้วยข้อมูลจากวารสารมากกว่า 1,500 ชื่อ โดยในจำนวนนี้มีประมาณ 800 ชื่อ ที่มีเอกสารฉบับเต็ม เนื้อหาของข้อมูลครอบคลุมในสาขาการบริหารธุรกิจการจัดการและการตลาด เป็นต้น

(1.3) ฐานข้อมูล Dissertation Abstract Online

เนื้อหาครอบคลุมวิทยานิพนธ์ ด้านปริญญาโทและเอกของประเทศแถบอเมริกันเหนือกว่า 1,400,000 ชื่อเรื่องและรายละเอียดของสารนิเทศในรูปแบบของบรรณานุกรม และสารโดยสังเขป

(2) ฐานข้อมูลสารานุกรม (Encyclopedia)

(2.1) Grolier Encyclopedia Online มีลักษณะของข้อมูลที่มีทั้งตัวอักษร และรูปภาพ (Text and Graphics) ครอบคลุมด้านประวัติศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ เรืองราว และข่าวสารของประเทศต่าง ๆ เทคโนโลยี เป็นต้น โดยแบ่งหัวข้อ ดังนี้

- Encyclopedia Americana 2000 Online ประกอบด้วยข้อมูลจากประเทศต่าง ๆ เป็นข่าวสารแบบวันต่อวัน

- Grolier Multimedia 2000 Online ประกอบด้วยข้อมูลข่าวสารต่างประเทศ เช่น World Atls, Time Lines, Dictionary และข้อมูลการค้นคว้าของอาจารย์และนักศึกษาในระดับ Middle School ถึง Junior High School

- The New Book of Knowledge 2000 Online ประกอบด้วย New of the Week ซึ่งมีการปรับปรุงข้อมูล (Update) ทุก ๆ สัปดาห์ หัวข้อส่วนใหญ่ของ NBK จะเป็นหัวข้อการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาวรรจุอยู่ในรูปแบบสารานุกรม (Encyclopedia) ที่ทันสมัย

(2.2) Encyclopedia

- Encarta Encyclopedia Deluxe 2000 ประกอบด้วยข้อมูลต่าง ๆ ในหลาย ๆ สาขาให้ศึกษาค้นคว้าในรูปแบบ Multimedia Encyclopedia
- Encarta Interactive World Atlas ประกอบด้วยภาพแผนที่ขยายในรายละเอียดของสถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจ ในส่วนต่าง ๆ ของโลก แสดงเป็นแผนที่ 3 มิติ รวมถึงวัฒนธรรมและอารยธรรมต่าง ๆ ของโลก
- Encarta World English Dictionary เป็นการอธิบายคำศัพท์โดยใช้ภาพตัวอย่างและคำอธิบายประกอบ

(3) ฐานข้อมูล สารสนเทศ จากสิ่งพิมพ์ (Clipping)

เป็นการจัดระบบสารสนเทศ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยคัดสรรสารสนเทศจากหนังสือพิมพ์ วารสาร และสิ่งพิมพ์ โดยเชื่อมโยงข้อมูลที่เป็นสื่อประสมเข้าด้วยกับระบบการจัดการฐานข้อมูลแบ่งเป็นหัวข้อต่าง ๆ เช่น พระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การเมือง การศึกษา เป็นต้น

ง) บริการพิมพ์และสแกนเอกสาร (Printing and Scanning)

ให้บริการพิมพ์เอกสารด้วยเครื่องพิมพ์ LaserJet ที่ทันสมัย มีอัตราเร็วเฉลี่ย 32 หน้า ต่อนาที และสามารถสั่งพิมพ์ได้จากเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน 300 เครื่อง ภายในอาคารสำนักวิทยบริการผ่านโปรแกรมจัดการและควบคุมเครื่องแบบอัตโนมัติให้บริการพิมพ์เอกสารสีด้วยเครื่องพิมพ์ Inkjet คุณภาพเยี่ยมให้ภาพสีคมชัดให้บริการสแกนเอกสารด้วยเครื่อง Scanner ที่เปี่ยมด้วยประสิทธิภาพสามารถสแกนได้ทั้งสีและขาวดำ

๑) บริการโปรแกรมประยุกต์

เป็นต้น

- โปรแกรมประยุกต์ สำหรับงานสำนักงาน เช่น Microsoft Office

- โปรแกรมประยุกต์ สำหรับงานพัฒนาโปรแกรมและสำหรับงานพัฒนาสื่อ Multimedia เช่น Visual Studio, Adobe Photo Shop, Adobe Page Maker, Adobe Illustrator, Adobe Acrobat, Macromedia Dream -weaver, Macromedia Flash

เป็นต้น

๒) บริการเสริม

(1) บริการห้องประชุม

ให้บริการห้องสำหรับจัดประชุมและสัมมนา โดยมีห้องประชุมทั้งขนาดกลางและขนาดใหญ่ ดังนี้

84 ที่นั่ง

(1.1) ห้องประชุมป็นน้อย เป็นห้องประชุมสัมมนาขนาดใหญ่

กลางประมาณ 30 ที่นั่ง

(1.2) Conference Room 1 เป็นห้องประชุมสัมมนาขนาด

กลางประมาณ 50 ที่นั่ง

(1.3) Conference Room 2 เป็นห้องประชุมสัมมนาขนาด

(2) บริการพื้นที่สำหรับจัดนิทรรศการ

ให้บริการพื้นที่สำหรับจัดนิทรรศการและการแสดงผลงาน
ทั้งนักศึกษาและบุคลากรภายนอกสามารถติดต่อขอใช้บริการได้ที่สำนักวิทยบริการ

(3) บริการอาหารและเครื่องดื่ม

ให้บริการอาหารและเครื่องดื่มแก่ผู้ใช้บริการ โดยจะมีเครื่อง
คอมพิวเตอร์ให้ใช้บริการในบริเวณ Cafeteria ด้วย

(4) บริการห้องสำหรับจัดอบรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

บริการห้องสำหรับจัดอบรมโปรแกรมต่าง ๆ ให้กับนักศึกษา
บุคลากรและบุคคลภายนอกโดยมีเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่สามารถให้บริการได้ 40 เครื่อง

(5) บริการพื้นที่เฉพาะสำหรับอาจารย์

เพื่อให้อาจารย์สามารถผลิตสื่อการสอน หรือค้นคว้าทาง
วิชาการฐานข้อมูลและโปรแกรมประยุกต์ต่าง ๆ ที่ทางสำนักวิทยบริการจัดเตรียมไว้ให้พร้อม
เครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน 14 เครื่อง ในบริเวณ Lecturers Study Room เพื่อพัฒนาคุณภาพ
ทางการสอนให้มีระดับการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

(6) บริการพื้นที่เฉพาะสำหรับนักศึกษาปริญญาโท

เพื่อให้ให้นักศึกษาปริญญาโทศึกษาหาความรู้ และมีความเป็น
ส่วนตัวในการค้นคว้าและพัฒนาการเรียนรู้อย่างอิสระทางสำนักวิทยบริการจึงจัดพื้นที่บริเวณ Post –
Graduate Study Room พร้อมเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน 17 ชุด

(7) บริการบันทึกข้อมูล

เพื่อให้ผู้ที่เข้ามาใช้บริการสามารถเก็บข้อมูลเพื่อนำไปพัฒนาหรือค้นคว้าต่อไปได้ ทางสำนักวิทยบริการจึงได้จัดให้บริการบันทึกข้อมูลลงแผ่น CD (Write CD) หรือบันทึกลงแผ่น Zip สำหรับข้อมูลที่มีขนาดใหญ่ให้บริการในบริเวณห้อง Self Study และยังมีบริการให้บริการบันทึกข้อมูลลงแผ่น Floppy Disk (3.5") สำหรับข้อมูลขนาดเล็ก สามารถใช้บริการได้ในบริการ ชั้น 3 ทุกบริการ

(8) บริการคอมพิวเตอร์ สำหรับพิมพ์เอกสาร

เพื่อบริการนักศึกษา บุคลากร และบุคคลภายนอก ที่ต้องการพิมพ์เอกสารใช้โปรแกรม Microsoft Word, Microsoft Excel ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน 22 ชุด และสามารถส่งพิมพ์เอกสารผ่านทางบริการ Printer ได้

(9) บริการเครื่องคอมพิวเตอร์ สำหรับงานพิมพ์เอกสาร และ อินเทอร์เน็ต

เพื่อการให้บริการที่สะดวกและรวดเร็วในการค้นคว้าและการพิมพ์เอกสารจึงมีเครื่องคอมพิวเตอร์ไว้ให้บริการจำนวน 30 เครื่อง โดยนักศึกษาที่จะใช้บริการ จะต้องติดต่อเพื่อขอใช้บริการและเสียค่าบริการก่อนจะสามารถใช้บริการได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมของสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการเรียนการสอนอย่างครบครันพร้อมที่จะเปิดทำการสอนในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาได้

1.3 ความพร้อมด้านงบประมาณ

สำหรับความพร้อมด้านงบประมาณนั้น เท่าที่ผ่านมาไม่มีปัญหาเพราะมหาวิทยาลัยสนับสนุนดีมาก ขอให้ทำจริงมหาวิทยาลัยพร้อมให้การสนับสนุน (สัมภาษณ์รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 21 กันยายน 2548) ส่วนการให้เงินสนับสนุนระยะแรกนั้น สอนดุสิตให้งบประมาณสำหรับการสร้างหลักสูตรใหม่ หลักสูตรละ 200,000 บาท (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ, 22 กันยายน 2548) หลังจากนั้นก็อาจให้งบประมาณในระยะแรก ๆ แต่เท่าที่ผ่านมา การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามักเป็นโครงการที่พึ่งตนเองได้ โดยจะขอเงินสนับสนุนจากรัฐบาลน้อยที่สุด ส่วนที่ขอสนับสนุนจะเป็นการลงทุนด้านห้องเรียน และวัสดุอุปกรณ์ราคาแพง ซึ่งลงทุนครั้งแรกและตอนนี้ก็มีพร้อมส่วนค่าใช้จ่ายในการบริหารโครงการ ด้านค่าโฆษณาประชาสัมพันธ์ ค่าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานและค่าจ้างสอน เป็นต้น จะอยู่ในความรับผิดชอบของโครงการโดยใช้เงินรายได้ อันเกิดจากการเปิดสอนหลักสูตรนี้ แต่ถ้าไม่เพียงพออย่างไรก็ของงบประมาณมาสนับสนุนได้ ซึ่งทางสอนดุสิตได้มีการจัดทำแผนรองรับไว้แล้ว (สัมภาษณ์รองอธิการบดี, 22 กันยายน 2548)

1.4 ความร่วมมือกับสถานประกอบการ และสถาบันการศึกษาอื่น ๆ

สำหรับความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาอื่น ๆ นั้นสอนดุสิตมีประสบการณ์ในการบริหารจัดการหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาร่วมกับมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ ได้แก่ University of Victoria ประเทศแคนาดา California Polytechnic State University at Pomona ประเทศสหรัฐอเมริกา Curtin University ประเทศออสเตรเลีย Ilmanau Technical University ประเทศเยอรมัน เพื่อผลิตบัณฑิต การพัฒนาบุคลากร การศึกษาดูงาน ตลอดจนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านต่าง ๆ ส่วนความร่วมมือกับสถานประกอบการและหน่วยงานต่าง ๆ นั้นสอนดุสิตได้ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในการอบรมมัคคุเทศก์อาชีพ และสถานประกอบการต่าง ๆ ทางด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม

กล่าวสรุปได้ว่า การศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ของการบริหารหลักสูตรนั้นทางมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมตามเกณฑ์ สกอ. กำหนดคือ

1. ความพร้อมด้านบุคลากร
2. ความพร้อมด้านอาคารสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกและ

สื่อการเรียนการสอน 3. ความพร้อมด้านงบประมาณ 4. ความพร้อมด้านความร่วมมือกับสถานประกอบการและสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ดังแสดงผลสรุปดังนี้

ความพร้อมด้านต่าง ๆ	พร้อม	ไม่พร้อม
1. ความพร้อมด้านบุคลากร		
- ตามเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนด	พร้อม	-
2. ความพร้อมด้านอาคารสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก		
- สถานที่	พร้อม	-
- อุปกรณ์การสอน	พร้อม	-
- ศูนย์ข้อมูลต่าง ๆ	พร้อม	-
- ห้องสมุด	พร้อม	-
3. ความพร้อมด้านงบประมาณ		
- จากสวนดุสิต	พร้อม	-
4. ความร่วมมือกับสถานการณืประกอบการและหน่วยงาน และสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ทั้งในและต่างประเทศ	พร้อม	-

ผลการประเมินคุณภาพหลักสูตร

ในขั้นตอนของการประเมินคุณภาพหลักสูตร ผู้วิจัยใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรจากคณะกรรมการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ได้กำหนดไว้ 7 ท่าน คือ

1. นักพัฒนาหลักสูตร	1 ท่าน
2. มัคคุเทศก์อาชีพ(มีประสบการณ์การทำงานทางด้านการโรงแรม)	1 ท่าน
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	1 ท่าน
4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม	1 ท่าน
5. ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 3 ท่าน ได้แก่	
รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1 ท่าน
ที่ปรึกษาฝ่ายวิชาการและพัฒนาหลักสูตร โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ	1 ท่าน
ผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ	1 ท่าน

ซึ่งได้ข้อสรุปดังนี้ คือ

1. ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญา

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นชื่อหลักสูตรที่มีความเหมาะสมแล้ว ชื่อเต็มภาษาไทย ได้แก่ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ชื่อย่อภาษาไทย ได้แก่ ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม) ชื่อเต็มภาษาอังกฤษได้แก่ Master of Arts in English for Tourism and Hotel และชื่อย่อภาษาอังกฤษได้แก่ M.A. (English for Tourism and Hotel) ให้คงใช้ชื่อเดิมเพราะเป็นการบ่งบอกถึง สาขาวิชาที่ชัดเจน

2. ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร

2.1 ปรัชญา

ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะว่าปรัชญาที่กำหนดขึ้นนั้นไม่น่าจะเป็นปรัชญาที่เป็นเพียงแค่วัตถุประสงค์ เนื่องจากปรัชญาต้องมีข้อความที่แสดงให้เห็นถึงแนวความคิด ความเชื่อต่าง ๆ ที่ตนเองมีอยู่ คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรจึงได้ปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติม ดังนี้คือ ธุรกิจการท่องเที่ยวจัดว่าเป็นธุรกิจที่ทำรายได้หลักเข้าสู่ประเทศ โดยเห็นได้จากในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ แต่ทั้งนี้ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของการทำงานทางด้านการท่องเที่ยวคือการที่บุคลากรขาดความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ อันได้แก่ ภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี ภาษาอังกฤษ ฯลฯ ในขบวนการภาษาต่างประเทศที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาสากล ซึ่งมีประชาชนใช้มากที่สุดในโลก โดยมีบทบาท และความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสาร แต่ทั้งนี้ประชาชนชาวไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ดังนั้นบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมของไทยส่วนมากมักขาดความรู้และความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษ จนก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและจำเป็นเร่งด่วนในการจัดการศึกษาให้แก่บุคลากรที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม ตลอดจนผู้ที่สนใจ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ศึกษาได้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อเป็นเครื่องมือในการประกอบวิชาชีพของตน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมจึงมีปณิธานมุ่งมั่นที่จะผลิตมหาบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพ โดยเป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติงานในหน่วยงาน ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมควบคู่ไปกับการเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะได้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ควบคู่ไปกับการขยายบรรณวิชาชีพของตน

หลังจากนั้นได้ให้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งและมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าปริญญาที่เขียนขึ้นใหม่นี้มีความถูกต้องและเหมาะสมแล้ว

2.2 วัตถุประสงค์หลักสูตร

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน ได้ใช้กรอบการประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 ในหัวข้อ การประเมินวัตถุประสงค์ 6 ด้าน คือ

2.2.1 วัตถุประสงค์หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาการอุดมศึกษาชาติ

2.2.2 วัตถุประสงค์หลักสูตรมีความสอดคล้องกับปรัชญาการอุดมศึกษา

2.2.3 วัตถุประสงค์หลักสูตรสอดคล้องกับปรัชญาสถาบัน

2.2.4 วัตถุประสงค์หลักสูตรสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาการสาขาวิชา

2.2.5 วัตถุประสงค์หลักสูตรสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชา

2.2.6 วัตถุประสงค์หลักสูตรเน้นการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะ (ระบุ)....

คณะผู้เชี่ยวชาญมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าวัตถุประสงค์หลักสูตร ทั้ง 4 ข้อนั้น มีความถูกต้องเหมาะสม และสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ ทั้ง 6 ข้อข้างต้น โดยได้พิจารณาเป็นรายข้อดังนี้คือ

ข้อที่ 1. วัตถุประสงค์ที่ว่าเพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่อย่างอิสระ

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน ได้พิจารณาแล้วและเห็นว่ามีสอดคล้องกับแผนพัฒนาการอุดมศึกษาของชาติ (ข้อ 1) และสอดคล้องกับปรัชญาการอุดมศึกษา (ข้อ 2) ที่เน้นความรู้ทางด้านวิชาการระดับสูง การค้นคว้าวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่อย่างอิสระ และสอดคล้องกับมาตรฐานสาขาวิชา (ข้อ 4) ภาษาอังกฤษเพื่อให้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง

ข้อที่ 2. วัตถุประสงค์ที่ว่าเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมระดับสูงผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทย เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบวิชาชีพ

คณะผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 นี้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ ได้แก่ มาตรฐานมัคคุเทศก์อาชีพของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นผู้กำหนดไว้ (ข้อ 5) และสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตข้อที่ 1 ความว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจะเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เน้นในรายวิชาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศ สามารถสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมให้เป็นที่ยอมรับได้ ทั้งในและต่างประเทศ (ได้แก่ สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษ)

ข้อที่ 3. วัตถุประสงค์ที่ว่า เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถ ในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การแก้ปัญหา การบูรณาการ คุณธรรมและจริยธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง

คณะผู้เชี่ยวชาญมีมติว่าวัตถุประสงค์ข้อนี้ มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ข้อที่ 2 ความว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจะเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและบริหาร

จัดการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัย
 ข้อความที่ว่า “ทำได้อย่างไร -----> ทำได้ด้วยการใช้ ICT สนับสนุน” นอกจากนี้แล้ว
 คณะผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 นี้ดี เพราะมีข้อความ
 ที่เน้นให้เห็นถึงการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่มีความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์
 การแก้ปัญหา การบูรณาการ มีคุณธรรมและจริยธรรม (ข้อ 6) ซึ่งเป็นหลักการที่จำเป็น
 ในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ

ข้อที่ 4. วัตถุประสงค์ที่ว่า มีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเอง
 ได้อย่างมีอิสระและปฏิบัติ งานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คณะผู้เชี่ยวชาญมีมติว่าวัตถุประสงค์ข้อนี้ มีความสอดคล้องกับมาตรฐาน
 วิชาชีพ (ข้อ 5) ของการท่งเทียบแห่งประเทศไทยที่ต้องการให้บุคลากรทางด้านการท่งเทียบ
 และโรงแรมนั้นมีความสามารถในการทำงานได้ด้วยตนเองและในขณะเดียวกันก็สามารถทำงาน
 ร่วมกับผู้อื่นได้ดี

3. กำหนดการเปิดสอน

ในข้อนี้ไม่มีข้อวิพากษ์ใด ๆ จากกรรมการผู้เชี่ยวชาญ เพียงแต่ให้เติมคำว่า
 เป็นต้นไปท้าย ปีการศึกษา พ.ศ. 255..... ดังนี้ เป็น ปีการศึกษา พ.ศ. 255..... เป็นต้นไป

4. คุณสมบัติผู้เข้าศึกษา

ตามข้อความเดิมที่ว่า “ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
 ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา” คณะผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะว่าน่าจะกำหนด
 คุณสมบัติที่ชัดเจนลงไปเป็นรายข้อ ซึ่งทางคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ปรับเปลี่ยนตาม
 คำแนะนำและได้กำหนดเป็นรายข้อดังนี้ คือ

4.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี โดยไม่จำกัดสาขาวิชา
 จากสถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

4.2 มีประสบการณ์ในการทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือ อยู่ในดุลพินิจของ คณะกรรมการบริหารหลักสูตร

4.3 คุณสมบัติอื่นๆ เป็นไปตามข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ซึ่งหลังจากได้กำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษาใหม่แล้วได้ขอความคิดเห็นจาก คณะผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งทุกท่านมีมติเป็นเอกฉันท์ว่ามีความเหมาะสมและสมบูรณ์เพียงพอแล้ว

5. การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

ในข้อนี้คณะผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะว่าน่าจะเปลี่ยนข้อความจาก “การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา” เป็น “การรับเข้าศึกษา” แทน และข้อความที่ว่า “ให้เป็นไปตาม ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา” นั้น อาจก่อให้เกิดความยุ่งยากเนื่องจากผู้เข้าศึกษาที่อยากทราบข้อมูลต้องกลับไปค้นหาข้อบังคับ ของทางมหาวิทยาลัยในเอกสารต่าง ๆ ของทางมหาวิทยาลัย หรือบางครั้งคณะกรรมการบริหาร หลักสูตรต้องทำเอกสารแนบท้าย จึงก่อให้เกิดความยุ่งยากได้ ทางคณะผู้เชี่ยวชาญจึงได้ให้ ข้อเสนอแนะว่าน่าจะกำหนดให้เป็นแนวทางที่ชัดเจน ซึ่งทางคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร พิจารณาแล้วและมีมติเพิ่มเติม ดังนี้คือ

ใช้วิธีการสอบคัดเลือกโดยการสอบข้อเขียนและการสอบสัมภาษณ์ทางภาษาอังกฤษ จากคณะกรรมการบริหารหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะผู้เชี่ยวชาญเมื่อได้อ่านข้อกำหนดที่ทางคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ได้นำเสนอใหม่ต่างมีมติร่วมกันว่าข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมแล้วที่จะทำให้ได้นักศึกษา ที่มีความพร้อมทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทางภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอบคัดเลือก เข้าศึกษาต่อ

6. ระบบการศึกษา

คณะผู้เชี่ยวชาญได้มีมติให้ปรับเปลี่ยนข้อความใหม่ ของข้อ 2 ความเดิมว่า “สัมมนา” ให้เปลี่ยนเป็น “อภิปราย” แทน และให้เพิ่มเติมข้อความจากเดิมที่ว่า “ใช้เวลา 1 ชั่วโมง” เป็น 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์” และให้เติมข้อความต่อท้ายว่า “ภาคปฏิบัติ (การศึกษาทดลอง ไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) และเพิ่มเติมข้อ 3 เข้ามาโดยมีข้อความดังนี้ คือ

“ 8.3 ระบบการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 แผน นักศึกษาสามารถเลือกศึกษาแผนใด แผนหนึ่งตามความสนใจคือ แผน ก. เป็นหลักสูตรที่มีการศึกษาลักษณะวิชา และทำวิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต และ แผน ข. เป็นหลักสูตรที่มีการศึกษาลักษณะวิชา มีการสอบประมวลความรู้ ไม่ทำวิทยานิพนธ์ แต่มีการทำสารนิพนธ์ 6 หน่วยกิต”

ซึ่งหลังจากนั้นแล้วคณะผู้เชี่ยวชาญได้ร่วมกันพิจารณาใหม่และลงความเห็นว่าจะเหมาะสมแล้ว

7. ระยะเวลาการศึกษา

ระยะเวลาการศึกษานั้น คณะผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า น่าจะปรับเปลี่ยนข้อความใหม่ จากเดิม ที่ใช้ว่า “หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่มีระยะเวลา การศึกษา 2 ปีโดยแต่ละปีแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติและ 1 ภาคการศึกษา ฤดูร้อน” ให้เปลี่ยนเป็น “นับตั้งแต่ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา นักศึกษาต้องศึกษาให้สำเร็จตาม หลักสูตรภายในระยะเวลา 5 ปีการศึกษา” ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรต่างมีความเห็นพ้อง ด้วยกับข้อความใหม่ และตกลงนำมาบรรจุไว้ในเอกสารหลักสูตรนี้

8. การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา

คณะผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะให้ปรับเปลี่ยน ดังนี้คือ ข้อ 1 จากข้อความเดิมว่า “ตามข้อกำหนดระยะเวลาการศึกษาในหลักสูตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต” ให้เปลี่ยนคำว่า “กำหนด” เป็น “ข้อบังคับ” ส่วนข้อ 2 นั้น คณะผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมีความคิดเห็น ที่เป็นเอกฉันท์ว่ามีความเหมาะสมและแสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษา ที่ทางสาขาวิชาต้องการ ซึ่งนับว่าเป็นจุดแข็งของหลักสูตรนี้

9. อาจารย์ผู้สอน

คณะผู้เชี่ยวชาญมิได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ

10. จำนวนนักศึกษา

แต่เดิมนั้นใช้คำว่า ปีการศึกษาละ 20 คน คณะผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะว่า น่าจะนำเสนอในรูปแบบตารางเปรียบเทียบการรับเข้า และการสำเร็จการศึกษา เป็นระยะเวลา 5 ปี ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ปรับเปลี่ยนเป็นตารางที่แสดงจำนวนรับและจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาไว้ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2551 – 2555 ivo อย่างชัดเจน ซึ่งคณะผู้เชี่ยวชาญเมื่อได้ตรวจสอบใหม่ ต่างก็เห็นพ้องกันว่ามีความสมบูรณ์แล้ว

11. สถานที่ อุปกรณ์ ห้องสมุด

คณะผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะว่าน่าจะแสดงรายละเอียดให้ชัดเจนในเรื่องของ สถานที่ อุปกรณ์ ห้องสมุด หนังสือ ฯลฯ ซึ่งในครั้งนี้คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้นำเสนอว่า ข้อมูลต่าง ๆ ได้ปรากฏอยู่ในการสำรวจความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ของการบริหารหลักสูตร ตามเอกสารที่แนบไว้แล้ว คณะผู้เชี่ยวชาญจึงมีมติว่ามีความสมบูรณ์และครบถ้วนแล้ว

12. โครงสร้างหลักสูตร

จากเดิมที่คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้กำหนดไว้ 2 ข้อ คือ 1. หมวดวิชาเฉพาะด้าน และ 2 หมวดนิพนธ์นั้น ทางคณะผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะว่าน่าจะเพิ่มข้อที่ 3 ความว่า "หลักสูตรนี้มี 2 แผนการศึกษา" ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้นำมาเพิ่มเติมข้อที่ 3 เข้าไปในเอกสารหลักสูตร และพร้อมกันนี้ได้ทำการแยกแผนการศึกษาทั้ง 2 แผน ออกมาให้เห็นว่า แต่ละแผนการศึกษานั้นมีรายละเอียดอย่างไร ซึ่งเป็นที่พอใจของคณะผู้เชี่ยวชาญ และต่างก็มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่ามีเหมาะสมแล้ว

12.1 จำนวนหน่วยกิต

สำหรับจำนวนหน่วยกิตนั้น คณะผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า หลักสูตรนี้มีความแข็ง ไม่ยืดหยุ่นเท่าที่ควรเห็นได้จากมีรายวิชาบังคับ 23 หน่วยกิต แต่มีรายวิชาเลือกเพียงแค่ 3 หน่วยกิต หรือ 1 รายวิชา จากหลักสูตร วิทยานิพนธ์ และวิชาเลือก 9 หน่วยกิต หรือ 3 รายวิชา จากหลักสูตรสาระนิพนธ์ ซึ่งมีรายวิชาบังคับมากเกินไป จะทำการบริหารจัดการได้ยาก น่าจะมีรายวิชาที่เป็นรายวิชาเลือกให้นักศึกษาได้เลือกมาก ๆ ตามความสนใจและการนำกลับไปใช้ประกอบวิชาชีพของตนเองได้จริง ดังนั้นคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร จึงได้ปรับเปลี่ยนรายวิชาต่าง ๆ โดยได้ตัดทอนรายวิชาบังคับลดลงให้เหลือเพียง 17 หน่วยกิต (โดยพิจารณาว่ารายวิชาบังคับนั้นต้องเป็นรายวิชาที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์หลักสูตร และเป็นองค์ความรู้ที่แท้จริงของสาขาวิชานี้) และได้เพิ่มรายวิชาเลือกมากขึ้นจากเดิม 3 หน่วยกิต 1 รายวิชา จากหลักสูตรวิทยานิพนธ์ เป็น 12 หน่วยกิต หรือ 4 รายวิชา และจาก 9 หน่วยกิต หรือ 3 รายวิชา ในหลักสูตรสาระนิพนธ์ เป็น 18 หน่วยกิต หรือ 6 รายวิชาแทน นอกจากนี้แล้วได้ปรับเปลี่ยนรายวิชา ไทยศึกษา จากเดิมที่เป็นรายวิชาบังคับ ให้เป็นรายวิชาเสริม (ไม่นับหน่วยกิต) แทน ซึ่งคณะผู้เชี่ยวชาญต่างมีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติที่ปรับปรุงนั้น มีความเหมาะสมแล้ว

12.2 จำนวนรายวิชา

คณะผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะว่าจำนวนรายวิชาในหมวดวิชาเลือกนั้นไม่น้อยเกินไป น่าจะมีรายวิชาใหม่ ๆ ที่เป็นความต้องการใหม่ ๆ ของสังคม หรือ Issues ใหม่ ๆ เข้ามาด้วย ดังนั้นคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรจึงได้พัฒนารายวิชาต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ โดยการระดมความคิดเห็นของทุกฝ่าย จนได้รายวิชาต่าง ๆ ออกมาดังนี้คือ

- 1) ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่มได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นที่ผู้ตอบแบบสอบถามอยากให้หลักสูตรนี้ มีการอธิบายเกี่ยวกับอาหาร
- ค่า $x = 4.70$

2) ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม ได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่ต้องการให้หลักสูตรนี้มีรายวิชาที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจและสมานฉันท์ (ร้อยละ 96.47)

3) ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว เกิดจากแนวความคิดว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นการนำเสนอในรูปแบบสารคดี หรือบทความที่ปรากฏอยู่ตามสื่อต่าง ๆ ที่คนไทยผลิตเองนั้นมีน้อยมาก ส่วนใหญ่ต้องจ้างชาวต่างชาติเป็นผู้ผลิตซึ่งในบางครั้งเนื้อหาและข้อมูลที่นำเสนอมีความคลาดเคลื่อน และไม่ถูกต้องจนอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ ในฐานะที่เราเป็นคนไทยจึงสมควรที่จะฝึกฝนการนำเสนอข้อมูลที่ต้องการด้วยตัวเราเอง

4) ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการสุขภาพเป็น Issues ใหม่ ที่ปัจจุบันนี้ นักท่องเที่ยวนิยมการเดินทางมารักษาสุขภาพในประเทศไทยมากขึ้น

5) มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ รายวิชานี้คณะผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าเป็นเหมาะสมมาก เนื่องจากรายวิชาต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นมานั้นเป็นเพียงรายวิชาที่คนไทยนำเสนอข้อมูลของประเทศไทยให้ชาวต่างชาติทราบเท่านั้น (รู้เพียงเรา) เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องรู้จักนักท่องเที่ยวด้วย (รู้เขา) จึงจะทำให้หลักสูตรนี้มีความแข็งแกร่งและละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น

6) รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม เกิดจากแนวความคิดว่าภาษา คือเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ การที่จะสื่อสารได้สัมฤทธิ์ผลหรือไม่นั้นจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้ รูปแบบ กระบวนการสื่อสารทางภาษาที่จะทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยดี

7) การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม เกิดจากแนวความคิดว่าบุคลากรที่ทำงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นควรมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ทั้งบุคลิกภาพ ท่าทาง น้ำเสียง อากัปกริยา ตลอดจน การรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จากต่างประเทศ เพื่อที่จะได้สามารถนำเสนอให้นักท่องเที่ยวได้ทราบอย่างจริงจังด้วยบุคลิกภาพ และวาจาที่สุภาพอ่อนโยน

8) การนำเสนอผลงานทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดจากแนวความคิดว่าบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้นขาดทักษะการนำเสนอ ผลงาน ไม่สามารถนำเสนอผลงานต่อหน้ามวลชน ขาดการฝึกฝนทักษะทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเอง

หลังจากที่คณะกรรมการได้พัฒนารายวิชาต่าง ๆ ทั้ง 8 รายวิชาเรียบร้อยแล้วได้นำเสนอให้กับคณะผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจพิจารณาอีกรอบ คณะผู้เชี่ยวชาญได้มีมติเป็นเอกฉันท์ว่ามีความเหมาะสมและครอบคลุมดีแล้ว และมีรายวิชาที่น่าสนใจมากขึ้นกว่าเดิม

12.3 เนื้อหารายวิชา

คณะผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาเนื้อหาวิชาโดยอาศัยประเด็นการพิจารณาทั้งหมด 5 ประเด็นคือ

- 1) เนื้อหารายวิชาีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตรหรือไม่
- 2) เนื้อหารายวิชาเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติหรือไม่
- 3) เนื้อหารายวิชาีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ หรือไม่
- 4) เนื้อหารายวิชาีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพหรือไม่
- 5) เนื้อหารายวิชาีความสอดคล้องกับผู้เรียน และสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าทำงานหรือไม่

ซึ่งผลการพิจารณาเนื้อหารายวิชาตามประเด็นการพิจารณา 5 ประเด็นปรากฏดังนี้ คือ

1. เนื้อหารายวิชามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตรหรือไม่ ซึ่งคณะผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาแล้ว ว่าทุกรายวิชามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตรทั้ง 4 ข้อ คือ

ก) วัตถุประสงค์ข้อที่ 1. ความว่าเพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่อย่างอิสระนั้น มีรายวิชาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตรข้อนี้ คือ 1. วิทยาการวิจัย 2. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน 3. วิทยานิพนธ์ หรือสาระนิพนธ์ และรายวิชาต่าง ๆ

ข) วัตถุประสงค์ข้อที่ 2. ความว่าเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมระดับสูงผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทย เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบวิชาชีพนั้นมีรายวิชาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตรข้อนี้คือ 1. ไทยศึกษา 2. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการอาหารและเครื่องดื่ม 3. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 4. ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 5. ภาษาอังกฤษเพื่อการตลาดท่องเที่ยวและโรงแรม 6. ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ 7. ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 8. ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 9. ภาษาอังกฤษเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว 10. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการสุขภาพ

ค) วัตถุประสงค์ข้อที่ 3. ความว่าเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การแก้ปัญหา การบูรณาการคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีรายวิชาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อนี้คือ 1. การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อออกแบบสารสนเทศทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม 2. การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 3. มารยาททางสังคมของวัฒนธรรมอังกฤษ 4. ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรอง ไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม 5. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน

ง) วัตถุประสงค์ข้อที่ 4. ความว่ามีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีรายวิชาที่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ข้อนี้คือ 1. การศึกษาเอกเทศ 2. การนำเสนอผลงานทางการท่องเที่ยวและ โรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ 3. รูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพทางการท่องเที่ยวและ โรงแรม 4. ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

2. เนื้อหารายวิชาเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติหรือไม่ ซึ่งคณะผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาแล้วและเห็นว่าหลักสูตรนี้มีความสมบูรณ์ โดยเห็นได้จาก รายวิชาต่าง ๆ ที่มีทั้งภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติควบคู่กันไปด้วย และเห็นได้ชัดเจนที่สุด คือรายวิชา ปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

3. เนื้อหารายวิชามีความทันสมัย ทันเหตุการณ์หรือไม่ คณะผู้เชี่ยวชาญได้มีมติ เป็นเอกฉันท์ว่าหลักสูตรนี้มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ ซึ่งมีรายวิชาที่แสดงให้เห็นชัดเจน คือ 1. ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการสุขภาพ 2. ภาษาอังกฤษเพื่อการเจรจาต่อรองและไกลเกลี่ย ข้อพิพาททางการท่องเที่ยวและโรงแรม 3. การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อออกแบบสารสนเทศทาง ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม 4. สัมมนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน 5. การนำเสนอ ผลงานทางการท่องเที่ยวและโรงแรมอย่างมีประสิทธิภาพ 6. การพัฒนาตนเองเพื่องานอาชีพ ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม

4. เนื้อหารายวิชามีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพหรือไม่ คณะผู้เชี่ยวชาญได้ ประเมินว่าหลักสูตรนี้ ตรงตามมาตรฐานวิชาชีพมัคคุเทศก์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และในขณะเดียวกันก็มีความล้ำหน้าหลักสูตรที่ใช้ฝึกอบรมมัคคุเทศก์อาชีพด้วย

5. เนื้อหารายวิชามีความสอดคล้องกับผู้เรียน และสอดคล้องกับความต้องการของ หน่วยงานที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าทำงานหรือไม่ คณะผู้เชี่ยวชาญได้ทำการพิจารณา เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ จากรายงานผลการวิจัยที่ได้จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนา หลักสูตร และสอบถามมัคคุเทศก์อาชีพ (หนึ่งในคณะกรรมการ) ได้รับข้อคิดเห็นว่า มีความสอดคล้องมาก ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของกรรมการผู้เชี่ยวชาญท่านอื่น ๆ

ข้อวิจารณ์

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พบว่ากระบวนการดำเนินงาน เพื่อการพัฒนาหลักสูตรก่อให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างผู้พัฒนาหลักสูตร ผู้บริหาร มหาวิทยาลัย ศิษย์เก่า ผู้สอน ตลอดจนสถานประกอบการต่าง ๆ ส่งผลให้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในภาคหน้าได้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมา วิเคราะห์เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปและข้อเสนอแนะของการวิจัย ดังนี้คือ

ขั้นตอนที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 ได้แก่ ขั้นตอนการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนเริ่มแรกที่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาหลักสูตร มิสามารถละเลยไปได้ ผู้วิจัย ได้ค้นพบองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนี้ว่า ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนของการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์โดยผ่านกระบวนการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการสังเคราะห์ ข้อมูลเพื่อช่วยสนับสนุน และส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น สามารถแยกเป็นแหล่งใหญ่ ๆ ได้ 2 แหล่ง คือ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลภายในมหาวิทยาลัย หรือการเก็บรวบรวมข้อมูลปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งถือว่ามีผลสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาหลักสูตร ด้วยเหตุที่หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นต้องมีความสอดคล้องกับนโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทาง แผนพัฒนาของมหาวิทยาลัยที่ได้วางไว้ จากการสัมภาษณ์ และเอกสารต่าง ๆ ของทางมหาวิทยาลัย จึงจะทำให้หลักสูตรนั้นพัฒนาได้เร็ว และได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากผู้บริหารมหาวิทยาลัย ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชา ภาษาอังกฤษ

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากภายนอกมหาวิทยาลัย หรือการเก็บรวบรวมข้อมูลปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยได้รับความรู้ใหม่จากการทำวิจัยขึ้นนี้ ซึ่งแต่เดิมนั้นผู้วิจัยคิดเพียงว่าการพัฒนาหลักสูตรนั้นขึ้นอยู่กับผู้บริหารมหาวิทยาลัย และ

กลุ่มผู้สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ที่จะเป็นผู้กำหนดทิศทางและรูปแบบหลักสูตร แต่เมื่อได้ทำวิจัยขึ้นนี้แล้วพบว่า กลุ่มบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัยนั้นมีความสำคัญยิ่งต่อแนวโน้ม ทิศทาง ตลอดจนเนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้วยเหตุที่หลักสูตรที่สร้างขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตออกไปรับใช้สังคม จึงต้องหยิบยกประเด็นของความต้องการที่แท้จริงของสังคมเข้ามาร่วมพิจารณา โดยการพัฒนาหลักสูตรจึงต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ก) กลุ่มสังคม ชุมชน ศิษย์เก่าและสถานประกอบการ ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดของการให้ข้อมูล ที่ตรงประเด็น ตรงตามความต้องการที่แท้จริงตรงตามอาชีพที่ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วจะนำไปประกอบวิชาชีพในสายงานของตน ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาหลักสูตร ที่ผู้พัฒนาต้องพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อสร้างโอกาสให้กับบัณฑิตของตนเองหลังจากจบการศึกษาไปแล้วเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ง่ายขึ้น

ข) เกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ ได้แก่ 1. เกณฑ์มาตรฐานทางวิชาการ คือเกณฑ์มาตรฐานที่เกิดจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. ได้กำหนดไว้ และ 2. เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพขององค์กรวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานภาคคุเทศก์อาชีพของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมาเป็นเกณฑ์เทียบเคียงเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

ในขั้นตอนที่ 1 นั้น ผู้วิจัยไม่พบปัญหาใด ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 วิธีการด้วยกัน กล่าวคือ 1. การสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 5 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ และได้ข้อมูลอย่างเพียงพอที่นำมาสรุป วิเคราะห์ และสังเคราะห์ได้ 2. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการนี้ต้องใช้เวลาพอสมควร แต่ทั้งนี้ก็มีปัญหาใด ๆ และ 3. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรนี้ ได้แก่ นโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทาง การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งผลของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะได้กล่าวในตอนต่อไป

จากการสำรวจความคิดเห็นพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตรนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางและวิธีการของนักพัฒนาหลักสูตรที่มีชื่อเสียงหลายท่าน ได้แก่ Tyler (1949); Taba (1962); Saylor and Alexander (1974) จนได้ข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. ข้อมูลด้านนโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทางของการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่ 1. จากเอกสารวิสัยทัศน์และแนวทางการบริหารราชการของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 -2551 และ 2. ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย

ผลการสำรวจข้อมูลจากเอกสารที่แสดงเป็นลายลักษณ์อักษรทางด้านปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ ของมหาวิทยาลัย ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลในเชิงปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต (พ.ศ. 2548 -2551) นั้น มีความสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทั้ง 5 ท่าน โดยได้แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันและอนาคตข้างหน้ามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตก็ยังคงยึดมั่นในปรัชญาและวิสัยทัศน์ของตนเองอย่างเหนียวแน่น ได้แก่ ข้อ 1. การเป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เน้นในสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศ 2. การเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอน และ 3. การพัฒนาและสร้างสรรค์บุคคลากรให้เป็นบุคคลากรที่มีความรู้

2. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้สอน 5 คน และศิษย์เก่า 106 คน และงานเอกสารการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยศึกษาถึงคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ 1. ด้านความรู้ความสามารถส่วนบุคคล ซึ่งแยกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ก) ด้านความรู้ความสามารถทั่วไป ได้แก่ คอมพิวเตอร์ฯลฯ ข) ด้านความรอบรู้ในสาขาวิชา 2. ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น และ 3. ด้านเจตคติต่อการทำงาน โดยสรุปแล้วพบว่า คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา จากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ

3. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากศิษย์เก่า 106 คน ผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ซึ่งได้ผล ดังนี้ คือทักษะทางภาษาอังกฤษ ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้ง 3 กลุ่มต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน โดยตอบว่าทักษะการพูดนั้นสำคัญที่สุด ส่วนทักษะรองลงมาได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่าน และทักษะการเขียนนั้นสำคัญน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้นำผลของการสำรวจมาเทียบเคียงกับเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับภาคีของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนั้นพบว่า ผลของข้อมูลที่ผู้วิจัยได้สำรวจนั้นมีความสอดคล้องกับมาตรฐานทางวิชาชีพ (ภาคี) ที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ ได้กำหนดทักษะ การพูด และการฟังไว้ 70 % ทักษะการอ่าน 20% และทักษะการเขียน 10 % เห็นได้ว่าทักษะที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับอาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้น คือทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ สำหรับผลของข้อมูลปลีกย่อยในแต่ละทักษะที่ผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็นได้ให้ข้อมูลไว้นั้น มีความสอดคล้องกันโดยค่าที่ได้ จากแต่ละกลุ่มนั้นมีค่าเฉลี่ย $x > 3.50$ ขึ้นไป ซึ่งถือว่าเป็นค่าที่อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

4. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จากผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน มาเทียบเคียงกับ ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้ง 5 ท่าน ซึ่งได้ข้อมูลที่สอดคล้องกัน โดยสรุปได้ว่า หลักสูตรที่สร้างขึ้นควรมีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ และควรมีการฝึกปฏิบัติการในสถานประกอบการจริง โดยเป็นนโยบายที่ทางผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้ตั้งไว้ จึงนับว่าเป็นข้อดีของการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยที่ได้ข้อมูลที่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันมากในทุก ๆ ข้อ อาจด้วยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลนั้นเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์และมีแนวความคิดทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน โดยมองเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

5. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม จากผู้สอน 5 คน สถานประกอบการ 46 คน และศิษย์เก่า 106 คน ซึ่งได้ข้อมูล ที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ทั้ง 9 ข้อของแบบสอบถาม โดยผลเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มนั้นตอบว่าจำเป็นต้องมี ถึงร้อยละ 90 ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีที่เป็นประโยชน์กับผู้วิจัย เพราะผู้วิจัยสามารถนำผลข้อมูลที่ได้ไปใช้ในขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรได้อย่างสะดวกยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 ได้แก่ ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 1 ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำงานเป็นทีม มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร โดยคณาบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตเป็นผู้ลงนาม ซึ่งมีคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรทั้งสิ้น 6 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1 ท่าน นักวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนหลักการมัดคุเทศก์ และวิชาประวัติศาสตร์การท่องเที่ยว 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการวางแผนการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 1 ท่าน และผู้วิจัยเองซึ่งถือว่าเป็นนักพัฒนาหลักสูตร

ในขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรนั้นถือว่าเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญและมีความยุ่งยากมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้ตระหนักดีว่ากลุ่มผู้ร่วมพัฒนาหลักสูตรนั้นเป็นกลุ่มบุคคลที่มาจากหลายสาขาวิชาการ จึงอาจก่อให้เกิดความยุ่งยาก ลำบาก และอาจก่อให้เกิดอุปสรรคตามมาได้ เห็นได้จากการพัฒนาหลักสูตรในบางสาขาวิชาไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ ด้วยเหตุที่แต่ละท่านต่างยึดติดกับหลักวิชาการ และองค์ความรู้เดิมของตนเองอย่างเหนียวแน่น ยึดติดว่าตนเองต้องสร้างรายวิชาที่ตนเองมีความสามารถและอยากสอนเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงผู้เรียนและสังคม ชุมชนภายนอกที่ผู้สำเร็จการศึกษาจะออกไปทำงาน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัย ได้ค้นพบว่าถ้าจะดำเนินการพัฒนาหลักสูตรแบบเดิม ๆ ที่เคยทำอยู่ อาจก่อให้เกิดอุปสรรคได้ ด้วยผู้พัฒนาหลักสูตรมีองค์ความรู้ทางด้านวิชาการของตนเองอย่างดีเยี่ยม แต่ขาดองค์ความรู้ทางการพัฒนาหลักสูตร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตรมาอบรมให้ข้อมูล ความรู้และข้อเสนอแนะแนวทางและวิธีการพัฒนาหลักสูตรที่ถูกต้อง โดยมีผู้วิจัยเป็นวิทยากรสนับสนุนด้วย เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งผลดีที่ได้ ก่อให้เกิดมุมมองใหม่และการปรับเปลี่ยนแนวความคิดเดิมของตนเองที่มีอยู่ จนก่อให้เกิดการหลอมรวมแนวความคิดของทุกคนเข้าไว้ด้วยกัน จนนำไปสู่ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรที่รวดเร็วและประสานสามัคคีด้วยถ้อยที่ถ้อยอาศัย ซึ่งแนวทางการพัฒนาหลักสูตรคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้จัดลำดับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรดังนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1. การกำหนดปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร โดยการนำผลการสำรวจข้อมูลขั้นพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร ผนวกกับปรัชญาทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และเกณฑ์มาตรฐานระดับบัณฑิตศึกษาของ สกอ . และเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพภาคเทคโนโลยีในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากเนื่องจากต้องใช้เวลาในการวิเคราะห์และสังเคราะห์นานพอสมควรว่าจะได้ปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตร ซึ่งในขั้นตอนนี้คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรบางท่านยังคงสับสนกับการกำหนดปรัชญาและไม่แน่ชัดว่าจะเขียนออกมาในรูปแบบใด แต่ท้ายที่สุดคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรก็ได้รับคำแนะนำจากท่านวิทยากรจนเกิดความกระจ่างและสามารถนำมาสร้างเป็นปรัชญาของหลักสูตรได้ในขั้นตอนต่อไปคือขั้นตอนการวางวัตถุประสงค์หลักสูตรนั้น เป็นขั้นตอนที่ไม่พบปัญหาใด ๆ และใช้เวลาไม่มากเนื่องจากคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรมีข้อมูลพื้นฐานในการนำมาเขียนวัตถุประสงค์หลักสูตรอยู่แล้ว ตลอดจนเริ่มเข้าใจแนวความคิดและหลักการต่าง ๆ มากขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อได้วัตถุประสงค์หลักสูตรแล้ว คณะกรรมการได้ประชุมหารือเพื่อร่วมกันกำหนดความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ โดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ที่ได้เขียนไว้ในขั้นตอนที่ผ่านมา จนได้ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการออกมาเป็น 9 ข้อด้วยกัน

ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการ คณะกรรมการได้ประชุมหารือเพื่อร่วมกันกำหนดภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการ โดยการวิเคราะห์ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ จนได้ภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการออกมาเป็น 9 ข้อด้วยกัน

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นตอนของการกำหนดรายวิชาต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนและการเขียนสังเขปรายวิชา ซึ่งเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญยิ่ง ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเกรงว่าจะมีปัญหาจึงได้ร่วมประชุมกับคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรทั้ง 5 ท่าน เพื่อร่วมกันกำหนดหลักการเขียนสังเขปรายวิชาต่าง ๆ และที่ประชุมได้ข้อสรุปของการเขียนสังเขปรายวิชาต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. สังเขปรายวิชาต้องแสดงประเด็นหลัก ๆ ถึงสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้และสามารถทำได้ในรายวิชานั้น ๆ โดยคำนึงถึงภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการเป็นสำคัญ
2. สะท้อนถึงความต้องการทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบวิชาชีพ

3. สะท้อนความต้องการทางด้านศีลธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพ 4. ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับสูง เช่น การแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการคิดสร้างสรรค์ จนเกิดเป็นรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตร จำนวน 21 รายวิชา โดยเป็นรายวิชาบังคับ 5 รายวิชา และรายวิชาเลือก 15 รายวิชา และรายวิชาเพิ่มเติม (ไม่นับหน่วยกิต 1) รายวิชา และหลังจากนั้น คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ร่วมกันเขียนสังเขปรายวิชาต่าง ๆ ร่วมกัน ทั้งสิ้น 21 รายวิชา โดยได้ร่วมกันพิจารณา วิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะ ข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ จนเป็นที่เข้าใจร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 5 การวางโครงสร้างหลักสูตรในการวางโครงสร้างหลักสูตรนั้นคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ยึดกรอบเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. เข้ามาใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดหน่วยกิต การกำหนดรายวิชา การกำหนดแผนการศึกษา ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้มีมติร่วมกันว่าการจัดการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมนั้น มี 2 แผนการศึกษา คือแผน ก (ทำวิทยานิพนธ์) และแผน ข (สภาระนิพนธ์) ซึ่งมีหน่วยกิตรวมทั้งสิ้น 41 หน่วยกิต ประกอบไปด้วยรายวิชาบังคับ 5 รายวิชา 14 หน่วยกิต และรายวิชาเลือก ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต หรือ 5 รายวิชาในแผนวิทยานิพนธ์ และ 21 หน่วยกิต หรือ 7 รายวิชาในแผนสภาระนิพนธ์

ขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 3 การประเมิน (วิพากษ์) หลักสูตร ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้แยกออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อย ๆ คือ

1. การศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ของการบริหารหลักสูตร ซึ่งใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ในประเด็นความพร้อม ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1. ความพร้อมด้านบุคลากรตามเกณฑ์ที่ ทางสกอ. กำหนดไว้ 2. ความพร้อมด้านอาคารสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก 3. ความพร้อมด้านงบประมาณ และ 4. ความร่วมมือกับสถานประกอบการและหน่วยการศึกษาอื่น ๆ ทั้งในและ

ต่างประเทศ ซึ่งปรากฏว่ามหาวิทยาลัยมีความพร้อมทุก ๆ ด้าน ความพร้อมของมหาวิทยาลัย ทั้ง 4 ด้านนี้ อาจก่อให้เกิดผลดีในอนาคตข้างหน้าต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับ บัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่กำลังพัฒนาหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ทุกคณะ และหลากหลายสาขาวิชาที่เป็นจุดเด่นของทางมหาวิทยาลัย

2. ขั้นตอนการประเมินคุณภาพหลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการประเมินคุณภาพ หลักสูตร 2 ขั้นตอน คือ

2.1 การประเมินโดยคณะอำนาจการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่าย วิชาการคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ และคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ทั้ง 6 ท่าน เพื่อตรวจสอบ ทบทวน และ ประเมินผลงานของตนเองในแง่หลักการทฤษฎี และความเป็นไปได้ของการปฏิบัติภายใต้บริบท ทางสังคมของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตและองค์กรวิชาชีพ

2.2 การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยตระหนักดีว่าเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่สุดและมีคุณค่าต่อการปรับปรุงพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร จากข้อกำหนดและ แนวทางการปฏิบัติในการพัฒนาหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตนั้น ในขั้นตอน การประเมินคุณภาพหลักสูตรนั้นจะใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรจากคณะกรรมการทั้งภายในและ ภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้กำหนดไว้ 7 ท่าน ด้วยกัน คือ 1. นักพัฒนาหลักสูตร 1 ท่าน 2. มัคคุเทศก์อาชีพ 1 ท่าน 3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ท่าน 4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1 ท่าน 5. ผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้งในอดีตและปัจจุบัน 3 ท่าน ได้แก่ อธิการบดี รองคณบดี ฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และที่ปรึกษาฝ่ายพัฒนาหลักสูตรโปรแกรม วิชาภาษาอังกฤษ 1 ท่าน รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 1 ท่าน และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ 1 ท่าน ทำให้ได้เห็นจุดเด่นและจุดด้อยของ หลักสูตร ดังนี้คือ

จุดเด่น หรือ จุดแข็งของหลักสูตร

1. เป็นหลักสูตรใหม่ที่ยังไม่มีที่ใดเปิดมาก่อน
2. ชื่อหลักสูตรมีความเหมาะสมและบ่งบอกถึงสาขาวิชาอย่างชัดเจน
3. วัตถุประสงค์หลักสูตรทั้ง 4 ข้อมีความชัดเจนและตรงตามกรอบการประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 ในหัวข้อการประเมินวัตถุประสงค์ 6 ด้าน
4. ระบบการศึกษาได้จัดการศึกษาไว้ 2 แผนการศึกษา ถือว่าดีเป็นการเอื้อประโยชน์ให้ผู้ศึกษาได้เลือกตามความต้องการของตนเอง
5. เนื้อหารายวิชามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตร เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป
6. เนื้อหารายวิชามีความทันสมัย ทันเหตุการณ์
7. เนื้อหารายวิชามีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพ
8. เนื้อหารายวิชามีความสอดคล้องกับผู้เรียนและสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงาน
9. มีแผนการประกันคุณภาพหลักสูตร ที่ละเอียด ชัดเจนดี
10. มีแผนการพัฒนาหลักสูตร

จุดด้อย หรือจุดอ่อนของหลักสูตร

1. หลักสูตรที่พัฒนามีความแข็งแกร่งเกินไป ดูได้จากมีรายวิชาบังคับ 23 หน่วยกิต จากหน่วยกิต ตลอดหลักสูตร 41 หน่วยกิต ทำให้ไม่เป็นไปตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการและมีความจำเป็นที่ต้องการนำความรู้ในรายวิชาต่าง ๆ กลับไปใช้ในการทำงานต่างกัน
2. จากเหตุผลข้อที่ 1 อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการหลักสูตรในอนาคตได้ เนื่องจากถ้าขาดแคลนบุคลากรที่มีความชำนาญในรายวิชาบังคับ อาจทำให้ไม่สามารถเปิดสอนได้
3. จำนวนรายวิชาในหมวดวิชาเลือกมีน้อยเกินไป ต้องมีการเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดทางเลือกแก่ผู้ศึกษา หรือ Issues ใหม่ ๆ เข้ามาจึงจะทำให้หลักสูตรน่าสนใจ

ซึ่งหลังได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญแล้วคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้นำข้อมูลที่ได้รับไปปรับหลักสูตรที่พัฒนา จึงออกมาเป็นหลักสูตรที่มีความสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ในอนาคต

สำหรับขั้นตอนการวิพากษ์หลักสูตรนี้ไม่พบปัญหา และอุปสรรคใด ๆ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าการประเมินคุณภาพหลักสูตรโดยใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรนั้น อาจเกิดความลำบากในช่วงของการเตรียมการและการดำเนินการ ตลอดจนการใช้งบประมาณสูงกว่าวิธีการอื่น ๆ แต่ทั้งนี้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรกลับทำให้คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ข้อมูลเชิงลึก ละเอียด และมีคุณค่ามาก และเป็นโอกาสให้คณะกรรมการผู้พัฒนาหลักสูตรและคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรได้มีการปฏิสัมพันธ์ ชักถาม ตอบโต้ ในสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างข้อสรุปร่วมกัน จนก่อให้เกิดหลักสูตรที่มีคุณภาพ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

กล่าวสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร และขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความเป็นไปได้ (ความพร้อม) ในการบริหารหลักสูตรและการประเมินคุณภาพหลักสูตร ซึ่งหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นประกอบไปด้วย ชื่อหลักสูตร ชื่อปริญญา หน่วยงาน

ที่รับผิดชอบ ปรัชญา และวัตถุประสงค์หลักสูตร กำหนดการเปิดสอน คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา ระบบการศึกษา ระยะเวลาการศึกษา การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา อาจารย์ผู้สอน จำนวนนักศึกษา สถานที่และอุปกรณ์การสอน ห้องสมุดงบประมาณ รายละเอียดหลักสูตรประกอบไปด้วย จำนวนหน่วยกิตรวม โครงสร้างหลักสูตร รายวิชา สังเขปรายวิชา และแผนการศึกษา ซึ่งถือว่าครอบคลุมและมีลักษณะสอดคล้องกับงานของ นิลพันธุ์ (2540) ได้ประเมินหลักสูตรผู้กำกับการของสถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ กองบัญชาการศึกษา พบว่า วัตถุประสงค์หลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาวะแวดล้อมภายนอกและสภาวะแวดล้อมภายในเนื้อหาสาระของรายวิชาต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้เรียน สำหรับการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และโครงสร้างหลักสูตรส่วนใหญ่มีความเหมาะสม ด้านเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้ารับการศึกษา ด้านอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ด้านการจัดสรรงบประมาณมีความเพียงพอ การจัดการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอน การวัดผล ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมในระดับมาก ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติทั่วไปและคุณลักษณะทางด้านการปฏิบัติงานในหน้าที่ตรงตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรในระดับมาก กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการฝึกอบรม

นอกจากนี้แล้ว ชนนานถ (2548) ได้ประเมินหลักสูตรเหล่าทหารต้นหน สาขาวิชาบังคับ การบินของโรงเรียนจ่าอากาศ พบว่า จุดประสงค์หลักสูตร ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะ และความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเป็นผู้นำ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงและมีสุขภาพจิตที่ดี และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจของกองทัพอากาศในระดับมากที่สุด ด้านโครงสร้างหลักสูตร ระยะเวลาที่ใช้ศึกษา ตลอดหลักสูตร จำนวนชั่วโมงและหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน จำนวนวิชาในหมวดวิชาชีพ รายวิชาในหมวดวิชา มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน ในระดับมาก ด้านเนื้อหาหลักสูตร เนื้อหารายวิชามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หลักสูตร เนื้อหารายวิชา เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ เนื้อหารายวิชา มีความสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าทำงาน เนื้อหา มีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพ ความพร้อมของสถานที่ปฏิบัติการ สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ในการเรียนการสอน เพียงพอต่อผู้เรียนและทันสมัยในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีวัตถุประสงค์และขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้ คือ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. ประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธี purposive sampling จากจำนวนประชากรทั้งหมด ได้กลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 162 คน แยกออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ผู้บริหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 5 คน สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน และผู้สอน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยชิ้นนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือ 3 ชิ้นคือ แบบสำรวจข้อมูล แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร และเอกสารหลักสูตร

ขั้นตอนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ สถานประกอบการ 46 คน ศิษย์เก่า 106 คน ผู้สอน 5 คน จากแบบสำรวจความคิดเห็น ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 5 ท่าน จากการสัมภาษณ์ใน 5 ประเด็น คือ

1. ด้านนโยบาย ปรัชญา แนวโน้ม ทิศทาง การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. ด้านคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
3. ด้านคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
4. ด้านแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
5. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติม ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาประกอบกับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดขึ้นโดยคณะกรรมการการอุดมศึกษา มาดำเนินการพัฒนาหลักสูตร โดยคณะกรรมการ ทั้ง 7 ท่าน ได้ร่วมกันกำหนดขึ้นดังนี้ คือ 1) การกำหนดปรัชญา และวัตถุประสงค์หลักสูตร 2) การกำหนดความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ 3) การกำหนดภาระการเรียนรู้ที่ต้องการ 4) การกำหนดรายวิชาและสังเขปรายวิชาต่าง ๆ และ 5) การกำหนดโครงสร้างหลักสูตร
2. หลังจากทำเป็นเอกสารหลักสูตรแล้วได้นำมาให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ เสนอแนะ และปรับปรุงแก้ไข
3. หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการเสนอแนะจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาปรับปรุงก่อนที่จะนำไปสู่ขั้นการประเมินคุณภาพหลักสูตรต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลักสูตร

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการวิพากษ์หลักสูตรจากคณะกรรมการ ที่เป็นบุคคลกรทั้ง ภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ทั้ง หมด 7 ท่าน ได้แก่

1. นักพัฒนาหลักสูตร 1 ท่าน
2. มัคคุเทศก์อาชีพ 1 ท่าน
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ท่าน
4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1 ท่าน
5. ผู้บริหารมหาวิทยาลัย 3 ท่าน ได้แก่ อธิการบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และที่ปรึกษาฝ่ายพัฒนาหลักสูตรโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ 1 ท่าน รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 1 ท่าน และผู้ประสานงานโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ 1 ท่าน

โดยการพิจารณาในประเด็นต่าง ๆ ทั้งหมด ดังนี้ คือ ชื่อหลักสูตร ชื่อปริญญา หน่วยงานที่รับผิดชอบ ปรัชญา และวัตถุประสงค์หลักสูตร กำหนดการเปิดสอน คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา การรับเข้าศึกษา ระบบการศึกษา ระยะเวลาการศึกษา การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา อาจารย์ผู้สอน จำนวนนักศึกษา ห้องสมุด งบประมาณ หลักสูตร ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตรวม โครงสร้างหลักสูตร แผนการศึกษา สังขประยาวิชาต่าง ๆ ตัวอย่างแผนการศึกษา การประกันคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาหลักสูตร

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. สรุปผลการวิจัยด้านการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร
2. สรุปผลการวิจัย ด้านการพัฒนาหลักสูตร
3. การประเมินหลักสูตร

ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. สรุปผลการวิจัยด้านการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

1.1 ด้านนโยบาย ปรัชญา ทิศทางการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สรุปได้ดังนี้ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตพยายามเลือกจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของสังคม และตลาดแรงงาน และมหาวิทยาลัยมีความพร้อมและโดดเด่น ได้แก่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม และภาษาต่างประเทศ ซึ่งทั้ง 2 ด้านนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความพร้อมและความชำนาญเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

1.2 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้แยกออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความรู้ความสามารถส่วนบุคคล ได้แก่ ความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์และทักษะการแก้ปัญหา

ในภาพรวมนั้นจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดี 2) ด้านความรอบรู้ในสาขาวิชา สรุปได้ว่าสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปนั้นไปใช้ประกอบวิชาชีพของตนได้จริง 3) ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น และเจตคติต่อการทำงาน สรุปได้ว่าสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และไม่มีปัญหาใด ๆ ขอบงานที่ตนเองทำอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ตนเองได้เรียนมา

1.3 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม สรุปได้ว่า 1) ควรเป็นผู้มีทักษะทางการสื่อสารครบทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียน 2) ผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ 2 ด้าน คือ ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสำนักงานทั่ว ๆ ไป เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำงาน และภาษาอังกฤษเฉพาะด้านทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม

1.4 แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม สรุปได้ว่าควรมีลักษณะดังนี้ คือ 1) ควรให้ผู้ศึกษาได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้าน การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ 2) หลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่ น่าจะเป็นรูปแบบที่มีการจัดการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนผสมผสานกับการใช้ e-learning เข้ามาช่วย 3) ควรเป็นหลักสูตรที่มี 2 ทางเลือก คือ การทำวิทยานิพนธ์ หรือการทำสาระนิพนธ์ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของผู้เรียนแตกต่างกัน 4) ควรเป็นหลักสูตรที่มีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาผสมผสานเพื่อให้ผู้ศึกษาได้นำไปปรับใช้กับการประกอบวิชาชีพของตน 5) หลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงานจริง มีการเดินทางไปศึกษาดูงานทั้งในและต่างประเทศ พร้อมกับการฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

1.5 แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม สรุปได้ว่าหลักสูตรนี้ควรมีสาระเพิ่มเติมดังนี้คือ 1) ด้านความรอบรู้ในการใช้คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยวและโรงแรม 2) ด้านความรอบรู้การวิจัย สถิติเพื่อการวิจัย 3) ความสามารถในการวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยวและแขกผู้มาพักโรงแรม 4) มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจและสมานฉันท์ 5) มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวและโรงแรม 6) มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนการจัดรายการนำเที่ยว 7) มีความรอบรู้ในแหล่งโบราณคดี สถาปัตยกรรมไทย และสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้

- 8) การศึกษาดูงาน และการจัดกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
 9) การสัมมนาแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็นทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

2. สรุปผลการวิจัยด้านการพัฒนาหลักสูตรสรุปผลได้ดังนี้คือ

2.1 ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มีปณิธานมุ่งมั่นที่จะผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพ โดยเป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติงานในหน่วยงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมควบคู่ไปกับการเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะความสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ควบคู่ไปกับการขยายบรรณวิชาชีพของตนโดยมีวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในการผลิตมหาบัณฑิตให้มีคุณสมบัติดังนี้ คือ

- 1) เพื่อพัฒนานักวิชาการและวิชาชีพการท่องเที่ยวและโรงแรมโดยกระบวนการวิจัยเพื่อบุกเบิกความรู้ใหม่อย่างอิสระ
- 2) เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมระดับสูงผสมผสานกับความรู้ภูมิปัญญาไทย เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวและโรงแรม เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ ตลอดจนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบวิชาชีพ
- 3) เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษา ให้มีทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การแก้ปัญหา การบูรณาการ จริยธรรมและคุณธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 4) มีทักษะการจัดการที่สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างอิสระและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการ และภาระการเรียนรู้ของผู้เรียน จากปรัชญาและวัตถุประสงค์หลักสูตรนำมาสู่การกำหนดความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาที่ต้องการซึ่งนำไปสู่การกำหนดภาระการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ต้องการอีกต่อหนึ่ง

2.3 โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม สำหรับลักษณะโครงสร้างหลักสูตรนำผลมาจากการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางโครงสร้างหลักสูตร ได้แก่ เอกสารหลักสูตรระดับอุดมศึกษาของ

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) หากนำมาจัดเป็นหมวดวิชาต่าง ๆ สามารถจัดได้ดังนี้คือ

ก) หมวดวิชาเฉพาะด้าน 29 หน่วยกิต

- วิชาบังคับ 14 หน่วยกิต
- วิชาสัมพันธ์ (เลือก) ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต (แผนวิทยานิพนธ์)

และ 21 หน่วยกิต (แผนสารนิพนธ์)

ข) หมวดนิพนธ์

- วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต
- สารนิพนธ์ 6 หน่วยกิต

3. สรุปผลการประเมินหลักสูตร ได้ข้อสรุปว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้น มีจุดเด่นหรือจุดแข็ง ดังนี้คือ

- 1) เป็นหลักสูตรใหม่ที่ยังไม่เคยมีที่ใดเปิดมาก่อน
- 2) ชื่อของหลักสูตรมีความเหมาะสมและบ่งบอกถึงสาขาวิชาอย่างชัดเจน
- 3) วัตถุประสงค์ทั้ง 4 ข้อ มีความชัดเจนและตรงตามกรอบการประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 ในหัวข้อการประเมินวัตถุประสงค์ 6 ด้าน
- 4) ระบบการศึกษาจัดไว้ 2 แผนการศึกษาถือว่าเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อผู้ศึกษาในการเลือกเรียนตามความต้องการของตน

5) เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับประเด็นการพิจารณา 5 ประเด็นคือ เนื้อหารายวิชาที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตร เนื้อหารายวิชาเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ทั้งทางด้านทฤษฎีและการปฏิบัติควบคู่กันไป เนื้อหารายวิชาที่มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ เนื้อหารายวิชาที่มีความเข้มข้นตามมาตรฐานวิชาชีพ และเนื้อหารายวิชาที่มีความสอดคล้องกับ ความต้องการของหน่วยงานที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าทำงาน

จุดด้อย หรือ จุดอ่อน

1) หลักสูตรที่พัฒนามีความแข็งแกร่งไป คือมีรายวิชาบังคับ ถึง 23 หน่วยกิต และมีรายวิชาเลือกน้อยเกินไป ทำให้ไม่เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียน แต่ละคนต่างมีความต้องการและจำเป็นในการเรียนรายวิชาที่แตกต่างกันเพื่อนำความรู้กลับไป ใช้ในการทำงานของตน

2) จากเหตุผลข้อ 1 อาจก่อให้เกิดปัญหาทางด้านการบริหารจัดการหลักสูตร เนื่องจากถ้าขาดแคลนบุคลากรในรายวิชาบังคับแล้ว จะทำให้เกิดปัญหาตามมาได้

3) จำนวนรายวิชาในหมวดวิชาเลือกนั้นน้อยเกินไป น่าจะมีรายวิชาใหม่ ๆ ที่เป็น ความต้องการของสังคม หรือ Issues ใหม่ ๆ เข้ามาด้วยจะทำให้หลักสูตรน่าสนใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัย ข้อวิจารณ์และข้อสังเกตจากผู้เชี่ยวชาญที่ได้ ทำให้ทราบถึงแนวทาง ในการพัฒนาหลักสูตรและปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งสามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะ ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การจะนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผู้สอนควรมีการวางแผนหรือจัดทำโครงการรองรับ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

2. ควรเตรียมทรัพยากรต่าง ๆ ให้เพียงพอเพื่อรองรับการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ เช่น การเตรียมสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด แหล่งค้นคว้าต่าง ๆ ที่ทันสมัย งบประมาณ ผู้สอน การประชาสัมพันธ์หลักสูตร แหล่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพภายนอก

3. ปัจจุบันภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมเป็นที่สนใจของบุคคลทั่วไป หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนี้ควรนำไปลงในเว็บไซต์ให้สาธารณชนหรือผู้ที่สนใจได้รับทราบ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อไป

4. ควรมีการสร้างกระแสการพัฒนาหลักสูตรขึ้นภายในมหาวิทยาลัย ตั้งแต่ระดับ โพรแกรมวิชา ระดับคณะ จนถึงระดับมหาวิทยาลัย เพื่อก่อให้เกิดความตื่นตัวและการมีส่วนร่วม ในการพัฒนาหลักสูตรอันจะเป็นการช่วยให้เกิดการยอมรับหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ลดการต่อต้าน นอกจากนี้แล้วยังเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีร่วมกัน สมานสามัคคีกับทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งระดับผู้บริหารมหาวิทยาลัย ผู้บริหารคณะ ผู้บริหารโพรแกรมวิชา คณาจารย์ประจำ โพรแกรมวิชาได้มีจุดมุ่งหมายและทิศทางไปในทางเดียวกันเพื่อก่อให้เกิดความสมานฉันท์

5. การมีความมุ่งมั่นที่จะนำแนวทางการพัฒนาหลักสูตรนี้ไปใช้จริงเพื่อการพัฒนา หลักสูตรอื่น ๆ ของทางมหาวิทยาลัยนั้น ต้องคำนึงว่าการพัฒนาหลักสูตร ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐาน ความต้องการที่แท้จริงของสังคม ผู้ประกอบการ ผู้ศึกษา จึงอาจเป็นข้อจำกัดหรืออาจเป็น อุปสรรคกับผู้พัฒนาหลักสูตรบางกลุ่มเนื่องจากต้องใช้งบประมาณ และกรรมวิธีต่าง ๆ มากมายกว่าจะได้หลักสูตร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของการวิจัย โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการ พัฒนาหลักสูตรใหม่ โดยมีได้ศึกษาถึงการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ดังนั้นในการวิจัย ครั้งต่อไป จึงควรกระทำในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ควรมีการศึกษาหรือการทำวิจัยหลังจากที่นำหลักสูตรนี้ไปใช้แล้วเพื่อประเมินหลักสูตร และนำผลที่ได้จากการประเมิน มาปรับปรุงหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยอาจทำหลังจากได้ใช้หลักสูตรนี้แล้ว 2 ปี
2. ควรมีการศึกษาวิจัยหลักสูตรระดับปริญญาตรีอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อขยายผลการพัฒนาหลักสูตรในระดับปริญญาโทต่อไป

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กิ่งฟ้า สีนุวงศ์. 2546. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาสำหรับบริบทโรงเรียน
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษา
ธิการ.
- ชนนนาถ เทพลิป. 2548. การพัฒนาหลักสูตรเหล่าทหารต้นหนสาขาวิชาบังคับการบิน
ของโรงเรียน จ่าอากาศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์. 2546. คุณลักษณะของบัณฑิตโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ
สถาบันราชภัฏสวนดุสิตตามความต้องการของตลาดแรงงาน. กรุงเทพมหานคร:
งานวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- นิลพันธุ์ ภารศิลป์. 2540. การประเมินหลักสูตรผู้กำกับการของสถาบันพัฒนาข้าราชการ
การตำรวจกองบัญชาการศึกษาโดยใช้แบบจำลอง CIPP Model. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พูนสุข อุดม. 2546. พัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตร์แบบพหุวิทยาการร่วมกับวิชา
คณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจุฬาภรณ
ราชวิทยาลัยตรัง. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ.
- วรรณวิภา จัตุชัย. 2546. การติดตามผลบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2546.
สำนักวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- สมถวิล ธนะโสภณ. 2528. การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ. ภาควิชาการศึกษา,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2546. การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนสำหรับ
โรงเรียนรวมชั้น. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2548. **เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 และแนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548.** สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏ. 2544. **การติดตามผลบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏ 6 แห่ง.** สภาพัฒนาการศึกษาระดับปริญญาตรี, กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานอธิการบดี. 2549. **วิสัยทัศน์และแนวทางการบริหารราชการ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พ.ศ. 2548 – 2551.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

Alexander, L.G. 1981. **Materials Design: Issues for the 1980's A European Point of View in the Second Language Classroom: Direction for the 1980's.** London: Oxford University Press.

Allan, C. and P. Francis. 2002. **Curriculum Foundation Principles and Issues.** Pearson Education, Inc.

Allwright, R. 1983. **Language Learning through Communicative Practice, in The Communicative Approach to Language Teaching.** Oxford: Oxford University Press.

Bachman, L.F. and G.J. Strick. 1981. "An Analytical Approach to Language Program Design." P.46. in R. Mackay and J.D. Palmer (eds.). **Language for Specific Purposes.** Massachusetts: Nwebury House Publisher, Inc.

Beauchamp, G.A. 1981. **Curriculum Theory.** Itasca, Illinois: F.E. Peacock Publisher.

Bloom, B.S. 1972. **Taxonomy of Educational Objectives, the Classification of Educational Goals; Handbook I: Cognitive Domain.** New York: David McKay Company, Inc.

- Boys, O. 1979. "ESP in Chile: A Survey." *EST / ESP Chile Newsletter*. Special Number. (June): 1 – 2.
- Brumfit, C.J. 1980. *Problems and Principles in English Teaching*. Oxford: Pergamon Press.
- _____. 1984. *Communicative Methodology in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Cmale, M. and M. Swain. 1980. *Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing, Applied Linguistics*. January.
- Carroll, B. and P.J. Hall. 1985. *Make Your Own Language Tests*. Oxford: Pergamon Institute of English.
- England, L. 1995. "Issue in ESP." *TESOL Matters*. 2 (April / May): 12.
- Finocchiaro, M. and C. Brumfit. 1983. *The Functional – Notional Approach: From Theory to Practice*. London: Oxford University Press.
- Harmer, J. 1982. *What is Communicative?*. *English Language Teaching Journal*. April.
- Huthinson, T. and A. Waters. 1987. *Interface: English for Technical Communication*. London: Longman Group Limited.
- _____. 1989. *English for Specific Purposes: A Learning – Centered Approach*. New York: Cambridge University Press.

Kennedy, C. and R. Bolitho. 1984. **English for Specific Purpose**. London: Macmillan Publishers, Ltd.

Krashen, S. and T.D. Terrell. 1983. **The Natural Approach**. Oxford: The Alemany Press.

Littlewood, W. 1981. **Communicative Language Teaching**. Combridge: Combridge University Press.

Luca, I. 2004. **ESP Syllabus Design for Tourism Students**. Latvia: School of Business Administration Turiba Latvia.

Mackay, R. and A.J. Mountford. 1978. **English for Specific Purpose**. London: Longman Company.

Marrow, K. 1981. **Principle of Communicative Methodology in Communication in the class**. London: Longman.

McNeil, J.D. 1981. **Curriculum: A Comprehensive Instruction**. Boston: Little Brow and Company.

Mungy, J. 1982. **Communicative Syllabus Design**. Combridge: Combridge University Press.

Oliva, P. F. 1988. **Developing the Curriculum**. 2nd ed. Illinois: Scott, Foresman and Company.

Ornstein, A.C. and F.P. Hunkins. 1993. **Curriculum: Foundations, Principles and Issues**. Boston: Allyn and Bacon.

- Paulstion, C.B. 1985. *Communicative Competence and Language Teaching*.
 “In *Communicative Language Teaching*”. Singapore: SEAMEO Regional
 Language Centre.
- Provus, M. 1971. *Discrepancy Evaluation for Educational Program Improvement and
 Assessment*. California: McCutchan Publishing.
- Robinson, P.C. 1980. *ESP (English for Specific Purpose)*. Oxford: Pergamon
 Press Ltd.
- _____. 1981. *English for Specific Purpose : A Practitioner’ s Guide*. Englewood
 Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- _____. 1991. *ESP Today : A Practitioner’s Guide*. New York: Prentice Hall.
- Savignou, S.J. 1983. *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*.
 Massachusetts: Addison – Westey Publishing Company.
- Saylor, J.G. and J. Galen. 1981. *Curriculum Planning for Better Teaching and
 Learning*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Saylor, J.G. and W.M. Alexander. 1974. *Planning Curriculum for school*. New York:
 Holt Rinehart and Winston.
- Stake, R.E. 1967. “The Countenance of Educational Evaluation”. *Teacher College
 Record*. 68 (April): 523-540.
- Stevens, P. 1978a. “Special Purpose Language Learning : A Perspective”. P.185” in
 V. Kinsella (ed.). *Language Teaching and Linguistics Surveys*. Cambridge:
 Cambridge University Press.

- Stevens, P. 1978b. **New Orientations in Teaching of English**. London: Oxford University Press.
- _____. 1980. **Teaching English as an International Language**. Oxford: Pergamon Press.
- Stufflebeam, D.L. 1977. Phi Delta Kappa nations study. **Educational Evaluation and Decision Making**. Bloomington: The Free Press.
- Swain, M. 1984. **Teaching and Testin Communicatively**. Test Talk. Winter/ Spring.
- Taba, H. 1962. **Curriculum Development: Theory and Practice**. New York: Harcourt, Brace.
- Taylor, B. 1983. **Teaching ESL: Incorporating a Communicative, Student – Centered Component**: TESOL Quarterly.
- Tyler, R.W. 1949. **Basic Principles of curriculum and Instruction**. Chicago: University of Chicago Press.
- Valette, R. 1977. **Modern Language Testing**. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Widdowsan, H.G. and C.J. Brunfit. 1981. **Inssues in Second Language Syllabus Design in the Second Language Classroom : Direction for the 1980's**. London: Oxford University Press.
- Wilkin, D.A. 1983. **Notional Syllabus**. 5th ed. London : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือแบบสอบถามความคิดเห็น
ในการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร

ชุดที่ 1 แบบสัมภาษณ์ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ในการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นโดยอาศัยกรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรจากการค้นคว้า และการตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ เพื่อรับทราบข้อมูลจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยแยกประเด็นต่าง ๆ ออกได้ดังนี้ คือ

1. นโยบาย ปรัชญา และแผนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
2. ปัญหาคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้แก่
 - 2.1 ด้านความรู้ความสามารถส่วนบุคคล ได้แก่
 - 2.1.1 ด้านความรู้ความสามารถทั่วไป ได้แก่ คอมพิวเตอร์ ทักษะการแก้ปัญหา
 - 2.1.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา
 - 2.2 ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น
 - 2.3 ด้านเจตคติต่อการทำงาน
3. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
4. ความพร้อมของสถาบันในด้านต่าง ๆ
 - 4.1 ความพร้อมด้านบุคลากร (จำนวนอาจารย์ตามเกณฑ์ที่ สกอ.กำหนด)
 - 4.2 ความพร้อมของสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก และสื่อการเรียนการสอน
 - 4.3 ความพร้อมด้านงบประมาณ
 - 4.4 ความร่วมมือกับสถานประกอบการ

ชุดที่ 2 (สำหรับสถานประกอบการ)
แบบสำรวจความคิดเห็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

แบบสำรวจความคิดเห็นนี้ได้สร้างขึ้นโดยอาศัย กรอบแนวคิด นโยบาย แผนพัฒนา การศึกษาระยะที่ 9 (2545 – 2549) ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต หลักสูตรมัคคุเทศก์ และเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เกณฑ์คุณลักษณะ ความสามารถของมัคคุเทศก์อาชีพที่กำหนดโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตลอดจนการตรวจ เอกสารต่าง ๆ โดยแยกประเด็นต่าง ๆ ออกได้ ดังนี้ คือ

1. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

2. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและ โรงแรม

แบบสำรวจความคิดเห็น
เพื่อการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. ข้อมูลทุกข้อที่ท่านตอบมีความสำคัญยิ่งต่อการวิจัย ผู้วิจัยจึงขอความกรุณาท่านช่วยตอบแบบสอบถามทุกตอนและทุกข้อ

2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับกับคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ตอนที่ 1 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมและตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. ท่านคิดว่าผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมควรมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ทักษะ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ทักษะการฟัง					
ทักษะการพูด					
ทักษะการอ่าน					
ทักษะการเขียน					

2. ท่านคิดว่าผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ควรมีความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมทั้ง 4 ทักษะมากน้อยเพียงใด

ก. ทักษะการฟัง (Listening Skill)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น					
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้					
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้					

ทักษะการฟัง(ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้อธิบายเล่าเรื่องราว ให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้					
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาดเป็นต้น					

ข. ทักษะการพูด (Speaking Skill)

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าวคำอำลา					
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง					
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา					
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ					
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ					
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจและไม่สนใจ					
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ					
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต					
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ					
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ					

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)					
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ					
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ					
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า					
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ					
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย					
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ					
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ					
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี					
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้					
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว					
21.1 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย					
21.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย					
21.3 สถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน					
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)					
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย					
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป					
21.7 สถาปัตยกรรมไทย					
21.8 อาหารไทย					
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ)					
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย					
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย					
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม					

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ)					
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย					
21.15 ข้อแนะนำ คำเตือน หรือข้อควรระวัง ในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)					
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านโรงแรมดังต่อไปนี้					
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้					
22.2 พูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์)					
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหารเสริมสอย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น					
22.4 พูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)					
22.5 พูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องการทำ ความสะอาดห้อง (House Keeping)					
22.6 พูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือเมื่อแขกร้องเรียก (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ					
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพัก ต้องการให้ช่วยเหลือ					

ค. ทักษะการอ่าน (Reading Skill)

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับเรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้					
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถตีประเด็นที่ต้องการได้					
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำสรุปย่อได้					
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถปฏิบัติตามได้					
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่องเฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจได้					
6. อ่านข้อมูลจาก Website, E – mail ของบริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้วสามารถตอบโต้ได้					

ง. ทักษะการเขียน (Writing Skill)

ทักษะการเขียน (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และ ข้อมูลต่าง ๆ ได้					
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้					
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ					
4. เขียนได้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น					
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวน ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ					
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าว ต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม (ความต้องการด้านทักษะต่าง ๆ)

1. ทักษะการฟัง

.....

.....

.....

2. ทักษะการพูด

.....

.....

.....

3. ทักษะการอ่าน

.....

.....

.....

4. ทักษะการเขียน

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

นับแต่ปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา ธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมของไทยได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยนโยบายของรัฐบาลที่จัดให้ธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมเป็นธุรกิจหลักที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศไทย ด้วยเหตุดังกล่าวการพัฒนาบุคลากรทางด้านนี้จึงถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณา และจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาในระดับต้น ๆ จนเป็นเหตุให้สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ในประเทศได้เปิดทำการสอนในระดับปริญญาตรี จากลักษณะของธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งจัดเป็นธุรกิจวิชาชีพเพียงอย่างเดียวในอดีตเมื่อนำมาผนวกและผสมผสานกับการจัดบริหารการเรียนการสอนในชั้นเรียนในปัจจุบัน จึงเกิดเป็น “ศาสตร์” สาขาหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีความสำคัญยิ่ง และในขณะเดียวกันเมื่อเป็นทั้งวิชาชีพและศาสตร์นั้น การจัดการศึกษาจึงได้พัฒนาขึ้นให้สูงกว่าระดับปริญญาตรี ที่เน้นทางด้านวิชาชีพเป็นหลัก มาเป็นการพัฒนาหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาที่รวมเอาวิชาชีพและศาสตร์เข้าด้วยกัน การพัฒนาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องหยิบยกข้อมูลด้านแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมเข้ามาพิจารณา เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนา

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านและสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาสาระที่เห็นว่าจำเป็นได้ ในตอนท้าย

เนื้อหาสาระเพิ่มเติม	จำเป็น ต้องมี	จำเป็น อยู่บ้าง	จำเป็น น้อย	ไม่จำเป็น
1. มีความรู้ในการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยวและโรงแรม
2. ความรู้ด้านการวิจัย, สถิติเพื่อการวิจัย
3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยว, แยกที่มาพักโรงแรม
4. มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโน้มน้าวใจและสมานฉันท์
5. มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและโรงแรม
6. มีความรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการวางแผนและการจัดรายการนำเที่ยว
7. มีความรอบรู้ในแหล่งโบราณคดี สถาปัตยกรรมไทย และสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ
8. การศึกษาดูงาน / การจัดกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
9. การสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็นทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ข้อคิดเห็นเพิ่ม.....

ชุดที่ 3 (สำหรับผู้สอนและศิษย์เก่า)
แบบสำรวจความคิดเห็นพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

แบบสำรวจความคิดเห็นนี้ได้สร้างขึ้นโดยอาศัย กรอบแนวคิด นโยบาย แผนพัฒนา การศึกษาระยะที่ 9 (2545 – 2549) ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต หลักสูตรมัคคุเทศก์ และเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เกณฑ์คุณลักษณะ ความสามารถของมัคคุเทศก์อาชีพที่กำหนดโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตลอดจนการ ตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ โดยแยกประเด็นต่าง ๆ ออกได้ดังนี้ คือ

1. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
2. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
3. แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
4. แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและ โรงแรม

แบบสำรวจความคิดเห็น
เรื่อง
การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. ข้อมูลทุกข้อที่ท่านตอบมีความสำคัญยิ่งต่อการวิจัย ผู้วิจัยจึงขอความกรุณาท่านช่วยตอบแบบสอบถามทุกตอนและทุกข้อ

2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 5 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
 - ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
 - ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
 - ตอนที่ 5 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. ผู้ตอบเป็น () ผู้สอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
() ศิษย์เก่า

2. หน่วยงานที่สังกัด.....

ตอนที่ 2 ปัญหาคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ภายใน () ซึ่งตรงกับความคิดเห็นท่านมากที่สุด ท่านคิดว่าผู้สำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีปัญหาทางด้านเหล่านี้หรือไม่ อย่างไร

1. ปัญหาด้านความรู้ความสามารถส่วนบุคคล

1.1 ด้านความรู้ความสามารถทั่วไป ได้แก่ คอมพิวเตอร์ ทักษะการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

1.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านเจตคติต่อการทำงาน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่พึงประสงค์ทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมและตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. ท่านคิดว่าผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมควรมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ทักษะ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ทักษะการฟัง					
ทักษะการพูด					
ทักษะการอ่าน					
ทักษะการเขียน					

2. ท่านคิดว่าผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ควรมีความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมทั้ง 4 ทักษะมากน้อยเพียงใด

ก. ทักษะการฟัง (Listening Skill)

ทักษะการฟัง (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ฟังการถามข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญต่าง ๆ เช่น ลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยวชื่ออะไร ต้องการทำอะไร เป็นต้น					
2. ฟังการร้องเรียน (Complain) จากลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้					
3. ฟังการร้องขอความช่วยเหลือจากลูกค้ำหรือนักท่องเที่ยว แล้วสามารถให้หรือให้ความช่วยเหลือตรงตาม การร้องขอได้					

ทักษะการฟัง(ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ฟังคำถามจากลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวแล้วตอบได้หรืออธิบายเล่าเรื่องราวหรือให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้					
5. ฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างประเทศแล้วสามารถให้ข้อมูลกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ เช่น นักท่องเที่ยวอยากเดินทางไปท่องเที่ยวต่อที่ประเทศเวียดนาม แต่ตอนนี้มีโรคใช้หวัดนกระบาดเป็นต้น					

ข. ทักษะการพูด (Speaking Skill)

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การทักทาย กล่าวต้อนรับลูกค้า การกล่าวคำอำลา					
2. การถามตอบเกี่ยวกับระยะทางหรือเส้นทางการเดินทาง					
3. การถามตอบเกี่ยวกับระยะเวลาหรือเวลา					
4. การถามตอบอธิบาย เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ					
5. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบ ประทับใจหรือไม่ประทับใจ					
6. การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจและไม่สนใจ					
7. การถามตอบสิ่งที่ต้องการ					
8. กล่าวตอบอนุญาต หรือปฏิเสธคำขออนุญาต					
9. กล่าวขอบคุณหรือกล่าวตอบคำขอบคุณ					
10. กล่าวขอโทษ หรือกล่าวตอบคำขอโทษ					

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. พูดเพื่อเสนอให้ความช่วยเหลือ (Offering help)					
12. พูดเพื่อขอร้องให้ช่วยเหลือ					
13. พูดเพื่อขออนุญาตในเรื่องต่าง ๆ					
14. ตอบรับ/ปฏิเสธ ลูกค้า					
15. พูดชักจูงหรือโน้มน้าวใจ					
16. พูดเสนอความคิดเห็นว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย					
17. พูดแสดงความรู้สึกดีใจ / เสียใจ					
18. พูดแสดงความรู้สึกประหลาดใจ					
19. พูดแสดงความรู้สึกชื่นชมยินดี					
20. ตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปได้					
21. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว					
21.1 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในประเทศไทย					
21.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในประเทศไทย					
21.3 สถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน					
21.4 วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (การไหว้ การนั่ง ฯลฯ)					
21.5 นาฏศิลป์ ดนตรี และการแสดงมหรสพของไทย					
21.6 พระพุทธศาสนา พระพุทธรูป					
21.7 สถาปัตยกรรมไทย					
21.8 อาหารไทย					
21.9 ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านไทย (ผ้าไหม, เครื่องลายคราม ฯลฯ)					

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21.10 สภาพความเป็นอยู่ของไทย					
21.11 สภาพภูมิอากาศของไทย					
21.12 สภาพเศรษฐกิจโดยรวม					
21.13 โอกาสหรือวันสำคัญของไทย (สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ)					
21.14 ปัญหาการจราจร และข้อจำกัดในการเดินทางไปในประเทศไทย					
21.15 ข้อแนะนำ คำเตือน หรือข้อควรระวังในขณะที่พักอยู่ในประเทศไทย (กฎระเบียบ ข้อห้าม หรือข้อบังคับ)					
22. อธิบายหรือสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ทางด้านโรงแรมดังต่อไปนี้					
22.1 อธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมและสถานที่พักได้					
22.2 พูดได้ตอบหรือการจองหรือสำรองห้องพัก (ทั้งต่อหน้าและทางโทรศัพท์)					
22.3 อธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ในโรงแรมได้ เช่น สระว่ายน้ำ ร้านอาหารเสริมสวย ที่นวดแผนโบราณ เป็นต้น					
22.4 พูดได้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverage)					
22.5 พูดได้ตอบเรื่องการจัดห้องพัก การทำความสะอาดห้อง (House Keeping)					
22.6 พูดได้ตอบและแสดงความช่วยเหลือเมื่อแขกร้องเรียก (Complain) ในเรื่องต่าง ๆ					

ทักษะการพูด (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
22.7 พูดประสานงาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ บริษัทนำเที่ยวเมื่อแขกผู้มาพัก ต้องการให้ช่วยเหลือ					

ค. ทักษะการอ่าน (Reading Skill)

ทักษะการอ่าน (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมและสามารถลำดับ เรื่องราวของเอกสารหรือบทความนั้น ๆ ได้					
2. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถดึง ประเด็นที่ต้องการได้					
3. อ่านเอกสารหรือบทความต่าง ๆ ทางด้าน การท่องเที่ยวและโรงแรมแล้วสามารถทำ สรุปย่อได้					
4. อ่านคู่มือ แผนที่ ป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมแล้ว สามารถปฏิบัติตามได้					
5. อ่านข่าว ประกาศ คำเตือนต่าง ๆ ทั้งที่เป็น เรื่องความปลอดภัย (ภัยธรรมชาติ) และเรื่อง เฉพาะทางราชการ (ความมั่นคง) และ สามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจได้					
6. อ่านข้อมูลจาก Website, E – mail ของ บริษัทหรือโรงแรมในต่างประเทศที่ส่งมาแล้ว สามารถตอบโต้ได้					

ง. ทักษะการเขียน (Writing Skill)

ทักษะการเขียน (ภาษาอังกฤษ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สามารถกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว และข้อมูลต่าง ๆ ได้					
2. เขียนอธิบายการเดินทางให้ชาวต่างชาติได้					
3. เขียนอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวอย่างคร่าว ๆ					
4. เขียนโต้ตอบจดหมายระหว่างประเทศ เช่น การสำรองที่พัก การจองทัวร์ เป็นต้น					
5. เขียนจดหมายขออนุญาตต่าง ๆ ในสำนวนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ					
6. สามารถเขียนสรุปประเด็นสำคัญจากข่าวต่างประเทศ การเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ ได้ด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้นักท่องเที่ยวหรือผู้พักในโรงแรมทราบ					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม (ความต้องการด้านทักษะต่าง ๆ)

1. ทักษะการฟัง

.....

.....

.....

2. ทักษะการพูด

.....

.....

.....

3. ทักษะการอ่าน

.....

.....

.....

4. ทักษะการเขียน

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 แนวโน้มทิศทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

โปรดทำเครื่องหมาย (✓) หน้าข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรเน้นทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน

() เห็นด้วย เพราะทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือการฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและโรงแรม

() ไม่เห็นด้วย เนื่องจากทักษะทางภาษาบางทักษะไม่ค่อยได้ใช้เท่าไรนัก จึงควรมุ่งเน้นเฉพาะทางภาษาที่ใช้ให้มาก

() อื่น ๆ

2. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่นั้น น่าจะเน้นทักษะสัมพันธกิจได้มากที่สุด

() ทักษะการฟัง - พูด

() ทักษะการอ่าน - เขียน

() อื่นๆ.....

3. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีการบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะในทุก ๆ รายวิชา เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เน้นทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด อ่าน และเขียน

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

4. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ควรอิงกับเกณฑ์มาตรฐานภาษาต่างประเทศสำหรับมัคคุเทศก์และหลักสูตรมัคคุเทศก์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ.....

5. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ น่าจะเป็นรูปแบบที่มีการจัดการเรียนการสอนภายในชั้นเรียน ผสมผสานกับการใช้ e- learning และการศึกษาจากสถานประกอบการจริง

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

6. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมควรจัดการเรียนการสอนแบบ e – Learning ตลอดหลักสูตร เพื่อตอบสนองนโยบายการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยว่า "อยู่ที่ไหนก็เรียนได้ภายใต้มาตรฐานเดียวกัน"

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ.....

7. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเรียนรายวิชาต่าง ๆ เป็นหลัก แต่มีการทำสารนิพนธ์ (6 หน่วยกิต) เพื่อช่วยเสริมความรู้ก่อนสำเร็จการศึกษา

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

8. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (12 หน่วยกิต) เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม มีความเข้มข้น และมีความเชี่ยวชาญ ชำนาญการทางด้านภาษา

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

9. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรเน้นการทำวิทยานิพนธ์ (38 หน่วยกิต) เพียงอย่างเดียวโดยไม่มี การเข้าชั้นเรียน

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

10. ท่านเห็นว่าศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีการนำความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาผสมผสานเพื่อให้ ผู้ศึกษาสามารถผลิต หรือสร้าง Home Page เพื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ แนะนำบริษัท นำเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวโรงแรมเป็นภาษาอังกฤษได้

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

11. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ฝึกทักษะทางภาษาในสถานการณ์จริงมากที่สุด

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

12. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีการกำหนดให้ผู้ศึกษาได้เดินทางไปศึกษาดูงานทางด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม จากสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศเพื่อเป็นการขยายโลกทัศน์ของผู้ศึกษา

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

13. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรจะแยกรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม ออกจากกัน และกำหนดน้ำหนักของวิชาเรียนเท่า ๆ กัน

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

14. ท่านเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมที่สร้างขึ้นใหม่ ควรมีรายวิชาที่ให้ผู้ศึกษาได้ฝึกฝนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือทีม เพื่อความสมานฉันท์

- () เห็นด้วย
 () ไม่เห็นด้วย
 () อื่น ๆ

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....

ตอนที่ 5 แนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

นับแต่ปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา ธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมของไทยได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยนโยบายของรัฐบาลที่จัดให้ธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมเป็นธุรกิจหลักที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศไทย ด้วยเหตุดังกล่าวการพัฒนาบุคลากรทางด้านนี้จึงถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณา และจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาในระดับต้น ๆ จนเป็นเหตุให้สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ในประเทศได้เปิดทำการสอนในระดับปริญญาตรี จากลักษณะของธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ซึ่งจัดเป็นธุรกิจวิชาชีพเพียงอย่างเดียวในอดีตเมื่อนำมาผนวกและผสมผสานกับการจัดบริหารการเรียนการสอนในชั้นเรียนในปัจจุบัน จึงเกิดเป็น “ศาสตร์” สาขาหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีความสำคัญยิ่ง และในขณะเดียวกันเมื่อเป็นทั้งวิชาชีพและศาสตร์นั้น การจัดการศึกษาจึงได้พัฒนาขึ้นให้สูงกว่าระดับปริญญาตรี ที่เน้นทางด้านวิชาชีพเป็นหลัก มาเป็นการพัฒนาหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาที่รวมเอาวิชาชีพและศาสตร์เข้าด้วยกัน การพัฒนาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องหยิบยกข้อมูลด้านแนวโน้มเนื้อหาสาระเพิ่มเติมในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรมเข้ามาพิจารณา เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนา

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านและสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาสาระที่เห็นว่าจำเป็นได้ ในตอนท้าย

เนื้อหาสาระ	จำเป็น ต้องมี	จำเป็น อยู่บ้าง	จำเป็น น้อย	ไม่จำเป็น
1. ด้านความรู้ในการประยุกต์ใช้ คอมพิวเตอร์กับงานท่องเที่ยวและโรงแรม
2. ความรู้ด้านการวิจัย,สถิติเพื่อการวิจัย
3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความ ต้องการของนักท่องเที่ยว,แขกโรงแรม
4. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การโน้มน้าวใจและสมานฉันท์
5. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การวางแผนการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวและการโรงแรม
6. มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การวางแผนและการจัดรายการนำเที่ยว
7. มีความรู้ในแหล่งโบราณคดี สถาปัตยกรรม ไทย และสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ
8. การศึกษาดูงาน / การจัดกิจกรรมทางด้าน ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม
9. การสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิด เห็นทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และโรงแรม

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร

คำสั่งคณะกรรมการและสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ที่ ๐๔๘ / ๒๕๔๘

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานประชุมเชิงปฏิบัติการ

พัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

.....

ตามที่คณะกรรมการและสังคมศาสตร์ได้กำหนดจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ณ ห้องประชุมคณะกรรมการและสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงเห็นสมควรแต่งตั้งกรรมการปฏิบัติหน้าที่ดังนี้

๑. คณะกรรมการอำนวยการ

๑.๑ นางณัฐารมณี จุฑาทภัทร	ประธานกรรมการ
๑.๒ นางเจตตินิ สุกปลั่ง	รองประธานกรรมการ
๑.๓ นายศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์	กรรมการ
๑.๔ นางเฟื่องฟ้า บุญถนอม	กรรมการ
๑.๕ นางอภิรดี ผลประเสริฐ	กรรมการ

หน้าที่ อำนวยการให้คำปรึกษา แก้ไขปัญหา ประสานงานและอำนวยความสะดวก เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

๒. คณะกรรมการฝ่ายรับลงทะเบียนและประชาสัมพันธ์

๒.๑. นายสรารุช ชมบัวทอง	ประธานกรรมการ
๒.๒ นางสาวอรพิม วิสารทานนท์	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ รับผิดชอบต่อเป็นผู้เข้าร่วมพัฒนาหลักสูตรในวันปฏิบัติงานและเผยแพร่
ประชาสัมพันธ์การประชุม

๓. คณะกรรมการฝ่าย เอกสารในการประชุมสัมมนา

๓.๑ นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์	ประธานกรรมการ
๓.๒ นายสรารุช ชมบัวทอง	กรรมการและเลขานุการ
๓.๓ นางสาวอรพิม วิสารทานนท์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่ ๑. จัดเอกสารประกอบการสัมมนา

๒. เตรียมวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัมมนา
๓. แจกเอกสารประกอบการสัมมนา
๔. ประสานงานฝ่ายต่าง ๆ ให้ดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย

๔. คณะกรรมการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัย

๔.๑ นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์	ประธานกรรมการ
๔.๒ นางสาวดวงกมล อัครวมาศ	กรรมการ
๔.๓ นายสรารุช ชมบัวทอง	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ ๑. เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสำรวจความคิดเห็นและข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้บริหาร มหาวิทยาลัย

๒. เรียบเรียงข้อมูล
๓. วิเคราะห์ผลข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็นและข้อมูลจากการสัมภาษณ์
๔. นำผลที่ได้มาเรียบเรียงผนวกกับ เอกสารต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

๕. คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร

๕.๑ นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์	ประธานกรรมการ
๕.๒ นางมัชฌม เราชาศิลา	กรรมการ
๕.๓ นางนัฐ ชูสัตตยสกุล	กรรมการ
๕.๔ นางสาวแพรวไพยม เอกวานิช	กรรมการ
๕.๕ นางสาวดวงกมล อัครวมาศ	กรรมการและเลขานุการ
๕.๖ นายสรารุช ชมบัวทอง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่ ๑. พัฒนาหลักสูตร
๒. สร้างเอกสารหลักสูตร
๓. ตรวจสอบเอกสารหลักสูตร (โครงร่างที่สร้างขึ้น)
๔. ปรับปรุงแก้ไขเอกสารโครงร่างหลักสูตร (เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการวิพากษ์
หลักสูตรต่อไป)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

(นางเจตติน สุกปลั่ง)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ภาคผนวก ค

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตร

คำสั่งคณะกรรมการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ที่ / ๒๕๔๘

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการ วิพากษ์หลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม

.....

ตามที่คณะกรรมการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้กำหนดนโยบายการพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาตามความทราบแล้วนั้น เพื่อให้การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม เป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มหาวิทยาลัยพิจารณาแล้ว จึงเห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการวิพากษ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม ดังมีรายนามต่อไปนี้

๑.นางเฟื่องฟ้า บุญถนอม	๒.นางนิตยา วัยโรจน์วงษ์
๓.นางอภิรดี ผลประเสริฐ	๔.นางสาววนิดา อัญชลีวิทยกุล
๕.นายไสว เรื่องวิเศษ	๖.นายสิริระ ประवालพุกษ์
๗.นางสาววรรณกาญจน์ คนบุญ	

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

(นางเจตติน์ สุกปลั่ง)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ภาคผนวก ง
รายนามผู้ให้ข้อมูล

รายนามผู้ให้ข้อมูล

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริจรรย์ ผลพันธ์
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐารมย์ จุฑาทภัทร
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
3. อาจารย์เด็ดฉิน สุกปลั่ง
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฟื่องฟ้า บุญถนอม
รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
5. อาจารย์อภิรดี ผลประเสริฐ
ผู้อำนวยการงานหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล	นายธีรเดช ชื่นประภาณุสรณ์
วันเดือนปีเกิด	5 กรกฎาคม 2512
การศึกษา	นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประวัติการทำงาน	หัวหน้าโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต หัวหน้าโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 7 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต